

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A pair of hands, one from the left and one from the right, are gently holding a vibrant red rose. The hands are positioned in the upper half of the frame, with the fingers curled around the petals of the rose. The background is a deep, dark color, possibly black or dark brown, which makes the red rose stand out. The lighting is soft, highlighting the texture of the rose's petals and the skin of the hands. The overall mood is romantic and tender.

JULIE
GARWOOD

Baharı Beklerken

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çok satan kitapların yazarı Julie Garwood'dan serinin merakla beklenen son kitabı BAHARI BEKLERKEN eğlenceli ve romantik bir aşk hikâyesiyle okurlarla buluşuyor...

Cole Clayborne kandırılarak rozet sahibi olur ve Daniel Ryan tarafından polis şefliği görevine getirilir. Elinde olsa bu sorumluluğu reddedecektir ama Blackwater Çetesi yine iş başında olduğundan geri planda kalmaz. Ryan iki senedir - bir banka soygununda karısını ve kızını kaybettiğinden beri - çeteyi takip etmektedir ve meseleyi çözmesi için onun yardımına ihtiyaç duymaktadır.

Rockford Falls Bankası soyulduğunda tanıklardan sadece biri sağ kurtulmuştur. Fakat sorgulanmaktan korkan görgü tanığı ifade vermeye yanaşmamaktadır. Bu kişinin kimliğine dair Cole'un ve Daniel'in elinde bulunan tek ipucu o öğleden sonra bankada işlem yapan üç kadının isminin bulunduğu listedir. Hayatta kalmayı başarmış olan tanık aristokrat Rebecca James midir yoksa sevimli Grace Winthrop mu? Peki ya baştan çıkarıcı Jessica Summers?

Cole ve Ryan banka soygunu meselesini çözerken ve katillerin peşine düşerken üç kadını da bir şekilde güvende tutmak zorundadırlar. Ancak en büyük tehlike bu güzellerden birine kalplerini kaptırmalarıdır.

“Gerçekten harika... Esprili, duygu yüklü ve kesinlikle merak uyandırıcı.”

Romantic Times

“Tarihi aşk romanı alanında güvenilir bir isim haline gelmiş olan Garwood yarattığı karakterlerle okuru yine büyülüyor.”

People

ISBN 978-9944-82-597-9

9 789944 825979

₺ 20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: venisayfasi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranterey.org>

**Çok satan kitapların yazarı Julie Garwood'dan serinin merakla
beklenen son kitabı BAHARI BEKLERKEN
eğlenceli ve romantik bir aşk hikâyesiyle okurlarla buluşuyor...**

Cole Clayborne kandırılarak rozet sahibi olur ve Daniel Ryan tarafından polis şefliği görevine getirilir. Elinde olsa bu sorumluluğu reddedecektir ama Blackwater Çetesi yine iş başında olduğundan geri planda kalmaz. Ryan iki senedir - bir banka soygununda karısını ve kızını kaybettiğinden beri - çeteyi takip etmektedir ve meseleyi çözmesi için onun yardımına ihtiyaç duymaktadır.

Rockford Falls Bankası soyulduğunda tanıklardan sadece biri sağ kurtulmuştur. Fakat sorgulanmaktan korkan görgü tanığı ifade vermeye yanaşmamaktadır. Bu kişinin kimliğine dair Cole'un ve Daniel'in elinde bulunan tek ipucu o öğleden sonra bankada işlem yapan üç kadının isminin bulunduğu listedir. Hayatta kalmayı başarmış olan tanık aristokrat Rebecca James midir yoksa sevimli Grace Winthrop mu? Peki ya baştan çıkarıcı Jessica Summers?

Cole ve Ryan banka soygunu meselesini çözerken ve katillerin peşine düşerken üç kadını da bir şekilde güvende tutmak zorundadırlar. Ancak en büyük tehlike bu güzellerden birine kalplerini kaptırmalarıdır.

“Gerçekten harika... Espriyi, duygu yüklü ve kesinlikle merak uyandırıcı.”

Romantic Times

“Tarihi aşk romanı alanında güvenilir bir isim haline gelmiş olan Garwood yarattığı karakterlerle okuru yine büyülüyor.”

People

Bahar
Beklerken

JULIE GARWOOD

Çeviri
Kübra Tekneci

@psilon'

Kışın yağmurları ve zorlukları sona erdi,
Tüm mevsimlerin karları ve günahları da;
Sevenleri birbirinden ayıran günler
Ve karanlık galip gelirken azalan gün ışığı da;
Üzüntüler birer birer unutuluyor,
Kırağılar erirken çiçekler doğuyor,
Yeşil çalıların ve örtünün altında
Yavaş yavaş bahar canlanıyor.

– Algernon Charles Swinburne
Atalanta in Calydon

Kısım I

*Kışın yağmurları ve zorlukları sona erdi,
Tüm mevsimlerin karları ve günahları da;*

1. BÖLÜM

Kışın yağmurları ve zorlukları sona ermiş, tüm karlar ve günahlar kalkmıştı, fakat Tanrı'nın takdiri ve çözülen bir ayakkabı bağcığı olmasaydı o gün diğerleriyle birlikte hayatı sona erebilirdi. Hesabını kapatmak için bankaya öğleden sonra tam iki kırk beşte adımını atmış, her şey aklında planlı olduğu için bu işi son ana bırakmıştı. Geri dönüşü yoktu. Tüm eşyasını toplamıştı ve çok yakında Rockford Falls, Montana'ya sonsuza dek veda edecekti.

Banka müdürü Sherman MacCorkle on beş dakika içinde kapıları kilitleyecekti. Lobi onun gibi işini son ana erteleyen müşterilerle doluydu ve alışılmışın dışında gişelerde üç yerine iki veznedar çalışıyordu. Sherman'ın kızı Emmeline MacCorkle anlaşılan hâlâ evdeydi ve iki hafta önce huzurlu kasabayı etkisi altına alan grip salgınına atlatmakla meşguldü.

Malcolm Watterson'ın sırasında üç kişi daha azdı. Ancak adam dedikoduculuğuyla nam salmıştı ve ona henüz yanıtlamaya hazır olmadığı sorular soracağı kesindi.

Neyse ki bugün Franklin Carrol çalışıyordu, bu yüzden hemen onun sırasına girdi. Franklin hızlı ve sistemliydi, başkalarının özel işlerine asla burnunu sokmazdı, ayrıca onun arkadaşıydı.

Pazar ayınınin ardından ona veda etmiş olsa da birden bunu yeniden yapmak istedi.

Beklemekten nefret ediyordu. Ayağını eğri döşemelelere hafifçe vururken eldivenlerini çıkarıp tekrar taktı.

Her kıpırdadığında saten bir kurdeleyle bileğine doladığı çantası gişelerin ardındaki duvarda asılı olan saatin sarkacıyla tempo tutuyormuş gibi ileri geri sallanıyordu.

Önündeki adam bir adım ilerledi ama o olduğu yerde kalıp pis kıyafetlerinden yayılan kızarmış sosis kokusuyla karışık ekşimiş ter kokusunu almamayı umarak aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

Sol tarafında, Malcom'ın sırasında bekleyen adam ekşik olan iki dişini gösterecek şekilde ona gülümsedi. Bu sohbet girişimini engellemek istercesine hafifçe kafasını sallayarak bakışlarını tavandaki su lekelerine çevirdi.

İçerisi rutubetli, küf kokulu ve son derece sıcaktı. Kolalanmış bluzunun yakasının terleyen ensesine yapıştığını hissedebiliyordu. Franklin'e anlayış dolu bir bakış atarken kaç çalışanın böylesine karanlık, kasvetli ve basık bir mezarda tüm gün çalışabileceğini merak etti. Sağ tarafa dönüp kapalı olan üç pencereye özlemle baktı. Parmak izleriyle lekeli camdan içeri süzülen gün ışığı yıpranmış döşemelerin üzerinde kesik kesik lekeler bırakırken toz zerrecikleri durgun havada asılı kalıyordu. Biraz daha beklemek zorunda kalırsa pencerelerin hepsini açarak Sherman MacCorkle'ın sinirini fitilleyecekti. Bu fikir ak-

lına gelir gelmez vazgeçti, aksi halde müdür pencereleri teker teker kapatır ve ona banka güvenliğiyle ilgili sert bir nutuk çekerti.

Dahası sırasını kaybederdi.

Nihayet sıra ona gelmişti. Telaşla ilerleyince başını gişenin camına çarptı. Ayakkabısı da ayağından çıkmıştı.

Ayakkabıyı ayağına geçirirken dilinin parmakları altında kıvrıldığını hissetti. Gişelerin arka tarafında asık suratlı Sherman MacCorkle'ın kapısı açıktı. Patırtıyı duyunca kafasını kaldırıp etrafına baktı. Genç kadın ona hafifçe gülümsedikten sonra dikkatini Franklin'e çevirdi. "Ayakkabımın bağcığı çözüldü," diyerek sakarlığının nedenini açıkladı.

Franklin anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

İşgüzar Malcolm'ın sohbe burnunu sokmaması için, "Sayılır," diye fısıldadı. Adam çoktan Frank'e doğru eğilmeye başlamıştı, ne konuştuklarını duymak için can attığı belliydi.

"Seni özleyeceğim," dedi Franklin. Bu itiraf üzerine boynu ve yanakları kızardı, yutkunduğunda ise âdemelması fark edilir biçimde hareket etti. Ondan en az yirmi yaş büyük olmasına rağmen küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu.

"Ben de seni özleyeceğim, Franklin."

"Hesabını şimdi mi kapatacaksın?" Kemerli, yumruk büyüklüğündeki açıklıktan katlı kâğıtları iterken kafasını salladı. "Umarım her şey yolunda gider." Belgelerle meşgul olup imzaları ve rakamları kontrol ettikten sonra nakit çekmecesini açıp parayı saymaya başladı. "Dört yüz

iki dolar bir insanın yanında taşıyamayacağı kadar yüksek bir tutar.”

“Evet, biliyorum,” diyerek ona katıldı. “Gözümü dört açarım. Endişelenme.” Eldivenlerini çıkardı ve parayı alıp kumaş çantasının içine koydu.

Franklin patronuna kaçamak bir bakış attıktan sonra eğilip alnını cama dayadı. “Kilise önümüzdeki sırada oturmadığında eskisi gibi olmayacak. Keşke gitmesen. Annem eninde sonunda sana ısınacaktır. Bundan eminim.”

Genç kadın cam bölmedeki açıklıktan uzanıp içgüdüsel bir şekilde onun elini sıktı. “Burada yaşadığım kısa süre boyunca benim için çok değerli bir arkadaş oldun. İyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım.”

“Bana yazacak mısın?”

“Evet, elbette yazacağım.”

“Mektuplarını bankaya gönder, böylece annem görmez.” Gülümsedi.

“Peki, öyle yaparım.” Hafif bir öksürük sesi duyunca fazla oyalandığını anladı.

Eldivenlerini takıp arkasına döndü ve ayakkabısını bağlayabileceği uygun bir yer aradı. Müşterilerle çalışanları birbirlerinden ayıran döner kapının ötesinde boş bir masa vardı. Genellikle o masada Lemont Morganstaff otururdu, fakat Emmeline MacCorkle gibi o da salgını atlatmakla meşguldü.

Lobiden pencerelerin önündeki üzeri sıyrıklarla dolu köhne masaya doğru ilerlerken ayakkabısının bağcığına basmamak için ayağını sürüyordu. Franklin müdürün tüm mobilyaları bir matbaa dükkânından üçüncü el satın aldığını söylemişti. MacCorkle’in tutumlu yapısı anlaşı-

lan mürekkep lekelerini ve pusuda bekleyen kıymıkları görmezden gelmesine neden olmuştu.

Çalışanlarına karşı davranışları kabul edilir gibi değildi. Genç kadın onun sadık elemanlarına ödediği maaşın hiç de adil olmadığını biliyordu, çünkü zavallı Franklin oldukça mütevazı bir hayat sürüyor, annesinin ilacını bile zar zor satın alabiliyordu.

MacCorkle'ın parlak maun masasıyla uyumlu dosya dolaplarının olduğu ofisine girip ona ne kadar pinti olduğunu söyleyebilir, çalışanlarının katlanmak zorunda oldukları içler acısı durum hakkında bir şeyler yapmasını sağlayabilirdi. Bunu gerçekten yapabiliirdi ama bu sefer de adam bu fikirleri aklına Franklin'in soktuğunu sanabiliirdi. Arkadaş olduklarını biliyordu. Hayır, böyle bir şey kabul edilemezdi, o nedenle adama tiksinti dolu bir bakış atmakla yetindi.

Bu nafile bir çabaydı çünkü adam öteki tarafa bakıyordu. Genç kadın hemen ona arkasını dönüp masanın sandalyesini çekti. Eşyalarını sandalyeye koyup zarif bir şekilde iç eteğini kenara iterek ayakkabısının dilini düzeltti ve bağcığını bağladı.

İşini bitirip doğrulduğu sırada eteğine basınca yere kaplandı. Çarptığı sandalye havaya fırlarken eşyaları kucağına düştü. Duvara toslayıp geri gelen sandalye bu kez de omzuna çarptı. Sakarlığından utanç duyarak birinin olanları fark edip etmediğini anlamak için masanın üzerinden gizlice baktı.

Gişelerin önünde bekleyen üç müşteri kalmıştı ve hepsi ona bakıyordu. Düştüğünde, Franklin belgeleri dosya dolabına henüz kaldırmıştı. Çekmeceyi sertçe ka-

patıp endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatınca genç kadın ona gülümseyerek el salladı. Tam ona iyi olduğunu söylemek üzereyken bankanın giriş kapısı gürültülü bir şekilde açıldı.

Saat üçü vurdu. Hızla içeri giren yedi adam lobiye dağıldı. Niyetleri belliydi. Yüzlerinin alt kısmını kapatan koyu renk maskeleri, kaşlarının üzerine dek indirip gözlerini gizledikleri şapkaları vardı. Silahlarını çektiler ve içeri en son giren adam hızla kapıyı kilitledi.

Herkes donup kalmıştı, fakat Sherman MacCorkle masasından fırlayıp panikle bağırmaya başladı ve çok geçmeden ürkütücü sessizlikte Franklin'in tiz soprano çığlığı duyuldu.

Diğerleri gibi genç kadın da hareket edemeyecek kadar şaşkındı. Panik hissi tüm bedenine yayılıp kaslarının gerilmesine neden oluyordu. Çaresizce düşüncelerini kontrol etmeye çalıştı. Panik yapma... Panik yapma... Bizi vuramazlar... Bizi vurmaya cesaret edemezler... Silah sesi... Para istiyorlar, hepsi bu... Eğer herkes işbirliği yaparsa kimseye zarar vermezler...

Mantığı kalbinin hızla çarpmasına engel olamadı. Dört yüz dolarını alacaklardı. Ve buna razı gelemezdi. Parasını almalarına izin veremezdi... Vermeyecekti. Ama onları nasıl durduracaktı? Banknot tomarlarını çantasından çıkarıp çılgına dönmüş bir halde saklayabileceği bir yer aradı. Düşün... Düşün... Yana doğru eğilip Franklin'e baktı. Franklin soygunculara bakıyordu ancak bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalı ki kafasını yere doğru hafifçe eğdi. Genç kadın o sırada adamların nerede olduğunu fark etmediklerini anladı. Franklin'in solgun yüzüne ba-

karak birkaç saniye tereddüt etti, sonra eski masanın altına saklandı. Hemen bluzunun düğmelerini açıp parayı iç gömleğinin içine soktu ve ellerini göğsünün üzerine bastırdı.

Ah Tanrım... Ah Tanrım... İçlerinden biri masaya doğru yürüyordu. Ayak seslerinin giderek yaklaştığını duyabiliyordu. İç eteği! Beyaz bir teslim bayrağı gibi etrafa yayılmıştı. Telaşla çekiştirip dizlerinin altına sıkıştırdı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu ve insanların bu sesi duymalarından ciddi anlamda korkuyordu.

Onu görmezlerse parasını da alamazlardı...

Yılan derisi botlar mahmuzları şingirdayarak yakınından geçip gitti. Ardında nane şekeri kokusu bıraktı. Bu koku şaşırtmasına neden oldu çünkü suçlular değil çocuklar nane şekeri gibi kokarlardı. Tanrım lütfen beni görmesin, diyerek yakardı. Beni görmesine izin verme. Gözlerini sımsıkı yumup ortadan kaybolmak istedi. Tam o sırada gölgeliklerin indirildiğini duydu ve gün ışığı kayboldu. Birdenbire bir tabutta olduğunu, adamın da tabutun kapağını kapattığını düşünerek klostrofobik bir hisse kapıldı.

Bankaya girmelerinin üzerinden henüz saniyeler geçmişti. Kendi kendine yakında her şeyin sona ereceğini söyledi. Yakında. Sadece para istiyorlardı, başka bir şey değil ve istediklerini aldıktan sonra çekip gideceklerdi. Evet, elbette böyle yapacaklardı. Oyalandıkları her saniye yakalanma ihtimallerini arttırıyordu.

Masadaki çatlaklar arasından onu görebilirler miydi? Bu olasılık çok ürkütücüydü. Ortadaki bölme boyunca ilerleyen bir santimlik bir yarık vardı, bu yüzden yavaşça

pozisyonunu değiştirip başı hemen yukarıdaki çekmeye değene kadar dizlerini kendisine doğru çekti. Hava boğucuydu. İçinden öğürmek geliyordu. Küçük bir nefes aldıktan sonra yarıktan dışarıyı görebilmek için başını yana eğdi.

Tam karşıda yüzleri bembeyaz olmuş üç müşteri sırtlarını gişelere vermiş kımıldamadan duruyordu. Soygun-culardan biri öne çıktı. Banka müdürünün üzerindeki benzer siyah bir takım ve beyaz bir gömlek giymişti. Elinde silah olmasaydı bir iş adamına benzediği bile düşünülebilirdi.

Son derece kibar ve tatlıdilliydi. “Beyler, korkmanıza gerek yok,” dedi güneyli aksanıyla. “Söylediklerimi yaptığınız sürece kimse zarar görmeyecek. Bir arkadaşımız ordudaki askerlere yüklü miktarda bır ödeme yapılacağını söyledi, biz de kendi payımıza düşeni alabileceğimizi düşündük. Pek beyefendice davranmadığımızın farkındayım ve bu durumdan hoşnut olmadığınızdan da eminim. Bu konuda üzgünüm. Bay Bell, lütfen gölgeliklerin arkasındaki cama kapalı işaretini koyun.” Sağ tarafındaki adam emri yerine getirince sözlerini sürdürdü. “Güzel... Evet, beyler şimdi hepinizden ellerinizi başınızın üstüne koymanızı ve lobiye doğru ilerlemenizi istiyorum, böylece içinizden birinin aptalca bir şey yapması hakkında endişelenmeme gerek kalmayacak. Çekinmeyin Müdür Bey... Ofisinizden çıkıp arkadaşlarınıza ve müşterilerinize katılın.”

Genç kadın ayak seslerini ve kapının gıcırdadığını duydu.

“Bu gayet güzeldi.” Emri yerine getirilen liderin keyfi

yerindeydi. “Harika bir iş çıkardınız ama bir ricam daha olacak... Lütfen dizlerinizin üstüne çöker misiniz? Ellerinizi başınızın üstünde kalsın. Beni endişelendirmek istemezsiniz, değil mi? Bay Bell sizi yere yatırıp bağlamak istiyor ancak ben bunun gerekli olacağını düşünmüyorum. Güzel giysilerinizin kirlenmesine hiç gerek yok. Sadece küçük bir daire oluşturacak şekilde bir araya toplanın. İşte böyle, çok güzel...”

“Kasa açık, efendim,” diye seslendi içlerinden biri.

“Hallet, evlat,” diye karşılık verdi lider ve masaya doğru dönünce genç kadın onun gözlerini net olarak gördü. Altın renginde çizgileri olan kahverengi gözleri vardı ve mermer kadar donuktu. Bell denen adam öksürünce lider hızla kafasını çevirip ona baktı. “Bir yere yaslan ve torbaları diğerlerinin doldurmasına izin ver.” Rehinelere dönerek ekledi: “Arkadaşım bugün kendini pek iyi hissetmiyor.”

Malcolm onun gözüne girmeye meraklı bir ses tonuyla, “Belki de salgına yakalanmıştır,” dedi.

“Korkarım haklısın,” dedi lider ona katılarak. “Yazık çünkü işini çok seviyor ve bugün eğlenecek durumda değil. Öyle değil mi Bay Bell?”

“Evet, efendim.”

“İşiniz bitti mi Bay Robertson?”

“Her şeyi aldık, efendim.”

“Çekmecelerdeki nakdi unutmayın.”

“Onu da aldık, efendim.”

“Görünüşe bakılırsa buradaki işimiz bitti. Bay Johnson arka kapının herhangi bir sorun çıkarmayacağından emin olur musunuz?”

“Kontrol etmiştim, efendim.”

“O halde gitme vakti.”

Genç kadın diğer adamların ilerlediğini ve içlerinden birinin kıs kıs güldüğünü gördü. Artık hepsi rehinelerin oluşturduğu dairenin arkasında duruyordu. Çok geçmeden maskelerini çıkarıp ceplerine koydular. Arkası dönük olan lider bir adım öne çıktı ve maskesini dikkatlice katlayıp yeleğinin cebine yerleştirdi. Uzun parmaklarını ve manikürlü tırnaklarını görebileceği kadar yakında duruyordu.

Neden maskelerini çıkarmışlardı? Franklin ve diğerlerinin yetkililere onları tarif edebileceklerini bilmiyorlar mıydı? Ah Tanrım... Hayır... Hayır... Hayır...

“Arka kapı açık mı Bay Johnson?”

“Evet, açık, efendim.”

“Pekâlâ o halde gidebiliriz. Sıra kimde?”

“O küçük kızdan beri Bay Bell’in sırası hiç gelmedi. Hatırlıyor musunuz efendim?”

“Hatırlıyorum. Kendinizi hazır hissediyor musunuz Bay Bell?”

“Evet, efendim, sanırım hazırım.”

“O halde başlayın.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu müdür, neredeyse haykırıcasına bir sesle.

“Sessiz ol. Size kimsenin canının yanmayacağını söylemişim, değil mi?” Ses tonu korkutucu bir şekilde sakinleşti.

MacCorkle başını sallarken Bell denen adam ateş etti ve müdürün kafasının ön kısmı uçtu.

Lider tam önünde ölen adamın yarısından kan sıçrayınca hafifçe geri çekildi.

“Ama söz vermiştiniz!” diye haykırdı Franklin.
Lider ona doğru dönüp tam başının arkasından vurdu.
Franklin’in boynu kırıldı.
“Yalan söyledim.”

2. BÖLÜM

Seremoni eşsizdi. Onur konuğu Cole Clayborne seremoni ve onu izleyen kutlama süresince kendinde değildi. Konukların çoğu gittikten bir saat sonra doğal olmayan uykusunun etkisi ancak geçmek üzereydi.

Gerçeklik ve rüya âlemi arasında bir yerde süzülüyordu. Birinin onu dürttüğünü hissetti ama gözlerini açıp işkence edenin kim olduğunu görecektir gücü kendinde bulamadı. Gürültü başının ağrımasına neden oluyordu, nihayet uyanmaya başladığında duyduğu ilk ses kadehlerin tokuşturulması ve neşeli kahkahalardı.

Biri ona bir şeyler söylüyor ya da onun hakkında konuşuyordu. İsmi duydu ama ne söylendiğini anlamadı. Başının içinde küçük adamlar varmış gibi hissediyordu, gözlerinin arasında durmuş sivri çekiçlerle kafatasını dövüyorlardı sanki.

Akşamdan mı kalmıştı? Bu soru bulanık düşüncelerini böldü. Hayır, Rosehill'den uzaktayken asla içmezdi, dahası evindeyken bile öğle sıcağında nadiren bir bira içer-

di. İçki sonrasında ortaya çıkan etkilerden hoşlanmıyordu. Likörün duyuları ve refleksleri uyuşturduğunu kötü bir şekilde öğrenmişti ve bölgedeki silahşorların yarısı onu vurup şöhret edinme peşindeyken sudan başka bir şey içemezdi.

Birileri çok iyi vakit geçiriyordu. Yeniden kakhaha sesi duyunca başını sesin geldiği tarafa doğru çevirmeye çalıştı. Boynundan yukarısı sızlarken ağzına safra tadı geldi. Ah kendini gerçekten berbat hissediyordu.

“Sanırım kendine geliyor, Josey. Homurdanıp kusmaya başlamadan eve gitsen iyi olacak. Yoksa duygularının incinmesi an meselesi.” Şerif Tom Norton otuz yıllık eşine baktı.

Josey Norton hızla uzaklaşırken Cole’un nerede olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Dar yatakta doğrulup bacaklarını yere indirirken dişlerini sıktı. Döşeği sıkıca kavrarken başı göğsüne düştü. Kan çanağına dönmüş gözlerle şerife baktı. Norton yanık tenli, koca göbekli ve melankolik bakışlı yaşlı bir adamdı. Şu haliyle zararsız bir av köpeğine benziyordu. “Neden nezaretteyim?” diye sordu keskin bir fısıltıyla.

Şerif hücrenin parmaklıklara yaslanıp ayaklarını kavuşturdu ve gülümsedi. “Kanunu çiğnedin evlat.”

“Nasıl?”

“Huzuru bozarak.”

“Ne?”

“Bağırmana gerek yok, sesini yükselttiğinde canının yandığını görebiliyorum. Başının arkasında büyük bir şişlik var ve bağırduğunda kendini daha iyi hissettiğini hiç sanmıyorum. Olanları hatırlamıyor musun?”

Cole kafasını salladı ama çok geçmeden bunu yaptığına pişman oldu. “Hasta olduğumu hatırlıyorum.”

“Evet, salgına yakalanmıştın. Dört gün boyunca ateşler içinde yattın ve Josey seni sağlığına kavuşturdu. Bugün yataktan çıkmalı iki gün oluyor.”

“Huzuru ne zaman bozdum?”

“Karşıdan karşıya geçtiğinde,” dedi Norton neşeyle. “Görüşme günü gelene kadar seni Middleton’da kalmaya ikna etmeye çalışırken gidişin gerçekten rahatsızlık vericiydi. Önemli birine seni burada tutacağıma dair söz vermiştim evlat, fakat sen işbirliği yapmadın.”

“Ve sen de kafama vurdun.”

“Evet, kafana vurdum,” diye itiraf etti Norton. “Başka seçeneğim yoktu. Fakat tam anlamıyla vurduğum söylemez, sadece silahımın kabzasını başının arkasına hafifçe değdirdim. Kalıcı bir hasar bırakmadım, bırakmış olsaydım burada oturup bana hırlamazdın. Ayrıca sana iyilik yaptım.”

Şerifin neşeli sesi Cole’un sinirlerini germeye başlamıştı. Sertçe ona bakarken sordu: “Bu ne demek oluyor?”

“Karşıya geçmeni bekleyen iki silahşor vardı. Ve ikisi de sana silahını çektirmeye kararlıydı. Kabul etmek istemesen de mide bulantını yeni yeni atlatıyordun ve bir haftalık maaş üzerine bahse girerim ki adamlardan birini bile alt edecek durumda değildin. Salgın seni çok kötü etkiledi evlat, rengin yeni yeni yerine geliyor. Evet bayım, sana bir iyilik yaptım.”

“Hatırlıyorum.”

“Düşünme artık... Çünkü geride kaldı. Görüşme günü geldi ve burada küçük bir seremoni düzenledik.

Hep birlikte hücrene doluşmamız biraz tuhaf görünse de yargıç bunu umursamadı ve her şey halloldu. Kutlama boyunca kendinde olmamana üzüldüm... Ne de olsa onur konuğuydun. Eşim Josey kremalı sarı kekinden yaptı, hatta senin için büyük bir dilim kesip oradaki masanın üzerine bıraktı.” Hücrenin diğer tarafını işaret etti. “Fareler yemeden kekini yesen iyi olacak.”

Cole gittikçe daha çok bunalıyordu çünkü şerifin söylediklerinin hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu. “Sorularıma cevap ver,” diye üsteledi. “Önemli birine beni burada tutacağına dair söz verdiğini söyledin. Kimdi?”

“Polis Şefi Daniel Ryan. Seni çıkarmak için gelecek, her an burada olabilir.”

“Ryan burada mı? O işe yaramaz, alçak hırsız.”

“Sakin ol. Bunu devam ettirmenin bir yararı yok. Polis Şefi ona karşı kin beslediğini... Dahası bunun senin için sakladığı bir pusula ve altın bir kutuyla ilgili olduğunu söyledi.”

Cole’un zihni hızla açılıyordu. “Annem pusulayı bana getiriyordu ama Ryan onu çaldı. Geri vermek gibi bir niyeti yok. Pusulayı ondan almak zorundayım.”

“Sanırım bu konuda yanılıyorsun,” dedi Norton kıkırdayarak.

Şerifle tartışmak faydasızdı. Cole hiddetini onu buraya kapatan adama, Daniel Ryan’a saklamaya karar verdi. Onu eline geçirmek için sabırsızlanıyordu. “Beni buradan çıkarıp silahlarımı geri verecek misin?”

“Elbette, bunu yapmayı isterim.”

“Ama?”

“Ama yapamam. Anahtarlar Ryan’da. Kasabada yargıca

götürmem gereken bazı belgeler var, bu yüzden oturup kekini ye olur mu? Fazla uzun sürmez.” Gitmek üzere arkasını döndüğü sırada ekledi: “Bir şey daha var... Tebrikler, evlat. Aileni gururlandıracağından eminim.”

“Bekle!” diye seslendi Cole. “Beni neden tebrik ediyorsun?” Norton ona cevap vermedi ve Cole birkaç saniye sonra ön kapının açılıp kapandığını duydu. Şaşkınlıkla kafasını salladı. Yaşlı adamın neden bahsettiğini gerçekten bilmiyordu.

Onu neden tebrik etmişti?

Hücrenin gri duvarlarına, gri parmaklıklarına ve gri zeminine baktı.

Köşedeki masanın üzerinde bir sürahi, gri benekli bir leğen ve şerifin karısının onun için bıraktığı bir dilim kek duruyordu. Bunların dışındaki tek dekor, duvarda yukarı doğru tırmanan örümcekti. Bir diğeri ise tavana yakın pencere pervazından aşağı sarkıyordu.

Boyu bir seksenin üzerinde olsa da Cole’un pence-reden bakabilmesi için bir sandalyenin üzerine çıkması gerekiyordu ve hücrede hiç sandalye yoktu. Yine de gökyüzünün bir parçasını görebiliyordu, geçici evi gibi o da fazlasıyla griydi.

Bu renk ruh haline uyuyordu. Kazanma ihtimali olmayan bir haldeydi. Karısı onu sağlığına kavuşturduğu için Norton’u vuramazdı. Ayrıca silahşorlar meydan okumadan önce onu bayılttığı için şerif muhtemelen hayatını kurtarmıştı. Cole salgın yüzünden güçsüz düştüğünü hatırlıyordu. Silahlı çatışmada ölebilirdi... Fakat lanet olsun, Norton ona bu kadar sert vurmak zorunda mıydı? Kafası ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordu.

Boynunu ovuşturmak için uzanınca sağ kolu soğuk metale çarptı. Aşağıya baktığında ise gördüğü şey karşısında donup kaldı. Birinin - muhtemelen Ryan'ın - deri yeleğinin cebine iliştiği zincirin ucunda altın bir kutu sallanıyordu.

Adi herif en sonunda kıymetli eşyasını ona geri vermişti. Kutuyu yavaşça avcuna alıp uzun süre baktıktan sonra açtı. Pusula altından değil pirinçtendi ama işçiliği çok güzeldi. Yüzeyi beyaz, harfleri kırmızı, kadranı siyah-tı. Onu kutudan çıkarıp kadranın kuzeyi göstermek üzere dönüşünü izlerken gülümsedi.

Rose Anne bir seneyi aşkın bir süre önce onun için satın aldığı hediyenin nihayet eline geçtiğini duyunca çok sevinecekti. Muhteşemdi... Tek bir yerinde ufacık bir çizik dahi göremiyordu.

Hiç istemese de Ryan'ın ona iyi baktığını itiraf etmeliydi. Yine de kıymetli eşyasını uzun süredir elinde tuttuğu için o adi herifi vurmak istiyordu. Ancak bunu yapamayacağını da farkındaydı... Sebebi ne olursa olsun bu bölgede polis şeflerini öldürenlere iyi gözle bakılmazdı, o nedenle sadece burnuna yumruk atmakla yetinecekti!

Pusulayı dikkatli bir şekilde yeleğinin cebine yerleştirdi, sürahiye baktı ve yüzüne biraz su çarpmaya karar verdi. Bakışları kek dilimine takıldığında ise gerçeği rüyadan ayırmaya çalıştı. Neden hücresinde kek yemişlerdi? Bu sorunun cevabı tahmin edemeyeceği kadar karışık görünüyordu.

Gergin bedenini esnetmek için ayağa kalktı, yeleğini çıkarırken gömleğinin koluna keskin bir şey takılınca merak ederek kafasını eğdi.

Yatağa çöküp şaşkınlık içinde sol omzuna bakarken afalladı. Bu bir şaka olmalıydı... Anlaşılan birinin gerçekten çok sapkın bir espri anlayışı vardı. Şerif Norton'un sözlerini anımsadı. Görüşme? Kutlama? Onur konuğu?

Yelegine iliştirilmiş gümüş yıldıza bakarak küfretti: "Piç kurusu!"

O artık polis şefiydi...

Şerif nezarethaneye geri döndüğünde Cole öfkeden köpürüyordu. Neyse ki Norton Ryan'dan anahtarları almıştı. Eşi Josey yanındaydı, bu yüzden Cole öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Üzeri örtüyle kaplı bir sepet taşıyan yaşlı kadın, şerif kapıyı açar açmaz hücreye girdi.

"Josey her yanına geldiğinde ateşten yandığın için doğru düzgün tanışmadınız," dedi Norton. "Josey... Bu Polis Şefi Cole Clayborne. Henüz haberi yok ama bölgeye korku salan hilekâr Blackwater Çetesi'ni yakalamakta Ryan'a yardımcı olacak. Cole... Samimi olup sana ilk isminle hitap etmemin bir sakıncası yok değil mi?"

"Hayır efendim, sakıncası yok."

Şerif zevkle gülümsedi. "Çok nazıksın, özellikle de başına aldığın darbenin verdiği rahatsızlık düşünülürse. Her neyse, söylediğim gibi yanımda duran bu hoş bayan eşim Josey oluyor. Hastayken çok endişelendi. Hatırlıyor musun?"

Cole ayağa kalktı ve öne çıkıp başını eğerek kadına selam verdi. "Elbette hatırlıyorum," dedi. "Hastayken bana baktığınız için size minnettarım hanımefendi. Umarım çok fazla sorun çıkarmamışımdır."

Yuvarlak omuzları ve çarpık dişleriyle sıradan görü-

nüslü bir kadın olsa da gülümsediğinde adeta oda aydınlandı.

Cole minnettarlığını belli edercesine ona gülümseyerek karşılık verdi ve “Birçok insan bir yabancıya bakma zahmetine katlanmaz,” diye ekledi.

“Hiç sorun çıkarmadınız... Biraz kilo vermişsiniz ama tavuğum gücünüzü toplamanızı sağladı. Evden biraz daha getirmiştim.”

“Josey’nin kızarmış tavuğu harikadır,” diyerek araya girdi Norton ve karısının taşıdığı, üzeri mavi-beyaz örtüyle kaplı olan sepeti işaret etti.

“Kocamın huysuzluğunu telafi etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Thomas sizi o şekilde bayıltmamalıydı. Başınız ağrıyor mu?”

“Hayır, hanımefendi,” diyerek yalan söyledi Cole.

Kadın şerife döndü. “O iki uğursuz silahşor hâlâ dışarıda dolaşıyor. Buraya gelirken ikisini de gördüm. Biri bizim caddemizin kuzeyinde, diğeri ise güneyinde boş boş geziniyor. Bu çocuk ölmeden bu konuda bir şey yapacak mısın?”

Norton çenesini ovuşturdu. “Polis Şefi Ryan’ın onlarla konuşacağını umuyorum.”

“Konuşmaya meraklı bir tipe benzemiyor,” diye karşılık verdi Josey.

“Hanımefendi, o silahşorlar benim peşimdeler,” dedi Cole. “Onlarla ben konuşurum.”

“Evlat, onlar konuşmak istemiyorlar,” dedi Norton. “İsimlerini duyurma peşindeler ve bunu başarmalarının tek yolu da içlerinden birinin seni silahlı çatışmada öldürmesinden geçiyor. Aptalca bir şey yapman için seni kışkırtmalarına izin verme.”

Josey ona katılırcasına kafasını salladıktan sonra tekrar kocasına döndü. “Tabakları nereye koymamı istiyorsun?”

“Burası yemek yemek için çok basık,” dedi Norton. “Neden her şeyi benim masama koymuyorsun?”

Cole şerifle konuşmak için Josey’nin hücreden çıkmasını bekledi. “Ryan nerede?”

“Birazdan burada olur. Buraya doğru geliyordu ama bir telgraf alması için telgraf ofisine çağrıldı. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyor olmalısın.”

Cole kafasını salladı. Şerifin sadece Ryan’ın isteğini yerine getirdiğini kendisine hatırlatarak öfkesini kontrol altında tutuyordu. Norton’a onu kasabada tutmasını emreden, dahası yeleğine gümüş yıldızı iliştiren polis şefiydi. Cole’un rozet için aklına başka bir yer geliyordu... Onu Ryan’ın alınının ortasına iştirmeyi düşünüyordu. Bu fikir üzerine neşelenerek gülümsedi.

Josey kâğıtları kaldırıp masanın üzerine kırmızı-beyaz bir örtü sermişti. Kenarları hafif çatlamış iki adet porselen tabak ve iki kahve fincanı dışında tam ortada kalın bir yağ tabakasıyla kaplı kızarmış tavuk duruyordu. Kâselerde ise saçaklı kökleriyle haşlanmış turplar, bir gün beklemiş bisküvi hamuruna benzeyen et suyu, pancar turşusu ve altları kapkara olmuş sarmalar vardı.

Bu Cole’un şimdiye kadar gördüğü en zevksiz yemekti. Kokuyu alınca salgın yüzünden hâlâ hassas olan midesi bulandı.

Josey çoktan gitmiş olduğundan Cole iştahsızlığının onu gücendireceğini hiç sanmıyordu.

Şerif masanın ardındaki sandalyeye geçip ona oturmasını işaret etti, ardından fincanlara kahve doldurup arka-

sına yaslandı. “Yemeğe başlamadan önce seni uyarsam iyi olacak. Eşim iyi niyetlidir ama yemek yapmayı pek beceremez. Her şeyi domuz yağına bulayarak kızartması gerektiğini sanıyor. Yerinde olsam kızarmış tavuğa dokunmazdım. Öldürücüdür.”

“Pek aç değilim zaten,” dedi Cole.

Norton güldü. “Oldukça diplomatik olduğuna göre harika bir polis şefi olacağını söyleyebilirim.” Şiş karnına vurarak sözlerini sürdürdü: “Josey’min yemeklerine alıştım ama bunu yapmak neredeyse otuz yılımı aldı. Bir-iki kez beni öldürmeye çalıştığını bile düşündüm.” Yemeğinden iki büyük lokma alırken Cole da kahvesini yudumladı. Yemeğini bitirince tabakları sepete geri koyup üzerini örttü ve ayağa kalktı. “Frieda’nın restoranına gidip pekan cevizli turtasından bir dilim alacağım. Geliyor musun?”

“Hayır, teşekkürler. Burada Ryan’ı bekleyeceğim.” Düşüncelerinin ardı arkası kesilmiyordu. “Silahlarıma ne yaptınız?”

“Masamın en alt çekmecesindeler. Kemerin de güzelmiş... Silahını çekmeni kolaylaştırıyor, öyle değil mi? Sanırım Polis Şefi Ryan da bu yüzden kemer takıyor.”

Şerif kapıdan çıkar çıkmaz Cole kemerini alıp taktı. İki altıpatların ise tüm mermileri çıkarılmıştı. Mermileri toplayıp silahlardan birini doldurdu, ikincisine geçtiği sırada Norton hızla içeri girdi.

“Polis Şefi Ryan’a yardımım dokunabilir. Şu iki silahşor sokağın iki ucunda bekliyor, o ise sokağın tam ortasında dolaşıyor. Kendisini öldürtecek.”

Cole kafasını sallayarak, “Onlar beni istiyorlar, Ryan’ı değil,” dedi ve doldurduğu silahı kemerine taktı.

“Ama sorun da bu, evlat. Ryan seni alt etmelerine izin vermeyecek. İkisinden biri seni öldürürse Blackwater Ççtesi’ni yakalaması için ona yardım edemezsin, birçok kez senin özel yardımına ihtiyacı olduğunu dile getirdi.”

Şerifin neden bahsettiğine dair Cole’un en ufak bir fikri dahi yoktu. Fakat öğrenmek üzere olduğunu düşünüyör ve Norton’un içerde kalma teklifine şiddetle karşı çıkıyordu.

“Evlat, yardım edebilirim. Uzun zamandır ateş etmemiş olabilirim ama bardaktan su içmekten farklı olacağını sanmıyorum. Bir kez öğrenince asla unutulmuyor. Eski-den benim de silahta hızlı olduğumu düşünürlerdi.”

Cole kafasını salladı. “Söylediğim gibi onlar beni istiyorlar. Yine de teklifin için sağ ol.” Norton koşup onun için kapıyı açtı ve Cole dışarı adımını atarken onun, “İyi şanslar,” diye fısıldadığını duydu.

Şansın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Yıllarca zor bir hayat sürmüş olması Cole’u bu gibi sinir bozucu durumlara karşı hazırlıklı hale getirmişti. O her şeyi bir defada hallederdi. Silahşorlar toprak yolun iki ucunda bekliyorlardı, ancak ikisini de tanıımıyordu. Ona göre hepsi birbirine benziyordu zaten. Batı’daki en hızlı silahşor olmak gibi boş bir hayali kovalayan kaç adamla karşılaşmıştı?

İki silahşor da benzer bir deri pantolon giymişti. Ağır-lıklarını bir bacaklarından diğerine verirken oldukça sabırsız görünüyorlardı. Cole sırf bu yüzden onları kolayca öldürebileceğini düşündü. Bunu nasıl yapacağını zaten planlamıştı. Plan toprağa yatmasını gerektiriyordu ama toprağa yatıp çamurun içinde yuvarlanmaktan gerçekten nefret ediyordu, özellikle de midesi bu haldeyken.

Yine de hayatta kalması için gereken neyse onu yapacaktı.

Bununla birlikte Polis Şefi Ryan tam bir karın ağrısıydı. Sokağın ortasında hareketsiz bir şekilde duruyordu ve bu onu ateşin merkezi haline getiriyordu.

Cole ona seslenmek üzereyken Ryan yaklaşmasını işaret etti. Ölmeye hevesli silahşorları ürkütmemek için elleri aşağıda rahat bir tavırla tahta basamaktan indi ve ona doğru ilerledi. Silahını kavramamak için kendini zor tutuyordu. Bir kanun adamını vurmak istemiyordu, sadece silahının kabzasını kafasına indirecek ve ona benzer bir acı yaşatacaktı.

Harekete geçmesiyle silahşorlar gün ışığından korkan ama aralarındaki ödülü almaya hevesli kemirgenler gibi hemen öne çıktılar.

Cole şimdilik onları görmezden gelmeye karar verdi. O ve Ryan... Silahşorlardan biri silahına davranana dek güvendelerdi. Meydan okuyan adamların burada olma sebepleri şöhretlerini arttırmaktı ve bunu da ancak tahnıklar önünde çatışmaya girerek yapabilirlerdi. Doğru ve dürüst bir şekilde. Yoksa öldürmenin bir anlamı olmazdı.

Şerif Norton kapıdaki yarıktan dışarı bakıyordu. Karşısındaki manzarayı görünce gülümsedi çünkü görülme-ye ve hatırlanmaya değerdı. Dev gibi iriyan ve haşın görünen iki polis şefi, ringe çıkmış rakipler gibi birbirini süzüyordu. Tıpkı Josey'nin söylediği gibi etkileyici bir ikili olmuşlardı. Yaşlı kadın Daniel Ryan'la tanıştığında ondan korkmuş, Cole Clayborne'la karşılaştığında da buna benzer bir tepki vermiş ama korkusunu gizleme konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Neden böyle hissettiğini açıklarken

kullandığı kelimeleri Norton net bir şekilde hatırlıyordu. “Gözleri. İkisinde de o soğuk, delici bakış var... Aklımdan geçenleri okuyorlarmış gibi bana bakıyorlar ve o an vücuduma buz saçakları saplanıyor gibi hissediyorum.” Ürkekliğine rağmen dik dik bakmadıkları sürece çok yakışıklı olduklarını da itiraf etmişti tabii.

Cole Ryan’a seslenince şerifin tüm dikkati onlara odaklandı.

“Bu sokaktan kaybol, Ryan. Seni öldürecekler.” Adam yerinden kımıldamayınca Cole ona doğru yaklaşırken gözlerini kıstı. Aralarında birkaç adım bırakarak durdu ve onun gözlerinin içine baktı.

Ryan da ona dik dik bakarak karşılık verdi: “Beni vurmayı mı düşünüyorsun?” Ses tonunda Cole’un hiç hoşlanmadığı alaycı bir tını vardı.

“Bunu düşünmedim değil, fakat şu an endişelenmem gereken başka şeyler var. Kör bir kurşuna yem olmak istemiyorsan kımıldamanı öneririm.”

“Biri ölecek ama o kişi ben olmayacağım,” dedi Ryan kelimeleri uzatarak.

“İkisini de alt edebileceğini mi sanıyorsun?” diye soran Cole, sol taraftan yavaşça yaklaşmakta olan silahşoru işaret etti.

“Bunu birazdan anlayacağız.”

“Onlar seni değil beni istiyorlar.”

“Ben de senin kadar hızlıyım, Cole.”

“Hayır, değilsin.” Ryan’ın gülümsediğini görünce şaşırды ve ona neyi bu kadar komik bulduğunu soracakken sağ tarafındaki silahşorun seslendiğini duydu.

“Adım Eagle ve seni öldürmek için buradayım Clay-

borne. Dön de benimle yüzleş, seni yüreksiz adi herif. Seni vuracağım, lanet olası kaçak.”

Diğer adam da geri kalmadı. “Adım Riley ve seni öldüren adam ben olacağım Clayborne.”

Şimdiye kadar karşılaştığı tüm silahşorların aptal çıktığını düşünen Cole, bu ikilinin de farklı olmadığına karar verdi.

“Sanırım bu ikiliyle ilgilenmem gerekecek,” dedi Ryan.

“Nasıl? Onları tutuklamayı mı düşünüyorsun?”

“Belki de.”

“Sen nasıl bir polis şefisin?”

“İşinde iyi bir polis şefi.”

Cole’un çenesi kasıldı. “Kendinden fazla eminsin.”

“Güçlü noktalarımın farkındayım. Senin güçlü noktalarını da biliyorum.”

Sabrı taşan Cole, “Neden şerifin yanına dönmüyorsun?” dedi. “Buradaki işim bittikten sonra bana güçlü noktalarından bahsedersin.”

“Bana yolundan çekilmemi mi söylüyorsun?”

“Evet, aynen öyle.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca bir planım var,” dedi adamlardan birini işaret ederek.

“Benim de planım var,” diye karşılık verdi Cole.

“Benimki daha iyi.”

“Öyle mi?”

“Evet. Üç deyince ikimiz de yere yatıp birbirlerini öldürmelerine izin vereceğiz.”

Sıkıntılı ruh haline rağmen çizdiği tablo Cole’un gülümsemesine neden oldu. “İşe yararsa çok iyi olur, fakat

bu birlerini vuracak kadar yakın değiller. Üstelik yere yatarsam yeni gömleğim kirlenir.”

“Senin planın ne?” diye sordu Ryan.

“Birini öldürüp yere yatmak ve yuvarlanıp diğerini öldürmek.”

“Görünüşe bakılırsa sen de planınla yepyeni gömleğini kirleteceksin.”

“Yolumdan çekilecek misin yoksa çekilmeyecek misin?”

“Kanun adamları birlikte hareket ederler Cole. Bu kuralı sakın unutma.”

“Ben bir kanun adamı değilim.”

“Evet öylesin. Yemin etmen gerekiyor ama bu sadece formalite.”

“Çok sapkın bir espri anlayışın var Ryan. Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben polis şefi falan olmayacağım.”

“Çoktan oldun bile,” dedi Ryan sabırla.

“Neden?”

“Yardıma ihtiyacım var.”

“Sanırım kendimi nasıl hissettiğimi anlamıyorsun. Seni vurma dürtüsüyle mücadele ediyorum adi herif. Pusulamı bir seneden uzun bir süre boyunca elinde tuttun.”

Ryan bu tehditten korkmuş gibi görünmüyordu. “Görüşme gününün gelmesi o kadar sürdü.”

“Ne görüşmesi?”

“Sana öylece rozet takamazdım,” dedi Ryan. “Görüşme Washington’dan geldi.”

Cole kafasını salladı.

“Yaklaşıyorlar,” dedi Ryan, Eagle’ın olduğu tarafa doğru bakarak. “Onları tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Saat beş yönündekini ben halledeceğim.”

“Senin beşin mi, benim beşim mi?”

“Benim,” diye yanıtladı Ryan.

İkisi de yaklaşan silahşorlara doğru dönüp yavaşça bir adım geri çekildiler ve omuz omuza gelince durdular.

“Öldürmek amaçlı ateş etme.”

“Şaka yapıyorsun.”

Ryan bu söze aldırış etmeksizin adamlara ellerini havaya kaldırıp ona doğru yavaşça yürümelerini söyledi, fakat Eagle ve Riley sağ elleri silahlarının üzerinde oldukları yerde kaldılar.

“Riley’i ıskalarsan mermisi seni geçip bana isabet edecek,” dedi Cole.

“Asla ıskalamam.”

Cole, “Küstah herif,” diye fısıldarken Eagle’ın silahına davrandığını gördü ve ona ışık hızıyla karşılık verdi. Adam tabancasını kılıfından çıkaramadan avcunun içine bir mermi isabet etti.

Ryan da aynı anda ateş etti. Elinden tabancasını fırlatacak şekilde Riley’i bileğinden vurdu.

İki polis şefi de silahlarını hedeflerinden ayırmadan ilerledi. Ryan Riley’in yanına varınca adamın acı dolu bağırışlarına aldırmadan silahını alıp onu Şerif Norton’un nezaretine doğru sürükledi.

Eagle bir domuz gibi kıvranıp yaralı bir ayı gibi böğürüyordu. “Ateş ettiğim elimi mahvettin, Clayborne. Ateş ettiğim elimi mahvettin.”

“İlk söylediğinde seni duydum,” diye homurdandı Cole. “Ayağa kalk lanet olası. Silahını alacağım.” Eagle

boyun eğmeyince onu kovalamaktan sıkılıp içini ęekti ve yakasından tutup ęenesine yumruk atarak silahşoru bayıldı, ardından onu Norton'a doğru sürükledi.

Lahita basamakta duran şerif, iki polis şefine bakarak gülümsüyordu. "Sanırım dikiş atması için bir doktor ęanmalıyım."

"Öyle görünüyor."

Norton hemen içeri koşup masasından anahtarlarını kaptı ve iki nezarethanenin de kapısını açtı. Bir dakika sonra silahşorlar içeri atıldılar.

Tebrik için vakit yoktu, ęünkü nezarethanenin kapısı kapanır kapanmaz telgraf kâtibi Ryan'ı dışarı ęaęırdı. Cole onun yanına gittiğinde yüzündeki ifadeden kötü bir şey olduğunu hemen anladı. Ryan telgrafı ona uzatıp haberi iletmek üzere şerife döndü.

"Başka bir soygun daha olmuş." Ses tonu tekdüzeydi. Norton kafasını salladı. "Bu kez kaç ölü var?"

"Yedi."

"Nerede olmuş?" diye sordu Norton.

"Rockford Falls."

"Buradan pek uzakta sayılmaz. Oraya nasıl gideceğinizi tarif edebilirim."

"Ne kadar uzakta?"

"Zorlu arazide yaklaşık altmış beş kilometre uzakta."

"Tekrar buraya uğramaları ihtimaline karşı gözlerinizi açık tutsanız iyi olur," dedi Ryan. "Uğrayacaklarını sanmıyorum geręi, buradaki bankayı zaten soydular. Cole benimle birlikte gelecek misin?"

Cole kafasını sallayıp telgrafı ona geri verdi. "Benim sorunum değil."

Ryan hiçbir şey söylemedi. Güneşe doğru bakarken gözlerini kıstığı için kaşları çatıldı. Birden yeleşinin yakasından tutup Cole'u geriye doğru itti. Ve Cole dengesini sağlayıp yumrukla karşılık veremedi hızla söze girdi. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Öfkeme yenik düştüm. Dinle, haklısın. Bunların hiçbirini istemedim ve soygunlar senin sorunun değil. Benim sorunum. Sanmıştım ki... Bana yardım edebileceğini ummuştum. Yine de istifanı kabul etmeyeceğim. Bölge ofisine gidip rozetini oradaki polis şefine vermek zorundasın. Şerif Norton sana yolu tarif eder. İzler ortadan kaybolmadan Rockford Falls'a gitmeliyim. Darılma, olur mu?" dedi elini uzatırken.

Cole omuz silkip Ryan'ın elini sıktı. "Darılmam." Ryan'ın ahıra doğru gitmesini izledi, ardından lanet olası bölge ofisinin nerede olduğunu öğrenmek üzere şerifin peşinden içeri girdi. "Yakında bir yerde değilse rozeti geri göndereceğim," dedi Norton'a.

Şerif yavaşça sandalyesine oturup masasının üzerinden duran belgelere baktı. "Polis Şefi Ryan'ın bu fikirden hoşlanacağını sanmıyorum. O rozetler kutsal sayılır, evlat. Yerinde olsam onu sinirlendirmezdim. Göreve getirilmen için çok zahmete girdi ve seninle daha fazla tartışmak istememiş olması bana tuhaf geldi. Çabuk pes etti, sence de öyle değil mi?"

"Ryan'ı doğru düzgün tanımadığım için bu konuda tahmin yürütemem," diye karşılık verdi Cole.

"Rozetinden vazgeçmek istediğine emin misin?"

"Eminim. Kanun adamı olmaya uygun değilim."

"Silahşor olman gerektiğini mi düşünüyorsun? Bazı

insanlar polis şefleriyle silahşorlar arasında pek fark olmadığını inanır.”

“Ben sadece çiftlik sahibiyim, hepsi bu.”

“(O halde neden peşinde bu kadar çok silahşor var? İstemesen de istemesen de hızlı olmakla tanınıyorsun. O çocuklar şöhretin peşini kovalamayı bırakmayacaklar. Bana böyle geliyor ki geleceğini değiştirmenin tek yolu o rozete vurulup çıkman. Bazı silahşorlar bir polis şefini öldürmeye kalkmadan önce iki kez düşünür.”

“Bazıları düşünmez,” diye karşı çıktı Cole. “Bana bölge ofisinin nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?”

Norton bu soruya aldırmadı. “Sana gerçekleri açık ve net bir şekilde söyleyeceğim. Polis Şefi Ryan doğru şeyi yapman konusunda başını ütülemediğine göre sanırım bunu benim yapmam gerekiyor ve sen de kibar olup beni dinleyeceksin, çünkü baban olacak yaştayım ve yaş bana avantaj sağlıyor. Bölgemizde dolaşıp duran Blackwater Çetesi’yle büyük bir sorunumuz var ve bu sınırlar içinde yaşadığına göre bunun senin de sorunun olduğunu söyleyebilirim. Kısa bir süre önce küçük bankamız soyuldu ve iyi dostlarımızdan bazılarını kaybettik... Hepsi de o sırada bankada olmak gibi bir talihsizlik yaşayan düzgün, kanunlara uyan insanlardı. Her biri birer köpek gibi öldürüldü. Tanığımız da vardı. Adı Luke MacFarland’dı ama fazla yaşamadı.”

“Şerif olanlar yüzünden üzgünüm ama ben...”

Norton sözlerine devam etti. “Luke soygun sırasında vuruldu, üstelik bankada bile değildi. Kaldırımında yürüyordu, sanırım bu da başka bir talihsizlik. Yine de doktor

onu tedavi etti. İyileşebilirdi, doktor iyileşeceğini söylemişti, üstelik gölgeliklerin arasından bankanın içindeki birkaç kişinin yüzünü bile görmüştü. O işe yaramaz he-rifler yakalandığında iyi bir tanık olabilirdi.”

“Ona ne oldu?”

“Boğazı kesildi. Karısınınki de. İkisi de yataklarında uyuyordu... O odayı görmeliydin evlat. Duvarlarda bo-yadan fazla kan vardı. Asla unutamam. Küçük oğulları da gördü. Geçen ay on yaşına giren en büyük oğulları onları bulmuş. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

Bu hikâye üzerine yüreği sızlayan Cole çocukları dü-şünerek masanın kenarına yaslandı ve dışarı bakmaya başladı. Bir çocuk için ne kadar da korkunç bir manza-raydı. Şimdiye kadar o küçük çocuğa ne olmuştu? Peki ya diğerine? Onlarla kim ilgilenecekti? Nasıl hayatta kalacaklardı? Birbirlerinden ayrılıp farklı akrabalara mı gönderileceklerdi yoksa onun gibi sokaklara mı düşecek-lerdi? Gözucuyla Ryan’ın siyah bir atın sırtında dörtnala ilerlediğini gördü. Polis şefinin o çocukları yetim bırakan canavarları yakalamasını umuyordu. Bir gecede hayatları sonsuza kadar nasıl da değişmişti!

“O ikisinin öldürülmesinin hiçbir sebebi yoktu, hem de hiç,” dedi şerif düşüncelerini bölerek. “Ryan ne dedi biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum, ne dedi?” diye sordu Cole.

“Çocukları öldürmemiş olmalarının bir mucize ol-duğunu söyledi. Ebeveynleri doğranırken ikisinden biri odaya girmiş olsaydı onu... Ve diğerini de öldürürlerdi.”

“Onlara ne olacak?”

“Çocuklara mı?” Şerif ümitsiz görünüyordu. “Josey’m

ve ben onları almayı teklif ettik, fakat doğudaki akrabaları onlara bir ev vereceklerini söylediler. Sanırım onları kendi aralarında bölüşecekler. Bu bana pek doğru gelmiyor. Kardeşler birlikte kalmalı.” Cole düşünceli bir şekilde kafasını sallayınca ekledi: “Luke’un eşini neden öldürdüklerine dair bir fikrim var. Duymak ister misin?”

“Elbette.”

“Sanırım insanlara bir mesaj vermek istediler.” Konuşmaya devam ederken sır verircesine sesini alçalttı. “Bu tür şeyler etrafa hızlı yayılır, gelecekte bir şey gören ya da duyan biri harekete geçmeden önce iyice düşünecek. *Tanıklar hayatta kalmaz.* Vermek istedikleri mesaj bu.”

“Günün birinde elbet hata yapacaklar.”

“Herkes böyle olmasını umuyor evlat. Umarım yakında olur, çünkü birçok insan öldü, sadece erkekler değil, kadınlar ve çocuklar da. O adamlar yaptıkları yüzünden cehennemde yanacaklar.”

“Çocukları da mı öldürdüler?”

“Küçük bir kızın öldürüldüğünü duydum. Annesiyle birlikte bankadaymış. Elbette bu sadece tahmin de olabilir. Ryan’a bunu sordum, fakat gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi ve bana hiçbir şey söylemeden çekip gitti, o yüzden doğru olup olmadığını bilmiyorum.” Kafasını sallayarak sözlerini sürdürdü: “Çiftliğine geri dönmeyi mi düşünüyorsun?”

“Şimdilik Teksas’a gidip birkaç öküz alacağım. Bölge ofisi umarım yol üstündedir, yoksa...”

Norton elini havaya kaldırarak araya girdi. “Senden küçük bir isteğim var. Kafana vurup seni bayılttığım için buna hakkım olmadığını biliyorum ama yine de sormak zorundayım...”

“Ne istiyorsun?”

“Kararını vermeden önce yarına kadar rozetinden vazgeçme. Hava kararmak üzere, o yüzden çok beklemek zorunda değilsin. Sabah olduğunda rozetini geri vermeye hâlâ kararlıysan bölge ofisine ulaşman için sana en kısa yolu tarif etmekten mutluluk duyarım. O pusula olduğu sürece bulmakta zorlanacağını hiç sanmıyorum. Şimdi, bana kafa sallama. En azından düşün, bu sırada şu soruma cevap ver.”

“Ne?” diye sordu Cole niyet ettiğinden daha asabi bir şekilde.

“Ryan gitmeden önce sence neden seni itti?”

“Bıkkınlıktan,” diye yanıt verdi Cole.

Şerif kocaman bir krema fiçisinin tepesinde oturan bir kedi gibi sırttı. “Ona vurmak istedin, öyle değil mi? Yumruğunu sıktığını gördüm evlat, gördüm ve başka bir şey daha fark ettim, ama şimdi bunu boş ver. Kendini tutmayı başardın. Ve Polis Şefi Ryan özür diledi, bunu kendi kulaklarımla duydum, fakat şimdi seni ittiği için mi yoksa yaptığı başka bir şey için mi özür dilediğini merak ediyorum.” Cole ona neden bahsettiğini sormadan şerif konuyu tekrar rozete getirdi. “Bu gece kalırsan seni ve Josey’yi Frieda’nın şık restoranında akşam yemeğine götürürüm. Hem şimdi yola çıksan bile karanlık çökene kadar fazla ilerleyemeyeceksin. Yerinde olsam, öylesine uzun bir yolculuğa çıkmadan önce bir gece daha temiz çarşaflarda yatmayı isterdim. Sabah olunca sana yolu tarif ederim ve çarçabuk oraya varırsın. Çünkü muhtemelen önce Rockford Falls’a gitmek isteyeceksin. Buradan fazla uzakta değil.”

Cole tek kaşını kaldırdı. “Neden Rockford Falls’a gitmek isteyeyim?”

Norton kıkırdadı. “Pusulayı geri almak için.”

3. BÖLÜM

Rockford Falls kasabası şoktaydı. Son iki gün içinde en değerli sakinlerinden sekizini ve pek sevilmesine de herkes için önemli olan birini kaybetmişlerdi.

İki kişi salgından ölmüştü. Geçen hafta boyunca salgının boyutu artmış ve nüfusun yarısını etkisi altına almıştı. En ağır hastalananlar yaşlılar ve gençler olmuştu... Hiç kimse hakkında tek bir kötü söz söylememiş ve hâlâ tüm dişlerine sahip olan yetmiş sekiz yaşındaki çevik kız kuruşu Adelaide Westcott ve babasının koca kulaklarını, annesinin gülümsemesini alan sekiz aylık küçük Tobias Dollen, Doc Lawrence olarak adlandırılan komplikasyondan bir saat sonra hayatını kaybetmişti.

Kasaba kayıpların yasını tutuyordu. Yataktan çıkmayı başaranlar cenaze törenlerine katılırken, zorunluluklarından beş dakikadan fazla ayrı kalamayanlar ölenler için evlerinde dua etmişlerdi.

Adelaide ve Tobias çarşamba sabahı Sleepy Creek Ovası'nın yukarısındaki mezarlığa gömülmüşlerdi. O

gün öğleden sonra altı adam bankadaki soygun sırasında acımasızca katledilmişti. Yedinci olarak ölen ve en son fark edilen kasabanın sarhoşu Çarpık Bacaklı Billie Buckshot'ın ise kasabanın eteklerinde yer alan köhne kulübesinden Rockford Meyhanesi'ne kahvaltısını etmeye gitmekte olduğu söyleniyordu.

Billie alışkanlıklarına bağlı biriydi. Güne her zaman öğleden sonra üç ya da dörtte başlar, banka ve market arasındaki sokaktan geçerek yolunu iki sokak kısaltırdı. Paslı silahını kucağında tutarken bulunduğu için Şerif Sloan onun bankanın arka kapısından çıkan çeteyle karşı karşıya geldiğini düşünüyordu. Zavallı adamın hiç şansının olmadığı da ayrı bir gerçektir.

Günün ilk içkisini içip uyanana kadar ellerinin rüzgârda sallanan boş bir salıncak kadar titrediğini herkes bilirdi. Billie gibi içmek isteyen birinin altı saati viskisiz geçirmesi oldukça uzun bir süre sayılırdı. Fakat o diğerleri gibi vurulmamıştı. Bıçakla öldürülmüştü ve yüzündeki, boynundaki yaraların sayısına bakılırsa onu öldüren kişi bundan zevk almıştı.

Ne yazık ki kimse ne silah sesi duymuş ne de bankadan çıkan soyguncuları görmüştü. Kasabanın yarısından fazlasının uykuda olması buna bir neden olabilirdi. Temiz hava almak için dışarı çıkmak isteyenler genellikle güneş batmak üzereyken harekete geçerlerdi. Kaldırımında yürüyen birkaç kişi ise Billie'yi yaşlı, uyuz bir köpek gibi yerde kıvrılmış yataken görmüş olsa da kimse dönüp ona ikinci kez bakmamıştı. Bu herkesin görmeye alışık olduğu bir manzaraydı. Kasabanın sarhoşunun yine sızdığını düşünmüşlerdi.

Böylece katillerin takip edilebileceği bir değerli saat daha geçip gitmiş, kasabanın üzerine karanlık bulutlar çökmüş ve uzaktan gelen gök gürültüleri duyulmuştu. Salgın nedeniyle hâlâ güçsüz ve solgun olan Emmeline MacCorkle annesinin ısrarlarına dayanamayıp onunla birlikte Sherman MacCorkle'ın neden akşam yemeğine geç kaldığını öğrenmek için bankaya kadar gitmişti. Sherman'ın karısı çok sinirlenmiş, bankanın kapısını yumruklayarak epey gürültü çıkarmış ve kimse kapıyı açmayınca meraklı bakışlara aldırmaksızın kızını arka kapıya doğru sürüklemişti. Ne Emmeline ne de annesi yerde yatan sarhoşa dikkatle bakmıştı. Tiksintiyle burunlarını buruşturup yollarına devam etmişlerdi. Hatta Emmeline, Billie'nin örtü olarak kullandığını sandığı pis muşambanın altından görünen ayaklarına basmamak için eteğini kaldırmak zorunda kalmıştı. Köşeyi döner dönmez annesi kapıyı açıp kocasına seslenmiş, Emmeline de uysalca onu takip etmişti.

İnsanın kanını donduran çığlıkları mezarlıktan bile duyulmuş, insanlar ne olduğunu anlamak için bankaya koşmuşlardı. Şerif Sloan oraya gidip kapıları kilitlemeden önce lobideki dehşet verici tabloyu görenler bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı. Şerifin olay yerinin fotoğraflarını çekmesi için çağırdığı fotoğrafçı John Cletchem bile gördükleri karşısında o kadar rahatsız olmuştu ki dışarı çıkıp sokağa kusmak zorunda kalmıştı. Kurbanların ikisi, Franklin Carrol ve Malcolm Watterson aynı anda vuruldukları için birbirlerine doğru düşmüşlerdi; dizlerinin üstüne çökmüşlerdi ve başları birbirinin omzundaydı.

Ertesi gün biri beş gece kasabaya varan Daniel Ryan

kendisini neredeyse bir ayaklanmanın içinde bulmuştu. Şiddetli yağış sebebiyle yolculuğu beklediğinden uzun sürmüştü.

Şerif Sloan'dan detayları alıp onunla birlikte bankaya girdi. Cesetler hâlâ lobideydi. Ryan karşısındaki manzaradan rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Yavaşça olay yerinin etrafında yürüyüp cesetlere mümkün olan her açıdan baktı. Etkilendiğini gösteren tek bir şey vardı: İki yanında sıktığı yumrukları.

Sloan boğuk bir fısıltıyla, “Cesetlerin götürülmesine izin versem mi yoksa görmem için burada mı tutsam bilemedim. Doğru şeyi mi yapmışım?” diye sordu. Ryan ona cevap veremeden sözlerine devam etti. “Bankanın yanındaki sokakta başka bir ceset daha bulundu. Adı Billie, kasabanın sarhoşuydu. Bıçakla öldürülmüş, cenazeyle ilgilenen kişiler de onu alıp hemen gömmüşler. Bu zavallıların fotoğraflarını çektiymiştim, fakat Billie çoktan gitmişti, o nedenle onun fotoğraflarını çektiremedim.” Kokudan rahatsız olduğundan mendiliyle ağzını ve burnunu kapadı. “Bu adamların ailelerinin bunu görmelerini...” Devam edemedi, öğürdü ve arkasını dönüp kapının tokmağına asıldı. Ryan kapıyı açınca da dışarı çıkıp toplanan kalabalığın önünde iki büklüm olarak sokağa kustu.

İncelemesine geri dönen Ryan, döşemeye yarı gömülü olan mermiye yakından bakmak için cesetlerden birinin yanında diz çöktü. Sloan'ın öğürtülerini hâlâ duyarken kapının açılmasıyla birlikte içeri temiz havanın girdiğini hissetti. Cole'u fark edince de ister istemez nasıl bir tepki vereceğini merak etti.

Cole gördüklerine hazırlıklı değildi. Taş bir duvara ba-

şını çarpmış gibi geri çekilip, “Ah... Tanrım,” diye fısıldadı.

“Kaçacak mısın yoksa kalacak mısın?” diye sordu Ryan. Bir cevap alamayınca öfkeden gözleri parıldayarak konuşmaya devam etti. “İyi bak, Cole. Bu adamlardan herhangi biri senin kardeşin olabilirdi. Bana ne kadar sıklıkla banka gittiklerini söyle! Annenin? Ya da kız kardeşinin?”

Cole kafasını sallayarak birbirine yaslanmış iki cesede bakmaya devam etti. Gözlerini onlardan alamıyordu.

“Sakın bana bunun seni ilgilendirmediğini söylemeye kalkma,” dedi Ryan. “Seni polis şefliği görevine getirerek bunu senin sorunun yaptım. İstesen de istemesen de bu işe sırtını dönemezsin. O adi herifleri yakalamam için bana yardım edeceksin.”

Cole tek kelime bile edemedi. Dışarı çıkıp şerife katılma dürtüsüyle baş etmeye çalışırken bir yandan da öfkesinin arttığını hissediyordu. Hiç kimse bu şekilde ölmemeliydi. *Hiç kimse.* Midesinin bulanmasına izin veremezdi. Bu adamlara sırtını dönüp dışarı koşarsa günah işlemiş sayılırdı. Tepkisinin mantıklı hiçbir açıklaması olmazdı. Onlardan iğrenmesinin yanlış anlaşılacağını çok iyi biliyordu. Düşüncelerini dağıtmak istercesine kafasını salladı, ardından yavaşça kapıdan uzaklaşıp cesetlerin etrafında bir daire çizdi. Bir dakika daha sessizlik içinde geçtikten sonra, “Burada kaç kişi olduğunu bilmiyorum ama birkaç adamın ateş ettiğine eminim,” dedi.

Onu dikkatle izleyen Ryan, “Bunu nasıl anladın?” diye sordu.

“Barut yanıklarından ve mermilerin açılardan.” İki cesedi işaret edip fısıldadı. “Mermi bu adamın başının ar-

kasından girip alnından çıkmış ve ona dönük olan adamın boynuna isabet etmiş. Bu noktada çete üyelerinin oyun oynadığını söyleyebiliriz... İki kişiyi bir mermiyle öldürmeye çalışmak gibi. Bunu zaten sen de çözmüştün, öyle değil mi?”

Ryan kafasını salladı. “Evet.”

“Soygun dündü. Neden bu cesetler gömülmedi?”

“Şerif görmemiz için burada bırakılmaları gerektiğini düşünmüş. İçimden bir ses uzun zamandır kanun adamlığı yapmadığını söylüyor.”

Cole tekrar kafasını salladı. “Dışarıda bir cenaze arabası var. Bu insanların gömülmeleri gerekiyor.”

“O halde gömülmelerini emret,” diye meydan okudu Ryan.

Cole dışarı çıkmak için döndü ama eli kapının tokmağında kaldı. “Çiftlikten uzakta olduğumda yalnız çalışırım.”

“Artık yalnız çalışmıyorsun.”

“Seni uyarmalıyım. Ben işlerimi farklı yaparım... Ve bir kısmı yasal olmaz.”

“O kadarını anlamıştım,” diye karşılık verdi Ryan, ardından Cole’un peşinden dışarı çıktı. Ve Cole cenaze arabasının yanaşması için insanlara geri çekilmelerini emrederken onunla birlikte kaldırımında durdu.

Yuvarlak yüzlü, çökük omuzlu ceset toplayıcısı öne çıktı. Cole ona dışarı çıkarılmadan önce cesetlerin üzerinin örtülmesini istediğini söyledi.

Rockford Falls gazetesinden gelen muhabir bu emre hemen itiraz etti. “Onları görmek istiyoruz,” diye bağırdı. “Neden üzerleri örtülmek zorunda?”

Cole adamı yumruklamak istese de güçlükle bu dürtüyü bastırıp, “Bu Şekilde hatırlanmak istemezler,” dedi.

Meraklı muhabir vazgeçmedi. “Onlar  l ,” diye bağırdı. “Ne istediklerini nereden biliyorsun?”

Kalabalıktaki kadınlardan biri ağılamaya başlayınca Cole, Ryan’a bakıp bir cevap vermesini bekledi, fakat polis Şefi ona aldırmayıp bakışlarını sokaktaki kadınların ve adamların üzerinde tuttu.

“Evet,  l ler,” diye bağırarak karşılık verdi Cole. “Ve Şimdi de kanun onların sesi oluyor. Lanet olası örtüleri getirin.”

Ryan bu sözlere katıldığını belirtircesine kafasını salladı ve cebinden pusulayı çıkarıp ona uzattı. “Artık bir kanun adamısın.”

Altı cesedi dışarı çıkarmak bir saatten uzun sürdü. Sıcak yüzünden cesetler çok çabuk sertleşmişti ve cenaze evinin sahibi dizlerinin üstünde ölen adamları sarıp dışarı taşımakta oldukça zorlanmıştı.

Ona yardım eden adamlar çalışırken fısıldaşıyorlardı. Cole  len kişilere saygı göstermek için mi yoksa korktukları için mi seslerini alçak tuttuklarından emin değıldi, fakat içlerinden biri    rmeye başlayıp dışarı koşmak zorunda kalınca cenaze levazımcısı aileler ölülerini bugün gömmek isterlerse dizleri kırık bir Şekilde  lenler için ya özel bir tabut yapmak zorunda kalacağına ya da bacaklarını kesmek zorunda olacağına dair endişesini sesli bir Şekilde dile getirdi.

Cesetlerin diz   kt ğ  lobinin orta kısmında zemin kapkaraydı. Kan kuru tahtalara sinmişti ve çıkacak gibi görünmüyordu.

Kül suyunun bile lekeleri çıkarması mümkün değildi.

Ryan bir süre daha Sloan'ı sorguladıktan sonra banka müdürünün ofisini ve veznedarların masalarını araştırdı. Belgeleri toplayıp bir kutuya koydu ve pencerelerin önünde duran mürekkep lekeli eski masaya doğru ilerledi. Cole bankada dolaşp tüm bunların neden, nasıl ve ne zaman olduğunu anlamaya çalışırken de masaya yaslanıp belgeleri incelemeye başladı.

Sloan kapının yanında durmadan kıpırdanıyordu. Sonunda dayanamayarak ona doğru dönüp, "Seni rahatsız eden bir şey mi var şerif?" diye sordu bakışlarını göz attığı belgelerden ayırmaksızın.

"Başka bir ekip oluşturup çetenin peşine düşmem gerektiğini düşünüyordum. Dün gece hava kararınca ayrılmak zorunda kaldık. Biraz daha beklersek izleri kaybolacak."

"Bu iyi bir fikir," dedi Ryan. "Sorumluluğu üstlenip bu işle ilgilen."

"Siz dün buraya gelmeden önce yaptığım gibi benimle gelmesini istediğim adamları seçmeliyim."

Ryan omuz silkti. "Bu insanları benden çok daha iyi tanıyorsun. İşe bulaştığını düşündüğün için birini ipe çekmek gibi aptalca bir şey yaptığını duymak istemiyorum. Herhangi birini yakalarsan buraya getir."

"Tüm ekibi kontrol edemem. İnsanlar burada olanları biliyorlar. Biri..."

Ryan sözünü kesti. "Onları kontrol edeceksin, şerif."

Sloan kafasını salladı. "Denerim."

"Bu yeterli değil. Kimse kanunu kendi istediği şekilde uygulayamaz. Anladınız mı? Arkadaşlarından biri aksini

düşünürse o adi herifi vurun gitsin.” Sloan’ın gitmesini bekledi ama adam yüzü kıpkırmızı kesilerek öylece kalamadı. “Başka bir şey var mı?”

“Bana öyle geliyor ki... Kasabadaki insanların çoğu... Soruşturmayı benim yürütmem gerektiğini düşünüyor.”

Şerifin iddiasına nasıl tepki verdiğini görmek için Cole’a küçük bir bakış atan Ryan, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Rockford Falls’un şerifi benim ve yetki bende, sizde değil. Daha önce de söylediğim gibi... Yetki bende olmalı ve siz ikiniz benden emir almalısınız.”

“Böylelikle daha iyi bir iş çıkaracağını mı düşünüyorsun?”

“Olabilir.”

“Yerdeki lekelere bile bakamıyorsun,” dedi Ryan. “Bu işin üstesinden geleceğini nereden...”

“Benim yetki alanımda,” diye üsteledi Sloan.

Ryan’ın sabrı tükenmişti. “Polis Şefi Colayborne ve ben özel atamayla buraya geldik, o yüzden bunun senin için bir sorun teşkil edip etmemesi umurumda bile değil. Yolumdan çekil ve gidip ekibini topla.”

Hiçbir şey söylemeden bu konuşmayı dinleyen Cole, şerif gidene dek bekledi, sonra lobideki pencerelere doğru ilerleyip birini açtı. Çam ağaçlarının kokusunu taşıyan temiz, taze bir esinti kollarına ve boynuna vurdu. İçerideki metalik kan kokusundan kurtulmak için birkaç kez derin nefes aldı ve dönüp pencerenin kenarına yaslandı. Ryan’ın sırtına bakarak, “Dün gece ve sabah uzun bir süre yağmur yağdı,” dedi.

“Evet, biliyorum. Sırılsıklam oldum.”

“Bugün öğlene kadar izlerinin kalmış olması mümkün değil. Yağmurda silinip gitmişlerdir.”

Ryan omzunun üzerinden ona baktı. “Bunun da farkındayım. Sadece Şerif Sloan’dan kurtulmak istedim.”

Cole kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu yapan adamlar çoktan gittiler.”

Ryan kafasını salladı. “Dün bölgedeki kanun adamlarına telgraflar çekildi. Tüm anayollar izleniyor. Tren istasyonlarında ve nehirde adamlar var. Adi herifler yakında ağa takılacaklar. Fakat işlerinde gerçekten çok ustalar.” Okuduğu kâğıdı masaya bırakıp Cole’a doğru döndü. “Asıl endişem ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Soygun yapmayı bırakmaları ve bu yüzden onları yakalayamamak.”

Cole kafasını salladı. “Bu işi bırakmayacaklar.” Kan lekelerine doğru başıyla işaret edip fısıldayarak sözlerini sürdürdü: “Çok eğleniyorlar.”

“Evet, sanırım haklısın. Öldürmekten zevk alıyorlar.”

“Kaç banka soydular?”

“Bununla birlikte neredeyse bir düzine oldu.”

“On iki kez paçalarını kurtardılar yani öyle mi?”

“Ya çok şanslılar ya da çok akıllı.”

“İlk soygun nerede ve ne zaman gerçekleşti?”

“İki sene önce bahar aylarının sonuna doğruydı. Teksas, Blackwater’da bir banka soydular. İsimlerini oradan alıyorlar.”

“Blackwater Çetesi...” dedi Cole.

“Evet,” dedi Ryan. “Her neyse gece vakti gazyacağıyla içeri girmişler, çıktıktan sonra da binayı yakıp kül etmişler. Kimse bir şey görmemiş.”

“Ölen oldu mu?”

“Hayır,” diye yanıtladı Ryan. “İki hafta sonra Hollister, Oklahoma’da başka bir bankayı soydular. Yine gece vakti içeri girmişler ama bu kez gazyacı kullanmamışlar.”

“Bankayı yerle bir mi etmişler?”

Ryan kafasını salladı. “Oldukça temiz ve düzenli bir iş çıkarmışlar. Paradan başka bir şeye dokunmamışlar ve arkalarında hiçbir kanıt bırakmamışlar.”

“Soygunların birbiriyle ilişkili olduğunu nereden biliyorsun?”

“İçgüdüsel bir şey,” dedi Ryan. “Bazı benzerlikler vardı. Daha önce de söylediğim gibi içeri gece girmişler ve iki soygunda da civardaki mevkilerde bulunan orduların maaşları için ayrılan hükümet parasını almışlar.”

“Üçüncü banka hangisiydi?”

“Pelton, Kansas’taki bir banka,” diye yanıtladı Ryan. “O soygunda bazı şeyleri değiştirmişler. Tıpkı burada olduğu gibi bankanın kapanmasına yakın bir saatte içeri girmişler. İçeride yedi kişi varmış. İki ölümlü. Çalışanlardan biri silahına davranınca çatışma çıkmış. Adam silahı elinde ölmüş, ateş etme şansı hiç olmamış.”

“O halde tanıklar var?”

“Evet ama pek yardımcı olmadılar. Adamların maske taktıklarını ve sadece bir tanesinin konuştuğunu söylediler. Güneyli bir aksana sahipmiş.”

“Bankaya kaç kişinin girdiğini söylediler?”

“Yedi.”

“Yine mi ordu ödemelerinin peşindelermiş?”

“Evet.”

Cole bunu aklının bir köşesine not etti. “Daha sonra nereyi soydular?”

“Teksas’a dönmüşler,” dedi Ryan. “Ve Dillon’da bir bankayı soymuşlar.”

“Orası senin doğduğun kasaba, öyle değil mi?” Ryan ürkmüş görününce Cole hemen açıkladı: “Pusulayı anemden aldığımda hakkında gelişigüzel bir araştırma yapmıştım.”

“Başka ne öğrendin?”

Cole omuz silkti. “Pek fazla şey öğrenemedim. Dillon’daki soygunda öldürülen olmuş mu?” diye sordu konuyu asıl meseleye çevirerek.

“Evet.” Sesi sert ve öfkeliydi. “Çok fazla.” Detayları vermeyince Cole ayrıntıları duymak için ısrar etti. “Dinle, her şey dosyalarda. En az yüz kez onlara göz attım ama yine de raporları okursan gözümünden kaçırdığım bir şeye rastlayabilirsin. Dillon’daki bankada yaptıkları soygun o senenin son soygunuydu... Sonbahar ve kış aylarını dikkat çekmeden geçiriyorlar, ilkbahar ve yaz aylarında ise yeniden başlıyorlar. Düzensiz ama sürekli. Geçen sene kuzeye geçip iyice vahşileştiler ve bu sene soydukları üç banka da Montana bölgesindeydi.”

“Saklanabilecekleri çok fazla yer olduğundan olmalı.”

“Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Büyük şehirlerden hep uzak durdular.”

“Şerif Norton bana Mildddleton’daki tanığın başına geleni anlattı.”

Ryan kafasını salladı. “Adı Luke MacFarland’dı. Soygun sırasında bankanın yanından geçiyormuş. Bana silah sesleri duyduğunu söyledi, fakat o sırada duyduğu başka bir şey yüzünden zaten pencere ve güneşlikteki boşlukların arasından içeri bakıyormuş.”

“Ne duymuş?”

“Kahkaha sesi.”

Cole buna şaşırmadı. “Sana bu işten keyif aldıklarını söylemiştim. Onları durdurmazsan işler daha da kötüye gidecek.”

“Onları durdurmazsak,” diye düzeltti Ryan. “Artık sen de bu işin içindesin.”

“Evet, sanırım öyleyim. Luke sana içerideki insanların nasıl öldürüldüklerini söyledi mi? Onları dizüstü yere çökmeye mi zorlamışlar?”

“Hayır, arka odaya götürülüp orada öldürülmüşler. Dizüstü çöktürme işi... Yeni. Bıçak da öyle.” Ryan elini uzatıp ensesini ovuşturmaya başladı. “Lanet olsun, çok yorgunum.”

Cole, Ryan’ın ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordu. “Yağmur yağarken dışarıda uyumamalıydın. Artık bu tür şeyler için fazla yaşlısın.”

Ryan gülümsedi. “Senden sadece bir yaş büyüğüm.”

“Kaç yaşında olduğumu nereden biliyorsun?”

“Hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

Cole bu söz karşısında şaşırdıysa bile belli etmedi. “Neden Middleton’daki tanığı korumadın?”

“Onu korumaya çalıştım. Yemin ederim ki bunu denedim, fakat Hartfield’dan başka bir soygun haberi gelince hızla oraya gittim. Luke MacFarland ve ailesi Polis Şefi Davidson’ın sorumluluğundaydı.”

“Kahkaha sesi duymuş olması dışında Luke sana başka ne söyledi?”

“Arahtan sadece iki adamı görebilmiş. Birinin maskesi yokmuş ve Luke onu profilden görmüş. Yine de ka-

labalığın içinde onu seçebileceğini sanmıyordu. Uzun boylu ve zayıf olduğunu söyledi.”

“Başka bir şey?”

“Hayır.”

“Tanık öldürülürken Polis Şefi Davidson ne yapıyor-muş?”

“Vurulmuş. İyileşecek ama uzun zaman alacak. Doktor adamdan üç mermi çıkardı.”

“Onu öldürdüklerini düşünmeselerdi öylece bırak-mazlardı.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

“Şerif Norton bana MacFarland ve karısının nasıl öldürüldüğünü anlattı. İkisi de bıçaklanarak öldürülmüş. İnsanlara mesaj vermek istedikleri için tanığın karısını öldürdüklerini düşünüyor. Bu tür şeyler etrafa hızlı yayılır, gelecekte bir şey gören ya da duyan olsa bile sessiz kalacağı kesin.”

“Norton sana geçmişinden bahsetti mi?”

“Hayır, bahsetmedi. Neden sordun?”

“Merak ettim. Laredo Kid adında bir silahşor duydu-nu mu?”

“Elbette duydum,” diye yanıtladı Cole. “Küçüklüğümde bir efsaneydi. Herkes ne kadar şeytan olduğunu bilirdi, deliydi ama silah çekmede çok hızlıydı. Gerçekten hızlı. Şimdiye kadar ölmüş olmalı. Onu Norton mu öldürmüş?”

Ryan gülümsedi. “Laredo Kid ölmedi. Aslında o sadece bir şerif oldu.”

“Norton mu?” Cole kulaklarına inanamıyordu.

“Yemin ederim ki bu doğru.”

“Yıllar önce öldürülmüş olması gerekirdi. Her zaman kendisini ispatlamayı bekleyen, silah çekmede daha hızlı olan biri vardır. Hâlâ hayatta olduğu için şanslı.”

“Katılıyorum, özellikle de o tür yemekler yapan bir eşi olduğu sürece. Sana da kızarmış tavuğundan yaptı mı? Beni neredeyse öldürecekti.”

Cole kahkaha atmaya başladı ve bunun ona iyi gelmesine şaşırды. Gerginliği az da olsa hafiflemişti. “Denedi,” diye itiraf etti. “Ama dokunmadım.”

Ryan da rahatladığını hissetti... Ta ki kan lekeli zemine yeniden bakana dek. “Etrafa bakma fırsatın oldu... Ne düşünüyorsun?”

Cevap verirken Cole’un gözlerindeki gülümseme kayboldu. “Sana ne olmadığını söyleyeyim. Hiçbiri karşı koymamış. Boğuşma yaşandığına dair hiçbir iz yok. Koyun kadar uysallarmış.” Veznedarların bölümlerini işaret ederek sözlerini sürdürdü: “Gişelerin ardındaki üç nakit çekmecesinde de silah var. Hepsi dolu ama kimse elini sürmemiş. Şimdi sen söyle Ryan, neden peşimden geldin? Bu rozeti takmayı hak eden daha iyi adamlar var.”

“Seni istedim.”

“Neden?”

“Karışık.”

“Bu bir bahane, cevap değil.”

Ryan yerinden doğrulup sandalyeyi tekmeledi. Sandalye duvara hızla çarpınca ikisi de çıkan sesi umursamadan birbirlerine baktılar ve uzun süreli sessizliğin ardından polis şefi Cole’a bir açıklama yapmaya karar verdi. “Pekâlâ, bu iş için neden seni seçtiğimi söyleyeceğim. Uzun zaman önce Abilene yakınlarında karşılaştığın so-

runla nasıl başa çıktığını öğrendiğimden beri seni merak ediyordum.”

“Hikâyenin abartıldığına eminim.”

“Hayır, abartılmamış. Kontrol ettim. O kadına ne yapacaklarını biliyordun ve...”

“Söylediğim gibi... Hikâye abartılmış.”

“Adamı alt etmek için önce kadını vurman gerekti.”

“Kadını kolundan vurdum, hepsi bu. Mermi kemiğine dokunmadı bile. Sadece sıyırdı.”

“Ama o mermi adamı öldürdü.”

“Ölmesi gerekiyordu.”

“Sana bunun gibi en az yirmi örnek verebilirim.”

“Silahla aram iyidir. Ne olmuş yani?”

“En önemli nedeni bilmek ister misin?”

“Evet.”

“Sen de onlar gibi düşünüyorsun.”

“Kimler gibi?”

“Buraya gelip o insanları öldüren adi herifler gibi.”

“Aşâğılık herif!” diye kükredi Cole. “Sence ben böyle bir şey yapabilir miyim?”

Ryan öfkesini gizledi. “Hayır, bu tür bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Sadece onlar gibi düşündüğünü söyledim. Zihinlerini okuyabiliyorsun, Cole. Denedim ama ben bunu yapamıyorum.”

“Sen aklını kaçırmışsın, Ryan.”

“Olabilir ama tereddüt etmeyecek ve bazı durumlarda kanunları esnetmekten çekinmeyecek bir adama ihtiyacım var. Ayrıca o adama güvenebilmeliyim ve ben sana güveniyorum.”

“Bana güvenebileceğini nereden biliyorsun?”

“Trenle Salt Lake’e giderken annenle birlikteydim, bana senin hakkında ancak bir annenin inanabileceği iyi şeyler anlattı. Ne kadar acımasız olabileceğini biliyor mu?” Cole bu soruya cevap vermeyi reddedince sözlerini sürdürdü: “Yanlış yolda olduğuna inanıyor. O yüzden sana o pusulayı vermiş.”

“Bir senedir elinde tuttuğun pusulayı.”

Ryan omuz silkti. “Ayrıca pusulayı sana doğru yoldan ayrılmamanı hatırlatmak amacıyla verdiğini de söyledi bana. Anladığım kadarıyla bunu yapmana yardımcı olan kişi benim.”

“Ben acımasız biri değilim.”

“Gerektiğinde, elbette acımasız olabiliyorsun. Springfield’den de haberim var.”

“Ah, canın cehenneme.”

“Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?”

Cole çoktan kararını vermişti. Cesetlerin görüntüsü uzun süre aklından çıkmayacaktı ve bu canavarlığı yapan adamların bulunmasına yardım etmediği sürece geceleri uyuyamayacağını da biliyordu. Öylece çekip gidemezdi. “Hepsini ele geçirmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Rozet bende kalacak ama bu iş biter bitmez geri vereceğim.”

“Devam etmeye karar verebilirsin.”

Cole, “Olabilir,” demekten başka bir şey söylemedi. “Polis şefleri için başka kurallar var mı? Hiçbir zaman kurallara meraklı olmadığım konusunda seni uyarmalıyım.”

“Polis şefleri bölgelere atanırlar, fakat sen ve ben özel görevde olduğumuz için istisnayız. Kurallara gelince, o konuda endişelenmene gerek yok. Zaten sağduyuya dayalı şeyler.” Çaktırmadan ona yalan söyledi. “Ayrıca polis

şefleri cinayet işledikleri için mahkemeye çıkmak zorunda da değiller.”

Cole güldü. “Bu kural işe yarayacak.”

Ryan yerinden doğrulup omuzlarını esnetti. “Ben arka tarafa geçip çekmecelere bir kez daha bakarken neden bu kutuyu kontrol etmiyorsun?”

Müdürün ofisine doğru ilerleyen Ryan’ın arkasından bakan Cole, “Özellikle baktığımız bir şey var mı?” diye sordu.

“Dün bankada işlem yapan kişilerin isimleri... Sloan müdürün veznedarlardan kayıtları doğru tutmalarını istediğini söyledi. Çalışanlara tüm müşterilerin isimlerini yazmaları emrediliyordu.”

“İsimlerin listesini çıkardıktan sonra ne olacak?” diye sordu Cole.

“İçlerinden birinin sıradışı bir şey fark etmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurup hepsiyle konuşacağız.”

“Bu daha önce oldu mu?”

“Hayır ama yine de sormalıyız. O aşağılık herifler bir noktada hata yapacaklardır. Belki içlerinden biri daha önce etrafı kolaçan etmek amacıyla bankaya uğramıştır.”

“Belki... Ryan.”

“Evet biliyorum, ama yine de rutin işleri yapmalıyız. Tüm olasılıkları gözden geçirmeliyiz. Belgelere bakılırsa dün çok sayıda müşteri gelmiş. Günün geri kalanı boyunca onları gözden geçirmemiz gerekecek.”

Belgeleri aralarında bölüştüler. Ryan çalışmak için müdürün odasına gitti. Cole ise lobide kalıp liste yapmak için mürekkep lekeli masanın çekmecesinde not defteri ve kalem aradı, aradığını bulduğunda da masanın üzerine

koydu. Ryan'ın tekmelediği sandalyeye doğru ilerlerken masanın altında gözüne mavi bir şey takıldı.

“Buradaki her şeyi en az üç kez gözden geçireceğiz,” diye uyardı Ryan. “Birinci ve ikinci defada gözümüzden bir şey kaçma olasılığına karşı.”

“O halde bir hafta boyunca buradayız,” diye seslendi Cole bir dizinin üzerine çöküp masanın altına uzanırken. Mavi-beyaz saten ipi olan açık mavi bir çanta çıkardı. Açıp içine baktı. Boştu. Çantaya birkaç saniye baktıktan sonra seslendi: “Hey Ryan, bu masada kimin çalıştığını biliyor musun?”

“Evet,” diye seslendi Ryan. Müdürün masasında oturmuş, düzenli bir şekilde üst çekmecenin içindekileri gözden geçiriyordu. “Notlarımın arasında ismi yazıyor.”

“Erkek mi yoksa kadın mı? Hatırlıyor musun?”

Cole'un ses tonu üzerine meraklanan Ryan kafasını kaldırıncaya onun bir dizi üzerine çömelmiş olduğunu gördü. “O masa bir erkeğe ait!”

“Öldürülen adamlardan biri miydi?”

“Hayır. Dün hasta olduğu için evindeydi.”

Cole kafasını açıklığa soktu. “Vay... Vay...” diye fısıldadı.

“Bir şey mi buldun?” diye seslendi Ryan.

“Bulmuş olabilirim,” diye yanıt verdi Cole. “Belki de bulmamışımdır.” Kalkıp Ryan'a doğru döndü. “Buranın ne sıklıkla temizlendiğini biliyor musun?”

“Çöpleri de gözden geçirmemiz gerektiğinden Sloan'a sorduğum ilk soru buydu. MacCorkle'ın bankanın pırıl pırıl olması konusunda saplantılı olduğunu söylüyor. Banka her akşam temizlenir, sabahları da köşe bucak

denetimden geçirilirmiş. Çöp kutularındaki tüm çöpler
düñkü işlerden kalma.”

“Salı akşamı bankanın temizlendiğinden emin misin?”

Ryan işini bırakıp lobyeye gitti. Cole’un elindeki mavi
kumaş parçasını gördüğünde ise, “Evet, eminim. Neden
sordun? Ne buldun?” dedi.

“Bir olasılık.”

“Ne olasılığı?”

Cole gülümsedi. “Bir tanık olasılığı.”

4. BÖLÜM

Soygunun yapıldığı gün öğleden sonra saat bir ile üç arasında bankaya üç kadın gelmişti. Sherman MacCorkle'ın katı kuralları sayesinde Cole ve Ryan bundan eminlerdi, bu kesinlikle bir tahmin değildi. Tıpkı şerifin Ryan'a söylediği gibi banka müdürü yapılan her işlemin, para üstü olarak verilen tek bir doların bile bir kâğıda not edilip nakit kasasında saklanması istemişti. Kâğıtların üzerindeki tutar çekmecelerdeki tutarla örtüşmediğinde aradaki farkı veznedarın telafi etmesi gerekiyordu. MacCorkle aynı zamanda her günün çetelesinin sabah ve öğleden sonra saatlerinde bölünmesini de emretmişti. Çarşamba sabahı yapılan işlemlerin faturaları üç düzgün öbek halinde hâlâ müdürün masasında duruyordu. Ayrıca masasının arkasında dokümanlar, kredi talepleri, ipotekler ve haciz kayıtlarıyla dolu açık bir dosya dolabı da vardı. Her parçanın üzerinde tarih yazıyordu.

Sherman MacCorkle'ın detaylara böylesine düşkün olması iyi bir şeydi.

Tüm isimleri listelemeleri akşama dek sürdü. O gün toplam yirmi dokuz kişi bankaya uğramıştı. On sekizi işini sabah saatlerinde halletmişti ve hiçbir kadın değildi. Banka saat on iki ile bir arası öğle tatiline girmişti, öğleden sonra da bankayı on bir kişi ziyaret etmişti ve bu on bir kişiden üçü kadındı.

İçlerinden biri çantasını geride bırakmıştı.

Keşifleri konusunda temkinli davranan Ryan ve Cole sessiz kalıp şimdilik bir tanıkları olduğu olasılığını saklamaya karar verdiler.

“Aceleci davranıyor olabiliriz,” diye uyardı Cole. “Hatta sanırım öyle yapıyoruz.”

“Evet ama içimden bir ses...”

“Benim de...” diye fısıldadı Cole. “Sorun şu ki çanta haftalardır masanın altında olabilir.”

“Bankayı temizleyen çiftle hemen konuşmalıyız. İsimleri ve adresleri notlarımın arasında bir yerde,” dedi Ryan not defterinin sayfalarını karıştırırken. “İşte. Mildred ve Edward Stewart. Currant Caddesi’nde oturuyorlar. Hadi gidip onlarla konuşalım. Beş dakikalığına da olsa buradan çıkıp biraz temiz hava almak istiyorum.”

“Saat dokuzu geçiyor,” dedi Cole. “Yatmış olabilirler.” Ryan’a saati hatırlatırken çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar ve Stewart’ların kasabanın eteklerindeki kulübelerine doğru yürümeye başladılar. Kapıyı çiftin kızı açtı ve ebeveyninin çalıştığını söyledi. Her gece bankayı, marketi ve kiliseyi temizliyorlardı.

İkili geldikleri yoldan geri döndü. Marketin ışıklarının

yandığını görebiliyorlardı. Gölgelekler indirilmişti ama Ryan kapıyı çalıp kim olduğunu söyler söylemez Edward Stewart hemen kapıyı açtı.

Mildred dizlerinin üzerine çökmüş, yerleri ovuşturuyordu. Polis şefleri içeri girince ayağa kalkıp ellerini önlüğüne sildi. Cole kadının ve kocasının yaklaşık elli yaşlarında olduklarını tahmin etti, bezgin ifadelerinden ve çökmüş omuzlarından tüm hayatları boyunca çok fazla çalışmak zorunda kaldıklarını görebiliyordu.

Ryan kendilerini tanıttıktan sonra, “Meşgul olduğunuzu biliyoruz ama birkaç sorumuza cevap verirseniz çok seviniriz,” dedi.

“Elimizden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarız,” dedi Edward. “Oturmak isterseniz tezgâhın arkasında birkaç sandalye var. Yer şimdiye kadar kurumuştur.”

“Fazla vaktinizi almayacağız,” dedi Ryan. “Sen ve Mildred salı gecesi bankayı temizlediniz mi?”

Edward kafasını salladı. “Evet efendim, temizledik. Pazar gecesi hariç her gece temizlerdik ve MacCorkle pazartesi sabahı ödememizi yapardı.”

“Bankanın yönetimine gelen yeni insanların bizi çalıştırmaya devam edip etmeyeceklerini biliyor musunuz?” diye sordu Mildred. “İşimizi iyi yaparız ve çok fazla para talep etmeyiz.” Kaşlarını çatışından endişeli olduğu seçiliyordu.

“İşinize devam edeceğinizden eminim,” diye tahminde bulundu Ryan. “Bankayı temizlerken yerleri yıkıyor musunuz yoksa süpürüyor musunuz?”

“İkisini de yapıyorum,” diye yanıtladı Mildred. “Önce

iyice süpürür, sonra da dizlerimin üstüne çöküp yerin her köşesini yıkarım. Sirke ve su kullanıyorum, işim bittiğinde sert tahtalar parlıyor, öyle değil mi Edward?”

“Evet, parlıyor,” diyerek ona katıldı kocası.

“Mobilyaları yerlerinden hareket ettirmiyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu Cole.

“Ağır mobilyaları hareket ettirmiyorum ama sandalyeleri ve çöp kutularını kaldırıyorum. Veznedarların camekânlarının alt kısmını, masaların altını ve duvarlara dayalı olmayan dosya dolaplarının arkalarını temizliyorum. Böylelikle banka baştan aşağı temizleniyor. MacCorkle bizi hep denetlerdi... Bazen ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp hiçbir toz parçasını ya da örümcek ağını gözden kaçırmadığımızdan emin olmak için köşeleri kontrol ederdi. Herhangi bir şey bulduğunda ise ödememizden kesinti yapardı. Bankası konusunda çok titizdi.”

“Bankası için eski, kullanılmış mobilyalar alırdı, fakat bize yeterince emek harcarsak ahşabı yeniden parlatabileceğimizi söylerdi,” dedi Edward.

“Ama yine de kendi ofisine yeni mobilyalar koydurttu,” diye karşı çıktı Mildred.

Cole tezgâhta bir sepet dolusu yeşil elma olduğunu gördü. Cebinden bir bozukluk çıkarıp tezgâha attı ve elmalardan iki tane seçti. Birini Ryan’a verdikten sonra diğerinden bir ısırık aldı. “Hanımefendi, bankaya gelen insanların herhangi bir şey unuttukları olur muydu?”

“Elbette,” dedi Mildred. “Bir keresinde çok güzel bir broş bulmuştum ve Edward’la içinde altı dolar olan bir cüzdan görmüştük. Unutulan şeyler MacCorkle’ın ofisindeki kayıp eşya kutusuna bırakılırdı. Hemen köşedeki kasanın yanına.”

“Salı gecesi herhangi bir şey buldunuz mu?”

Mildred ve Edward aynı anda kafalarını salladılar.

“Salı gecesi masaların altını temizleyip temizlemediğinizi hatırlıyor musunuz?” diye sordu Cole.

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Mildred. “Pazar gecesi hariç masaların altlarını her gece temizliyorum. Neden soruyorsunuz?”

“Merak ettim,” diyerek yalan söyledi Cole.

“Yorgun olsak bile bankanın her köşesini iyice temizlerdik, yoksa MacCorkle bize paramızı tam olarak ödemezdi. Emrinde çalışılması zor bir adamdı,” diye fısıldadı Mildred.

“Ölünün arkasından kötü konuşmamalısın,” dedi Edward karısına.

“Doğruyu söylüyorum,” diyerek ona karşı çıktı Mildred.

“İşinize dönebilirsiniz,” dedi Ryan. “Yardımcı olduğunuz için teşekkürler.”

Edward onları kapıya kadar geçirdi. “MacCorkle’ın eşine iki gecelik temizlik ücretimizi ödemesini söyler misiniz?”

“Onunla konuşurum, paranızı ödemezse de yeni müdürün ödeyeceğinden emin olurum.”

Edward kafasını salladı. “Arkadaşlarımızı öldüren o adamları yakalamanıza yardımcı olabilirsek bize haber verin lütfen.”

“Elbette,” dedi Ryan.

Polis şefleri kaldırımında yürümeye başladılar. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Cole.

“Bankaya geri dönüp dünün işlerine ait olan kâğıtları kutulara koyacağız. Fazla uzun sürmez.”

“Sence restoran hâlâ açık mıdır?”

“Hayır, saat çok geç oldu. Şimdilik elmayla idare etmek zorundasın. Keşke gidip o üç kadınla şimdi konuşabilsek ama nerede yaşadıklarını bilmiyorum.”

“Ekibiyle geri döner dönmez adreslerini şeriften alabiliriz.”

“Evet,” dedi Ryan.

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra, “En azından çantanın soygun sırasında bırakıldığını biliyoruz,” dedi Cole. “MacCorkle çok iyi biriymiş, öyle değil mi?”

“Kusursuz bir iş çıkarmadıkları takdirde ödemelerini yapmamasını mı kastediyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Bir kadın neden çantasını geride bıraksın ki?”

“Paniklemiş olmalı.”

“Eğer masanın altına saklandıysa her şeyi görmüş olmalı.”

“Belki de her şeyi görmüştür... O masada oturan adamla konuşmalıyız.” Cole’a bankanın ön kapısının anahtarını verirken cebinden not defterini çıkardı. Cole içeri girip gaz lambasını yaktıktan sonra Ryan aradığı şeyi buldu. “Adı Lemont Morganstaff. Sabah onunla konuşuruz... Çanta hakkında bir şey biliyor olabilir.”

“Ne bilebilir?” diye sordu Cole.

Ryan omuz silkti. “Muhtemelen hiçbir şey ama yine de ona sormalıyız.”

“Sonra ne olacak?”

“Eğer çantanın nereden geldiğini bilmiyorsa masanın altına bir kadının saklandığını düşünebiliriz. Çanta birçok şekilde oraya girmiş olabilir. Üç kadından biri masaya

oturup gazetelere göz atmış olabilir. Ayağa kalkarken çantasını düşürmüş olabilir. Lanet olsun, keşke saat bu kadar geç olmasaydı.”

“Haklısın. Birçok farklı açıklaması olabilir. Çantayı bir kadın sabah saatlerinde düşürmüş olabilir. Bir arkadaşıyla içeri girip arkadaşı işini hallederken o masada oturmuş olabilir.”

“Neden bir kadın boş bir çanta taşısın ki?”

“Neden çanta taşıdıklarını bile bilmiyorum. Cepler daha kullanışlı.”

“Fazla umutlanmamalıyız. Çantayı bir kadın düşürmüş ve ayağa kalkarken yanlışlıkla masanın altına itmiş olabilir. Bu sana mantıklı geliyor mu?”

Cole kafasını salladı. “Tanıdığım kadınlar genelde eşyalarına sahip çıkarlar.”

“Tanrım, umarım her şeyi görmüştür.”

“Katilleri gördüyse çok korkmuş olmalı... Tanık olarak ortaya çıkmak isteyeceğinden şüpheliyim.”

“Onu koruruz.”

“Buna inanmayacaktır, özellikle de Luke MacFarland’a olanları duyduysa.”

Ryan lobide yürümeye başladı. Gaz lambasının gölgesinde kan lekeleri hayaletimsi şekillere benziyordu. “Prosedürden ayrılmamalıyız. Altına bakmadığımız taş kalmamalı.”

“Bir gün içinde polis şefi oldum. Prosedürlerin ne olduğunu bile bilmiyorum,” dedi Cole bıkkın bir tavırla.

“Öncelikle üç kadınla da konuşacağız, fakat dün bankaya gelen adamların hepsiyle görüşmeliyiz.”

“Bana vakit kaybı gibi geliyor,” dedi Cole.

“Prosedür bu.”

Cole masalardan birine yaslanıp elmasından bir ısırık daha aldı. “Pekâlâ senin dediğin gibi yapalım. Bankayı yirmi dokuz kişi ziyaret etti. On beşiyle sen konuş, on dördüyle de ben.”

“Hayır, öyle olmaz. Onlarla birlikte görüşeceğiz, sonra da notlarımızı karşılaştıracacağız. Benim gözden kaçırdığım bir şeyi sen yakalayabilirsin,” diye açıkladı Ryan. “Önce kadınlarla konuşacağız... Sonra da diğerleriyle. Ve bu sadece başlangıç. O caddede, caddeye yakın ya da bankaya yakın binalarda olan herkesle konuşmalıyız. Ayrıca...”

Cole sözünü kesti: “Başka bir deyişle herkesle konuşacağız.”

“Hemen hemen,” diye yanıtladı Ryan. “Bu fıkirden nefret etsem de Sloan’ı da bu işe dahil etmek zorundayız. Bu insanları tanımıyorum, fakat o tanıyor ve buradaki insanlar ona bazı şeyleri daha farklı anlatabilirler. Geri döner dönmez ona isimlerin listesini vereceğim.” Yürümeyi bırakıp lobide etrafına baktı. “Sanırım buradaki işimiz bitti. İkimizden birinin tekrar göz atmayı istemesi ihtimaline karşı dünün belgelerini kasaya koyacağım. MacCorkle’ın kayıtlarını incelemek için Gramby’deki bankanın muhasebecileri pazar günü buraya gelecekler ve işleri bittiğinde ne kadar para çalışıldığını öğrenmiş olacağız. Sabah yedide burada buluşup Sloan’dan konuşmak istediğimiz insanların bir araya toplamasını rica edelim.”

“Onları burada sorgulamanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hapishanedeki ofisi kullanmalıyız.”

Ryan kafasını salladı. “Hapishaneler insanların gerilmesine neden olur.”

“Kan lekelerini gördüklerinde daha çok gerilecekler.”

“Evet, haklısın. Hapishaneyi kullanalım.”

Belgeleri toplayıp kasayı kilitledikten sonra bankadan ayrıldılar.

“Otele giriş yaptın mı?” diye sordu Ryan.

“Hayır, direkt olarak bankaya geldim. Ya sen?”

“Benim de vaktim olmadı. Hâlâ aç mısın?”

“Evet açım,” diye yanıtladı Cole. “Belki de oteldeki bizim için mutfağı açarlar.”

“Açacaklardır,” diyerek onu temin etti Ryan. “Biz polis sefiyiz. Onlara mutfağı açtırırız.”

Cole güldü. “Bu işin birkaç avantajının olacağını biliyordum.” Sessizce dolunayın aydınlatığı yolun ortasında ilerlemeye devam ettiler. “Sence ne kadar para çalmış olabilirler?”

“Daha önce de söylediğim gibi muhasebeciler tüm kayıtları incelemeden ne kadar para çalındığını anlamamız mümkün değil. MacCorkle’ın masasında bulduğum faturadan ordu mutemetinin o sabah ödeme yaptığını biliyorum. Tutar on yedi bin sekiz yüz dolar ve bir miktar bozukluktu.”

Cole ıslık çaldı. “Bu çok büyük bir miktar. Bahse girerim o adi herifler paranın geleceğinden MacCorkle’dan çok daha önce haberdar oldular.”

“Eminim haberleri vardı. Tek yapmaları gereken adamı takip etmekti.”

“O halde neden bankayı soymakla uğraşıyorlar?” diye sordu Cole. “Neden yanında nakitle mevkiye giden mutemeti yolda soymuyorlar?”

“Çok tehlikeli ve öngörülemez olduğu için. Mutemet-

ler tek başlarına yola çıkmazlar ve yanlarında bulunan korumaların hepsi keskin nişancıdır. Ne yaptığını biliyorsan banka soyamak her zaman daha kolaydır ve karşımızdaki heriflerin de ne yaptıklarını bildiği epeyce açık.”

Otele vardıklarında sohbetleri sona erdi. Binada sadece çatı katında yer alan giysi dolabı büyüklüğündeki iki oda boştu. Cole’un odası sokağa bakıyordu. Ryan’ınki ise koridorun diğer ucundaydı. Yataklar yeterince yumuşaktı, ikna etmekte biraz zorlansalar da otelin gece müdürü odalarına yemek göndermeye razı oldu.

Ne Ryan ne de Cole o gece doğru düzgün uyudu. Cole bankaya girdiğinde gördüğü korkunç manzarayı düşünüp durdu, Ryan ise vaktini olası tanık hakkında düşünerek geçirdi.

Çok çabuk sabah oldu. Kararlaştırdıkları üzere bankada buluştular ve Sloan onlara kurduğu ekibin soyguncuların izini bulamadığı haberini ilettiler. Ryan ona hapis-hanede görüşmeyi istediği insanların listesini verdi. Üç kadının ismi en üstteydi.

Şerif isimlere bakıp kafasını salladı. “Bu insanlardan bazıları salgın sebebiyle hasta yatıyor. Bazıları ise kasabadan ayrılmak için hazırlanıyor çünkü hastalık hızla yayılıyor. Restoranda Doc Lawrence’a rastladım, Walsh ailesiyle ilgilenmek için tüm gece ayaktaydı, listede John Walsh’ın ismi de var. Doc bana Frederick O’Malley’in market açılıp gerekli malzemeleri alır almaz ailesiyle birlikte kasabayı terk edeceğini söyledi.”

“Polis Şefi Clayborne ve ben insanlarla konuşmadan kimse Rockford Falls’dan ayrılmayacak. Buna Frederick O’Malley de dahil.”

“Adamı burada zorla tutamam.”

“Ben tutarım,” diye karşılık verdi Ryan.

Sloan karşı çıkmak istedi. “Bu bana vakit kaybı gibi geliyor. Herhangi biri bir şey gördüyse şimdiye kadar konuşurdu.”

“Polis Şefi Ryan prosedüre göre hareket etmek istiyor,” diye açıkladı Cole.

Sloan masanın üzerinde duran mavi çantaya bakıyordu. “O da nereden çıktı?”

Ryan yanıtladı: “Masanın altındaydı.”

“Birinin bırakmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Kesinlikle,” dedi Cole. “Ve kime ait olduğunu bilmek istiyoruz.”

Sloan’ın gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Soygunun yapıldığı gün burada unutulmuş olmalı çünkü biri çantayı önceki gün düşürmüş olsaydı bankayı her gece temizleyen Stewart’lar onu daha önce bulup kayıp eşya kutusuna koyarlardı. Soygunculardan birinin bırakmış olabileceğini düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?”

“Hayır, böyle düşünmüyoruz,” dedi Cole ilgisizce.

“Hangi masanın altında buldunuz?”

“Lemont Morganstaff’ın masasının altında,” diye yanıtladı Ryan. “Onunla hemen konuşmalıyız. Nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Elbette biliyorum. Kasabadaki herkesi tanırım. Hazır olur olmaz sizi Lemont’un evine götürürüm. Ona çantayı mı soracaksınız?”

“Evet,” dedi Ryan.

Sloan’ın aklından birçok olasılık geçiyordu. “Çantayı tam olarak nerede buldunuz? Sandalyenin yanında mıydı yoksa masanın iyice altında mıydı?”

“Masanın altındaydı,” diye yanıtladı Ryan. “Köşede.”

Sloan’ın gözleri kocaman açıldı. “Birinin masanın altında saklanmış olabileceğini düşünmüyorsunuz değil mi?”

“Henüz bir karara varmadık,” dedi Cole.

“Ama bu olası, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Ryan. “Ancak çanta meselesini şimdilik gizli tutalım, şerif. Kimseye bundan söz etmeyin lütfen.”

Sloan dizlerinin üstüne çöktü. “Buradan dışarısı görülebiliyor...”

“Başlamak istiyorum,” dedi Cole sabırsızlıkla. “Bize Lemont’un nerede yaşadığını göster ve listedeki insanları toplamaya başla. Onlarla konuşmak için hapishanedeki ofisi kullanacağız.”

“Sizi ona götürmek için dışarıda bekliyor olacağım,” dedi Sloan ve kapiya doğru gitti.

Şerif dışarı çıkar çıkmaz, “Çantayı nerede bulduğunuzu ona söylemek iyi bir fikir değildi,” dedi Cole.

Ryan omuz silkti. “O bir kanun adamı, arada sırada ona biraz bilgi vermezsek bize engel çıkaracaktır. Ne zararı dokunabilir ki?”

Görünüşe bakılırsa Sloan’ın onlara çok fazla zararı dokunabilirdi. Gün bitmeden Ryan’ın içinden şerifi kendi nezarethanesine tıkmak geçiyordu. Fakat ne yazık ki kanun bir adamı sırf aptal olduğu için hapse atmayı uygun görmüyordu.

Rockford Falls büyüklüğündeki bir kasabada herkes herkesin ne yaptığını bilirdi ve dikkatle saklanan sırlar kevgirden geçen su gibi sızardı. Çantanın bulunduğu masada oturan banka çalışanı Lemont Morganstaff çan-

ta konusunda gerektiği gibi sorgulanmıştı. Görüşme Lemont'un evinin klostrofobik salonunda gerçekleşmişti. Açık yeşil renkli kadife bir sabahlık ve terlik giyen Lemont koltuğa oturup kollarını dantel kaplı kolçaklara yaslamış ve birkaç dakika dudaklarını büzdükten sonra çantanın masasının altında bulunmuş olamayacağını söylemişti. Kadın ya da erkek fark etmez müşterilerden hiçbirinin kapıyı geçmesine izin vermemek gibi bir kural koymuştu. Ancak soygunun yapıldığı gün çalışmadığı için diğer çalışanların kuralını uygulayıp uygulamadıklarından emin değildi.

Bu görüşmeye katılma konusunda ısrar eden Şerif Sloan çantanın Lemont'un masasının tam olarak altında bulunduğunu ağzından kaçırdı. “Oraya tekmelenmiş olamaz çünkü masa lobiye bakıyor ve ön paneli yere kadar iniyor. Birinin etrafından dolanıp masanın arkasına geçmiş olması gerek. Bunu biraz düşünme fırsatım oldu ve soygun sırasında masanın altında bir kadının saklanmış olabileceğine karar verdim. Bankaya üç kadın gelmiş... Polis Şefi Ryan'ın bana verdiği listede isimleri var ve burada isim biter bitmez onları bir araya getireceğim. Umarım katilleri gören kadın ortaya çıkmaya ürküyor, zira bu bilgiyi kasıtlı olarak saklıyorsa onu tutuklamak zorunda kalacağım.”

Mendiliyle ağzını kapatan Lemont dehşete düşmüş görünüyordu. “Bir kadının katilleri görmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Ah zavallı şey...”

Cole şerifi ön kapıya doğru ilerlerken Ryan Sloan'ın neden olduğu zararı telafi etmeye çalıştı. “Böyle bir şeye inanmıyoruz... Çantanın masanın altına girmesi yüz

farklı şekilde açıklanabilir. Bankaya birçok kadın gitmiş, içlerinden biri masana oturmuş ve yanlışlıkla çantasını düşürmüş olabilir.”

Lemont, polis şefinin bu açıklamasına pek aldırış etmedi. “Soygunun yapıldığı gün orada unutulmuş olmalı,” dedi heyecanla. “Stewart’lar bankayı her gece temizlerler ve her zaman işlerini kusursuz yaparlar. Yine de haklısınız. Bir kadın sabah saatlerinde çantasını düşürmüş olabilir. Veznedarların çekmecelerine bakarsanız o gün herhangi bir işlem yaptıran tüm müşterilerin kayıtlarını bulabilirsiniz.”

Sloan hızla Lemont’a doğru döndü. “İçimden bir ses listedeki üç kadının da o öğleden sonra orada olduğunu söylüyor. İsimleri Jessica Summers, Grace Winthrop ve Rebecca James. İçlerinden birini tanıyor musun Lemont?”

“Aslına bakarsan Rebecca James’i tanıyorum. Onu dün gece gördüm ama kendini çok kötü hissediyordu, korkarım salgına yakalanmış. Elbette onu hemen geri gönderdim. Onunla geçen hafta tanışmıştım... Bahçemin ne kadar güzel olduğunu söylemek için uğramış... Güzel şeyleri sever. Diğer ikisini tanımıyorum, gerçi kendi halinde biriyim, bankadan eve döndüğümde hava kararana kadar iki saat vaktim oluyor ve her dakikasını çiçeklerimle ilgilenerek geçiriyorum.”

“Listedeki kadınlar bir süredir Rockford Falls’da yaşıyorlar,” dedi Sloan. “Jessica Summers ya da Grace Winthrop ile hiç tanışmadığına emin misin?”

“Tanışmış olabilirim ama tanıştıysam bile ikisi de ben de pek büyük bir izlenim bırakmamış.”

Cole, Sloan'ı kolundan tutup kapıdan dışarı iterken Ryan dikkatini Lemont'tan ayırmadı. "Şerif yersiz konuştu... Çıkarımlarından hiçbirini gerçeklere dayanmıyor."

"Belki de çantayı düşüren bir yabancıdır," dedi Lemont. "Yılın bu vaktinde kasabada çok fazla yabancı oluyor. Şelaleleri görmeye geliyorlar ve kasabanın eteklerinde yetişen muhteşem yabancı çiçekleri çiğniyorlar. Adamların ve kadınların bazıları çok saygısız olabiliyor, şef. İki hafta önce içlerinden biri bahçemi tahrip edip tüm lalelerimi topladı. Şerif Sloan'a bu konuda bir şeyler yapmasını söyleyip durdum, fakat artık burada olduğunuza göre suçlularla belki de siz ilgilenebilirsiniz. Suç duyurusunda bulunacağım... Bir çocuğun işinin olup olmaması umurumda değil. Holiganlar hapse girmeyi kesinlikle hak ediyorlar."

Salona dönen Cole adamın söylediklerine tam zamanında yetişti. "Bana öyle geliyor ki bahçene olanlar seni..."

"Bankada ölen insanlardan daha mı çok endişelendiriyor diyecektin? Haklısın, şef, daha çok endişelendiriyor. Çiçekler benim için çok değerlidir. Onların sadece tek bir amacı var. Güzel olmak ve ben güzel şeyleri severim."

"Gidelim," dedi Cole, Ryan'a. "Lemont'un yeterince vaktini aldık."

İkili kapıya yöneldi. "Sohbetimizden kimseye bahsetmeni istemiyorum," diye emretti Ryan. "Yoksa hapse girersin."

Lemont kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine dair yemin etti. Ancak sözünü tutmanın mümkün olmayacağını anladı. Bir saat sonra bir misafiri gelince polis şefleriyle

yaptığı sohbeti kelimesi kelimesine anlattı. Şerifin ofisinin duvarında asılı duran içi doldurulmuş levreğinki kadar büyük bir ağzı olan kâhya Ernestine Hopper'a da her şeyi anlattı... Ve oldukça sıkıcı bir hayat süren kadın elbette duyduklarını sır olarak saklayamadı. Tanıdığı herkese katilleri görmüş olabilecek bir tanığın olma ihtimalinden söz etti, hikâyenin dört ya da beş kez üzerinden geçtikten sonra da *olasılık* kelimesini kullanmayı bırakıp durumdan kesin bir gerçekmiş gibi bahsetmeye başladı. Söylentiler Ryan ve Cole'a ulaştığında hikâye Rockford Falls gazetesinde yer alacak kadar büyümüştü. Çok geçmeden hikâyenin kasabadaki en ilgi çeken haber olduğuna karar veren muhabir gazetenin sahibini akşam bas-kısı çıkarmaya ikna etmişti. Rockford Falls'un tarihinde ilk kez insanlar bir günde iki gazete görüyorlardı ve özel basımın halk arasında ilgi uyandırdığını söylemeye dahi gerek yoktu.

Ryan birini öldürmek istiyordu. Cole polis şefine ilk adımı atmasını ve Morganstaff'ın evine gidip onu ve lanet olası çiçeklerini vurmasını önerdi. Sinirli ve bıkkın olan ikili o akşam Melton'ın restoranına giderken Sloan denen sorunla nasıl baş edileceğini tartışıyordu. Hâlâ o üç kadınla konuşamamışlardı. Jessica Summers ile Grace Winthrop işlerini halletmeye gitmişlerdi ve akşam yemeği vaktine dek pansiyona dönmeyeceklerdi. Rebecca James ise otelde kalıyordu ama ziyaretçi kabul edemeyecek kadar hastaydı. Polis şefleri onun kendini yarın onlarla görüşebilecek kadar iyi hissetmesini umuyorlardı.

Ryan ile Cole o gün bankaya giden insanların on sekiziyle konuşmuşlardı ve şimdiye kadar soruşturma zaman

kaybından başka bir işe yaramamıştı... Kimse ne sıradışı bir şey görmüş ne de duymuştu.

Karanlık hızla çöküyor olsa da günleri henüz bitmemişti.

Akşam yemeklerini yedikten sonra Jessica ve Grace'le konuşmak için harekete geçeceklerdi.

Sokaklarda dolaşan birkaç adamla kadın onlara kocaman açılmış gözlerle baktı ve ikili restorana girer girmez diğer müşteriler kalkıp mekânı terk ettiler.

Cole'a, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soran Ryan, telaşla dışarı çıkmaya çalışırken çarpışan üç adamı işaret etti.

"Hayır... Buna alışkınım. Yeni bir kasabaya gittiğimde insanlar nedense otomatikman silahşor olduğum fikrine kapılıyorlar."

"Sen bir silahşordun," diye ona hatırlattı Ryan.

Cole onunla tartışacak havada değildi. Restoran sahibinin ekmek sepetini ve tavşan yahniysiyle dolu kâseleri masaya koyması için geri çekildi.

"Eğer acele etmenizin bir mahsuru yoksa işimin zarar görmemesi adına sizi bir an önce doyurup göndermek istiyorum."

Cole sabrına hâkim olmaya çalıştı. Kadın yaşlı ve yorgun görünüyordu, dahası saman tanesi kadar zayıftı. Kibarca bir fincan kahve istedi, restoran sahibi gayet kaba bir şekilde kahvesini içerken oyalanmayı düşünüp düşünmediğini sorduğunda ise dayanamayarak, "Hanımefendi, kısa bir süre önce gömülen o yedi adamı ne ben öldürdüm ne de Polis Şefi Ryan," dedi. "Onları öldürenler bizmişiz gibi davranmayı bırakırsanız çok iyi olur."

“Onları öldüren adamları neden yakalayamadınız? İnsanlar bunu merak ediyorlar.”

“Yakalamaya çalışıyoruz,” dedi Ryan yorgun bir sesle.

“Cinayetlerin işlendiği gün bankaya giden insanlarla konuştuğunuzu biliyorum.”

Cole kafasını salladı. “Söylentiler hızla yayılıyor, değil mi?” dedi Ryan’a. Kadına döndü. “Arkadaşların ve komşuların hiçbir şey görmemiş. Ne kasabaya girdiklerini ne de kasabadan çıktıklarını gören olmuş. Kimse silah sesi de duymamış...”

Kadın, polis şeflerine anlayışlı bir şekilde baktı. “Ah birileri silah seslerini duymuş olmalı. Belki de çok korktukları için hiçbir şey söylemediler. Siz çocuklar yorgunsunuz, öyle değil mi? Adım Loreen... Şimdi gidip kahvenizi getiririm.” Bir dakika sonra geri dönüp onlara iki fincan kahve doldurdu ve demliği masaya bıraktı. “Anladığım kadarıyla bazıları herhangi bir şey görmüş ya da duymuş olsaydı size mutlaka söylerdi, fakat çoğu muhtemelen tek kelime etmezdi. Konuşan insanlara ne olduğunu hepimiz biliyoruz... Blackwater Çetesi geri gelip onları öldürebilir. Hayatım boyunca bu kadar kötü adamların var olduğunu hiç duymamıştım. Fakat bir süre önce Teksas’ta bir banka soyduklarını ve bir kadınla onun küçük kızını öldürdüklerini okudum. Çocuk üç yaşında bile değilmiş.”

“Dört yaşındaydı,” dedi Ryan.

Loreen hemen kafasını çevirdi. “O halde doğru...” Sesi sakın çıkıyordu.

“Evet, doğru.”

“Tanrım, neden masum küçük bir kuzuyu incitmek istesinler ki? Kimseye bir şey söyleyemezdi... Çok küçükmiş.”

Cole'un iştahi kaçmıştı. Canavarlarla mücadele ediyorlardı ve tek düşünebildiği onları yakalamaktı.

Loreen kemikli elini beline koyup kafasını salladı. "Elinizden geleni yapmaya çalıştığınızı biliyorum. İsted-iğiniz kadar kalın. Zaten kasabaya yayılan salgın yüzünden işler can ekişiyor. şelalelere bakmaya gelen yabancılar bile hastalanıyorlar. Doktor hastalığın bulaşıcı olmadığını söylüyor ama bana kalırsa yanılıyor. Katilleri gören o zavallı kadınla konuştunuz mu?"

Düşüncelere dalan polis şefleri bu soru üzerine irkil-diler. Cole kadından sorusunu tekrarlamasını rica etti.

"Size katilleri gören kadınla konuşup konuşmadığınızı sordum," dedi restoran sahibi. "ğleden sonra bankaya gelen üç kadından birinin olanları gördüğünden şüphe-lendiğinizi duydum. Korkmuyorsa size gördüklerini an-latabilir, fakat korkuyorsa belki de onu konuşmaya ikna edebilirsiniz. Size soruşturmanızı nasıl yrtmeniz ge-rektiğini söylemeye alışmıyorum ama şphelendiğinize göre..."

"Kimseden şphelenmiyoruz," diyerek araya girdi Cole.

Loreen bu sözlere aldış etmedi. "Gazetede okuduğuma göre doğru olmalı. Bu ğlen özel bir baskı yapıldı. şerif Sloan muhabirle röportaj yapmış ve ona masanın altına girdiğini, tahta yüzeyindeki çatlaktan lobiyi yete-rince görebildiğini söylemiş. Tabii bir kadının orada sak-lanığını da."

"Hanımefendi, şerif masanın altına falan girmedi," di-yerek karşı ıktı Cole.

"Gazetede girdiği yazıyor," diye üsteledi kadın. "Bili-

yor musunuz soygun sırasında ben de bankada olabilirdim. Genellikle günün o saatinde bankadan paramı alırım ama son zamanlarda elime her gün gitmemi gerektirecek kadar nakit geçmiyor... Kimse hastayken yemek yemek istemiyor. Yine de o üç zavallı kadını neden hapishaneye götürdüğünüzü anlamıyorum... Şerifin içlerinden birini hasta yatağından, diğer ikisini de akşam yemeği sofrasından kaldırdığını duydum. Bana kalırsa onlara sorularınızı ait oldukları yerde sormalıydınız. Benim düşüncem bu. Hapishane kadınlara göre bir yer değil. Hayır, onlara sıradan suçlular gibi davranmanız bana hiç doğru gelmiyor. Akşam yemeğinizi yemeyecek miydiniz? Nereye gidiyorsunuzuz?”

Hapishane kelimesi geçer geçmez Cole ve Ryan aynı kaniya varmışlardı.

Sloan başka bir fiyaskodan daha sorumluydu.

Tahminlerinde yanılmamışlardı. Küfürler savurarak hapishaneye doğru koşullar ve vardıklarında şerifin gerçekten de üç kadını hücrelerden birine kapatmış olduğunu gördüler.

Aptal herif yaptığı şeyle gurur duyuyordu. Göğsünü kabartarak hemen açıklamaya girişti: “Bunu yapmak zorundaydım. Silahlı soygun sırasında hangisinin bankada olduğunu sordum ama hiçbiri cevap vermedi, ben de daha iyi düşünebilmeleri için onları hücreye koydum. Linç ekibinin kısa bir süre sonra buraya geleceğinden eminim çünkü insanlar ortaya çıkmayan bir tanışımızın olduğunu duydular ve onları buraya getirdiğimi gördüler.”

Ryan şerife o kadar kızmıştı ki içgüdüsel bir şekilde

silahının kabzasını kavradı ve pişman olacağı bir şey yapmadan önce kendine hâkim olmaya çalıştı.

Cole ise içgüdüsel bir şekilde Sloan'ın boynunu kavradı. Ve durmadı. Bu şekilde kanun adamının zihnini açmaya çalışırken bebek kıkırtısına benzer bir ses işitti. Kulaklarına inanamayarak kükredi: “Sen aklını mı kaçırdın? Bir bebeği hapse mi tıktın?”

Ryan öfkeden kaskatı kesilmişti. Masanın arkasına geçip öfkeyle şerife baktı. “Cole, onu bırak da açıklasın. Ne tür bir açıklama yapacağını duymayı gerçekten çok arzu ediyorum. Bana neden üç kadını ve bir bebeği hapse tıktığını açıklamak zorunda.”

Cole bırakır bırakmaz şerif kekelemeye başladı. “Ona ne yapacağımı bilemedim. Annesiyle birlikte kalmak istedi ve beni dinlemeyi reddetti. Kendini yerlere atıp yaygara kopardı. O bir bebek değil, şef. Bir buçuk yaşında, belki de iki. Hâlâ altı bezleniyor olabilir ama konuşabiliyor, o yüzden artık bebek sayılmaz. Hem bebekler konuşmaz,” dedi otoriter bir tavrıla.

Dişleri kenetlenen Ryan'ın çenesi seğirdi. “Hücrenin anahtarı nerede?”

“Onları dışarı çıkarmayacaksın, değil mi?”

“Elbette çıkaracağım,” diye sertçe çıkıştı Ryan. “Şimdi bana anahtarların nerede olduğunu söyle.”

“Arkandaki kancada asılılar,” diyerek saygısız bir tavırla cevap verdi Sloan. “Ben sadece yapmam gereken şeyi yaptım.”

Ryan bu sözlere aldırmadı. “Buranın bir arka kapısı var mı?”

“Evet. Koridorun sonunda. Neden sordun?”

Ryan anahtarları Cole'a fırlattı. "Şimdi beni dinle, şerif. Polis Şefi Clayborne kadınları hücreden çıkaracak. Onları arka kapıda bekleyeceksin, dışarı çıktıklarında da onlara kaldıkları yere kadar eşlik edeceksin."

"Ayrıca onlardan özür dileyeceksin," diyerek araya girdi Cole. "İçinden gelerek söylersen iyi edersin."

Sloan, Cole'dan bir adım daha uzaklaştı. "Ama ben onları hapse attım," diyerek karşı çıktı. "Özür dilersem ne yaptığımı bilmediğimi sanırlar."

Cole bıkkınlıkla derin bir nefes aldı. "Hayır, sadece senin aptal olduğunu düşünürler. Şimdi git."

Ağzını sımsıkı kapatan ve yüzü kıpkırmızı olan şerif arka kapıya doğru sinirli bir şekilde yürüdü. Cole hücreleri ana ofise bağlayan kapıyı açtı, kafasını eğip kapı pervazının altından geçti ve uzun, dar koridorda ilerlemeye başladı. Duvarlar çatıdan sızan yağmur yüzünden nemliydi ve içerisi ıslak yapraklar gibi kokuyordu. Aniden durdu. Bir an için eski bir müzede soğuk, gri taş duvarlarla çevrilmiş eşsiz bir tabloya baktığını düşündü. O ana dek gördüğü en güzel üç kadın dar bir karyolada yan yana oturuyordu. Omuzları kalkık, başları dikti... Bir ressam portreleri için bu şekilde poz vermelerini istemiş gibi hiçbirini kıpırdamıyordu.

Cole böylesi bir manzaraya kesinlikle hazırlıklı değildi... Genç, güzel, son derece öfkeli olan üç kadınla karşılaşmaya. Ona en yakın olan, elleri kucığında ağırbaşlı bir şekilde oturuyordu. Uzun siyah saçları yumuşak lüleler halinde omuzlarına dökülmüştü ve porselen tenini berrak yeşil gözlerle gür koyu renk kirpikler süslüyordu. Muhteşem bir duruşu... Varlıklı bir evde büyüdüğünü

işaret eden bir zarafeti vardı. İnci düğmeleri olan pembe bir yürüyüş elbisesi giymişti, fakat narin boynunu saran dantel yakanın kenarları kıvrılmıştı. Hemen yanında pembe kurdeleli hasır bir şapka duruyordu ve kenarında bir çift beyaz eldiven dikkat çekiyordu.

Onun hapishaneye gelirken bile şapka takmayı ihmal etmediğini düşünen Cole içten içe gülümsedi. Ancak narin bir şekilde yetiştirilmiş bir kadın böyle bir şey yapardı. Bakışları keskin, meraklı ve hiç de kibirli değildi, her türlü duruma karşı koyacak bir nezakete sahip olduğu belliydi.

Yanında Cole'un o güne dek gördüğü en hassas güzel oturuyordu. Muhteşem bir şekilde dokunmuş safir maviselbisesi duruşunu sertleştiriyordu. Yüz hatları kusursuzdu, bembeyaz teni, dolgun kırmızı dudakları ve mavi gözleri vardı. Çenesini kibirli bir şekilde yukarı kaldırmış, altın rengi saçlarını yüzünü ortaya çıkaracak biçimde sıkı bir topuz yapmıştı. Böylesi bir kusursuzluk çoğu erkeğin nefesini keserdi.

Üçlünün son üyesi gerçekten baştan çıkarıcıydı. Tarcın rengi saçlarını o da sıkı bir şekilde toplamıştı, fakat serbest kalan birkaç tutam hafifçe oval yüzünün kenarlarına düşmüştü. Kaşlarını çatığından burnunun üzerindeki çiller belirginleşmişti ve delici bakışlara sahip koyu renkli badem gözleri insanın içine işliyordu. Açık leylak rengi elbisesinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış olması hapse getirilmeden önce bir işle meşgul olduğunu gösteriyordu. Cole onun yakıcı bakışlarının derinliğinde söndürülemez bir tutkunun varlığını hissetti... Ve bu ciddi anlamda gerilmesine neden oldu.

Genç kadının kucağında kıvrıcık saçlı küçük bir çocuk oturuyordu, bakışları merak dolu olsa da hayatındaki bu ani değişiklikten etkilenmiş görünmüyordu. Annesinin kolları arasında oturmaktan memnundu ve etrafını saran nefretten habersizdi.

Bir hücreye kapatılmaya layık olabilirlerdi zira etrafa yaydıkları düşmanlık dayanıksız bir erkeğin ayağını yerden kesebilirdi. Sert bakışlar ölüme sebep olsaydı beni çoktan mezara göndermiş olurlardı, diye düşündü Cole. Solgun yüzleri kendilerini iyi hissetmediklerinin, aynı zamanda korktuklarının bir belirtisiydi. Bu konuda üzgündü. Düşüncelerinden sıyrılıp kapıyı açmak için ilerledi. Adımını atar atmaz bebek dönüp yüzünü annesinin göğsüne gömdü.

Kapıyı açıp, “Bu hoş olmayan durum için gerçekten çok üzgünüm, bayanlar,” dedi. “Burada olmayı tercih etmediğinizi biliyorum.”

İlk olarak altın rengi saçları olan kadın ayağa kalkıp, “Sen kimsin?” diye sordu. Diğer ikisi de hemen onu takip etti.

“Cole Colayborne... Polis Şefi Clayborne.”

“Sorumlu adam sen misin?”

Cole kafasını salladı. “Hayır hanımefendi. Polis Şefi Ryan sorumlu.”

“Kasabanın şerifinin tam bir sersem olduğundan haberi var mı peki?”

Bu soru Cole’un gülümsemesine neden oldu. “Bu kaniya varmaya başladı, hanımefendi.” Dürüstlüğü, karşısındaki kadınların düşmanlığını az da olsa hafifletmişe benziyordu.

“O halde ikiniz de sıradan suçlular gibi kapatılmamızı emretmediniz, öyle mi?”

“Hayır, ikimiz de böyle bir emir vermedik.”

“Şerif Sloan güçlü olmaya açlık duyan cahil biri. Bu tehlikeli bir kombinasyon,” diye homurdandı altın saçlı güzel ve yanındaki kadınlara baktıktan sonra kafasını salladı. “Pekâlâ. Şerife olan öfkemizi saklayalım. Size kendimi tanıtmama izin verin, Şef Clayborne. Adım Rebecca James, şerif kaba bir şekilde beni hasta yatağımdan kaldırıp buraya getirdi. Hem de lobide oldukça gürültü çıkardı, çok utandım, üstelik kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Sol tarafımdaki hoş bayan Grace Winthrop. Güzel ülkemiz hakkında çok şey duyduğu için İngiltere’den buraya kadar gelmiş. Peki ya kasaba ona konukseverliğini nasıl gösterdi? Onu hapse atarak.”

“Bayan James, sakın olursanız...”

Rebecca elini sallayarak onun sözünü kesti. “Son olarak sizi Jessica Summers ve oğlu Caleb’le tanıştırmak istiyorum. Oğluna akşam yemeğini yedirmek üzereyken kaldığı otelden buraya dek sürüklenmiş.”

“Kaldığı otelden buraya dek sürüklenmediğine eminim,” diye karşı çıktı Cole ama bir yandan da Sloan’ın bu kadar aptalca bir şey yapmış olabileceğine hâlâ inanamıyordu. “Daha önce de söylediğim gibi bu nahoş durum yüzünden çok üzgünüm.”

“Nahoş durum mu? Bu bir gaddarlık,” diye bağırdı Rebecca.

Grace Winthrop ve Jessica Summers ona katıldıklarını belirtircesine kafalarını salladılar.

Cole bir arada kapalı kaldıkları süre içinde Rebecca’nın

hepsi için sözcü rolünü üstlendiğini, Grace ve Jessica'nın kendileri adına konuşulmasından rahatsızlık duymadığını anladı. Ayrıca üçünün öfkeli bir birlik kurduğu da oldukça açıktı.

“Polis Şefi Ryan’ın bizi hapse atmak için bir emir vermediğinden emin misiniz?” diye sordu Rebecca bir kez daha.

Ryan kapıdan seslendi. “Hayır, ben böyle bir emir vermedim.”

Cole onun üç kadına da şaşkın bir ifadeyle baktığını fark etti. Karşılaştığı manzara karşısında benzer tepkiler verdikleri açıktı. “Bayanlar, mahsuru yoksa sizden hücrede birkaç dakika daha kalmanızı isteyeceğim.”

Rebecca bir adım öne çıkıp diğerleri adına konuştu: “Elbette mahsuru var. Gelin, hanımlar. Bu berbat yerden gidiyoruz.”

Genç kadın yanından geçmeye çalıştığı sırada Cole polis şefinin bir tüfek tuttuğunu fark etti ve “Bence burada biraz daha kalmanız en iyisi,” dedi.

“Bu kabalığa inanamıyorum,” diyen Rebecca hızla geri çekildi.

O sırada Jessica harekete geçince Cole yana kayıp ona engel oldu. Ayak parmakları birbirlerine değecek şekilde öylece durdular. Genç kadın geri çekilmeyince Cole ona beni uğraştırma dercesine bir bakış attı. Ancak ondan benzer bir karşılık aldı. Lanet olsun, bu konuda gerçekten iyiydi. Gözünü bile kırpıyordu. Çıngıraklı yılanı bile meydan okuyabilirdi. Tanrı aşkına çok da güzel kokuyordu. Temiz hava ve çiçekler gibi. Ona sert bir ifadeyle bakmaya son verdi, zaten işe yaramıyordu. Gözlerinin çok güzel olduğu gerçeğini bir türlü göz ardı edemiyordu.

“Cole... Küçük bir sorun var. Yardımına ihtiyacım olabilir,” dedi Ryan.

Bebek ona çaktırmadan baktı. Cole ona göz kırptıktan sonra kapıyı annesinin suratına kapadı. Kilidi çevirip ön ofise geri döndüğünde genç kadının öfkeli sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Küçük sorun bir ayaktakımıydı. Ryan elinde tüfeğiyle kaldırımında duruyor ve kırk ila elli civarındaki öfkeli adamı evine dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. “Size dağılmanızı emrediyorum,” diye bağırdı. “Evinize gidin ve işimizi yapmamıza izin verin.”

Grubun ortasındaki adam, “Onları bize verin. Biz onları konuştururuz,” diyerek karşılık verdi.

Cole merakla sordu: “Bunu nasıl yapacaksınız?”

“Onları asarız, bu şekilde konuştururuz!”

Cole, “Çok mantıklı,” diyerek Ryan’a doğru homurdandı.

Ryan ona baktı. “Öfkeli insanlarla uzlaşamazsın.”

“Onlar öfkeli değil sadece biraz sinirliler. Hepsi bu. Öfkeli insan görmek istiyorsan içeri geri dön ve üçünü de serbest bırak. Diri diri derini yüzerler.”

Ryan gülümsemesini gizledi. “Pekâlâ. Bu kalabalıkla sen ilgilen, ben içeridekilerle ilgilenirim.”

“Anlaştık,” dedi Cole. Adamlara hitap etmek için öne çıktı. “Kimse kimseyi asmayacak. Hepiniz saçma sapan dedikodulara kulak asıyorsunuz. Tanığımız yok.”

“Gazetede tanışınız olduğunu okuduk,” diye bağırdı ön sıradaki adamlardan biri.

“Gazete yanılıyor.”

“O halde şerif neden onları hapse attı?” diye bağırdı biri.

“Bunu ona sormalısınız,” diye yanıt verdi Cole. “Şimdi evinize dönün.”

“Neden sen ve diğer şef evlerinize gidip şerifin onlarla ilgilenmesine izin vermiyorsunuz? O onları konuşturacaktır.”

Cole cevap veremeden adamın biri öne çıkıp arkadaşlarına ve komşularına doğru döndü. Onları susturmak için ellerini havaya kaldırdı. “Tuhaf aksanlı kadının banka soyulmadan önce içeride olduğunu biliyorum. Onunla birlikte sıraya girmiştim ve veznedarla konuştuğunu duydum.”

“O halde diğer ikisinden biri olmalı,” diye seslendi başka biri. “Onlardan birini bankada gören oldu mu?”

“Malcolm’dan faturamın üstünü alırken sarı saçlı kadını görmüştüm,” diye bağırdı arkadaki adamlardan biri. “Onu çok iyi hatırlıyorum, çünkü gördüğüm en güzel şeydi.”

Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi.

“Peki ya bebeği olan diğer kadını gören?”

“Ben onu gördüm,” diye seslendi bir adam. “Çocuk MacCorkle’ı kızdırmıştı, annesi de onu almak için sıradan çıkmıştı. Küçük bir çocuğa karşı sesini yükselttiği için de müdürü epey azarlamıştı.”

“Eğer hepsi bankada görüldüyse o halde bir tanışımız olduğunu düşünemeyiz, öyle değil mi?” dedi içlerinden biri kalabalığın önünde elini sallayarak.

“Belki de biri tekrar içeri girmiş ve masanın altına saklanmıştı,” dedi bir diğeri.

“Bu insanlar pek akıllı değiller, değil mi?” diye fısıldadı Cole, Ryan’a.

“Sloan hepsini ayağa kaldırmış,” diye cevap verdi Ryan.

“Pekâlâ,” diye bağırdı Cole gruba. “Şöyle yapacağız. Hepiniz evinize gideceksiniz. Hepinizden soygunun yapıldığı gün ne yaptığınızı düşünmenizi istiyorum. Sıradışı bir şey gören ya da duyanlar yarın sabah hapishaneye gelip bize bildiklerini anlatabilirler.”

Kalabalığın kenarındaki bir adam, “Bize ne yapacağımızı söylemeye hakkınız yok,” diye bağırdı. Cole onu hemen tanıdı. Bu Rockford gazetesinden gelen ve cesetlerin üzerlerinin örtülmesini istemeyen muhabirdi. Adamı görür görmez ondan hoşlanmamıştı.

Muhabir bir adım öne çıktı. Bakışları kalabalıkla polis şeflerinin arasında gidip geliyordu. “Bu yerel bir mesele, şef. Bu konuyla Şerif Sloan’ın ilgilenmesi gerekiyor.”

“Devletin parası çalındı,” diye bağırdı Ryan. “Ve bu bizi ilgilendiren bir mesele. Şef Clayborne’un emrine uyun. Evinize gidin ve işimizi yapmamıza izin verin.”

“Onlarla konuşana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim,” diye bağırdı muhabir.

Cole daha fazla tartışacak havada değildi. Gözünü kırpmasına izin vermeksizin hızla silahını çekip adamın şapkasını kafasından uçurdu.

“Bunu yapmaya hakkın yok,” diye bağırdı muhabir.

“Elbette var! Şef Ryan artık polis şefi olduğum için cinayetle yargılanamayacağımı söyledi, bu yüzden hepinizi vursam bile yakamı sıyrabileceğimi düşünüyorum. Size son kez söylüyorum... Evinize gidin.”

“Cole?” diye fısıldadı Ryan.

Cole dikkatini kalabalıktan ayırmadan karşılık verdi: “Evet?”

“Onu uydurmuştum.”

Cole gülümsedi. “Ama onlar bunu bilmiyorlar.”

Kalabalık dağılana kadar yerlerinden ayrılmadılar. Kendi aralarında homurdanan insanlar uzaklaşıp uzaklaşmaz Ryan kadınları serbest bıraktı.

Sloan on dakika sonra köşeden döndü. Kadınlara kaldıkları yere dek eşlik etmiş ve polis şeflerine bir de haber getirmişti. Üç tanık da daha fazla endişelenmemek adına bu işin bu gece sonlanmasını arzu ediyordu.

Polis şefleri onlarla uzlaşmaya karar verdiler ve sorguya Rebecca James ile başladılar.

Genç kadın, ikilinin oda tuttuğu Rockford Falls Oteli’nde kalıyordu. Dört katlı bu eski bina Elm Sokağı’ndaki hapishanenin bir blok ötesinde yer alıyordu. Üç yanını tek bir veranda sarıyordu.

Hizmetçilerden biri Rebecca James’e şeflerin onu verandada beklediğini haber vermek üzere hemen harekete geçti.

Gün ışığı azalıyordu ve günün yakıcı sıcaklığının ardından çıkan esinti hoş bir değişim sunuyordu.

“Önemli bir şey öğrenemeyeceğiz,” diyerek tahminde bulundu Cole. “Üçünün de öğleden önce bankada görüldüğünü zaten biliyoruz. Onlarla konuşarak boşa vakit harcayacağız. Ne görmüş olabilirler ki?”

“Onlarla konuşana dek bu sorunun cevabını bilemeyeceğiz. Fazla sürmez,” diye yanıt verdi Ryan.

Otuz dakika sonra tahminini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı. Rebecca saat sekizi geçene dek onları bekletti. Cole verandada bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu.

Ryan sallanan sandalyelerden birine yayılmışken Rebecca nihayet dışarı çıktı. Geç kaldığı için özür dilemedi, dahası verandada onlara doğru yürürken hâlâ öfkeli olduğu açıkça seçiliyordu.

Ryan onu görür görmez hemen yerinden kalktı. Sandalyeye oturmasını bekledikten sonra yanına başka bir sandalye çekti.

Cole parmaklıklara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Rebecca James sandalyenin ucunda oturuyordu, sırtı dimdikti ve elleri kucağındaydı. Sinirli olduğu belliydi. Ve biraz daha öfkelenirse kulaklarından duman çıkacağını düşündü Cole. Yine de onu izlemekten memnundu. Kaba olduğunun farkındaydı ama bu umurunda bile değildi. Karşısında muhteşem bir kadın duruyordu. Onda bir kusur aradı... Herhangi bir kusur bulursa hayranlığını göz ardı edebileceğini sanıyordu.

Ryan da dikkatle ona bakıyordu. Cole ister istemez onun da aynı oyunu oynayıp oynamadığını merak etti.

"İşbirliğiniz için teşekkür ederiz," diye söze başladı Ryan. "İkimiz de yaşananlardan ötürü üzgünüz."

"Soruşturmanıza yardımcı olabileceğimi sanmıyorum," dedi Rebecca. "Fakat sorularınıza cevap vermekten mutluluk duyarım. Sonra da arkama bile bakmadan bu korkunç kasabadan ayrılacağım. İtiraf etmeliyim ki kasaba çok sevimli, şelaleler harika ama insanlar biraz geri kafalı ve gazetede dedikodular çıkmaya başladığından beri her şey çok zorlaştı. Eve döneceğim için mutluyum."

"Eviniz nerede?" diye sordu Ryan.

"St. Louis'de. Salt Lake'deki arkadaşlarımla buluşmak

için birkaç gün önce yola çıkmayı planlıyordum ama sonra hastalandım ve yolculuğumu ertelemek zorunda kaldım.”

“Şimdi daha iyi misiniz?”

“Biraz daha iyiyim, teşekkür ederim. Doktor salgını hafif atlattığım için şanslı olduğumu söyledi.”

“Aslen St. Louis’li misiniz?” diye sordu Cole.

“Doğuda büyüdüm. Arkadaşlarıma yakın olmak için St. Louis’e taşındım.” Ryan’a döndü. “Soygun hakkında konuşmak istediğinizi sanıyordum.”

“İstiyoruz,” diye yanıtladı Ryan. “Bankaya ne zaman gittiğinizi hatırlıyor musunuz?”

Rebecca James birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdi: “Aslına bakarsanız hatırlıyorum. Saat ikide bankadaydım, on dakika önce ya da sonra olabilir. Sıraya girdim, ancak orada bulunan diğer insanları hiç hatırlamıyorum. Onlara dikkat etmedim. Birinin beni orada gördüğünü hatırlayacağından eminim. Söylediğim her şeyi not mu alıyorsunuz?”

Ryan kafasını kaldırıp gülümsedi. “Çalışıyorum,” dedi. “Neden?”

Polis Şefi not almayı bitirdikten sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. “Çok fazla soygun yapıldı, ancak bu şekilde bilgileri doğru tutabilirim. Bu sizi rahatsız mı ediyor?” diye sordu.

Genç kadın kafasını salladı. “Hayır, sadece merak etmiştim, hepsi bu.”

Ağır ağır basamaklardan çıkan Şerif Sloan sorgulamayı böldü. Mahcup görünüyordu, polis şeflerinin düşmanca ifadelerini görür görmez arkasını dönüp gitmeyi denedi.

Ryan'ın sesi onu durdurdu. "Otur." Eğitimli bir köpek gibi Sloan emri yerine getirdi ve en yakın sandalyeyi çekip oturdu.

"Çok büyük bir sorun çıkardınız, şerif," dedi Rebecca. "Sizin yüzünüzden kasabadaki insanlar bankadaki soyguna ve cinayetlere tanıklık eden birinin olduğuna inanıyorlar. Gazetedeki haberi okudum. Herkes okudu. Birkaç kez söylediklerinizden alıntı yapılmış. Ne yaptığınıza dair herhangi bir fikriniz var mı? O insanları öldüren adamlar Rockford Falls gazetesini okur ya da başlattığınız dedikoduları duyarlarsa buraya geri gelip Jessica'yı, Grace'i ve beni öldürürler. Tanrını, o canavarların neler yapabileceğini anlamıyor musunuz? Başka kadınları da öldürmüşlerdi. Hiç tereddüt etmeden üç kadını daha öldürebilirler."

"Hanımefendi, yerinizde olsam Blackwater Çetesi'nin buraya geri dönmesinden endişe etmezdim. Şimdiye kadar bölgeden ayrılmış olmalılar."

Bu ukala tavır üzerine çılgına dönen Rebecca, "Tanıklar uzun süre yaşamıyorlar," diye bağırdı. "Herkes Middleton'da ne olduğunu biliyor. O katiller tanığın karısını da öldürdüler, öyle değil mi? Grace ya da Jessica orada olsalar bile gerçekten bunu itiraf edecekler, öyle mi? Bunu yapan kendi ölüm emrini imzalamış olur."

"Bu durum yüzünden gerçekten çok üzgünüm," dedi Sloan. Utançla kızardı. "Çetenin küçük gazetemizi okuyacağını düşünerek endişelenmeyin lütfen... Gazeteyi Rockford dışında kimse okumaz. Ayrıca röportaj konusunda başka seçeneğim yoktu. O muhabir detayları öğrenmek için peşimi bırakmıyordu, hem ben bu kasabanın

otoritesiyim. Ona bildiklerimi anlatmak benim görevim, fakat sadece polis şeflerinin masanın altında bir çanta bulduklarını söylediğimi hatırlıyorum. Bundan anlam çıkaran kişi oydu.” Açıklamasını yaptıktan sonra ayağa kalkıp müsaade istedi. “Bir hanım arkadaşına yürüyüşe çıkacağımıza dair söz vermiştim, içeride beni bekliyor. Burada kalmamı ister misin, Şef Ryan?”

“Hayır,” diye yanıtladı Ryan.

Rebecca şerifin kolunda kıkırdayan bir kadınla birlikte verandadan ayrılmasını bekledikten sonra sözlerine devam etti: “Şerif hepimize çantayı gösterdi. Bana ait değil... Hem zaten yanımda çanta taşımam. Şimdi gidebilir miyim? Yatmak istiyorum. Çok yorucu bir gün oldu.”

“Şimdilik başka bir sorum yok,” dedi Ryan. Not defterini kapatıp Cole’a baktı. “Senin var mı?”

“Sadece bir sorum var,” diye karşılık verdi Cole. “Kasabada ne kadar kalacaksınız?”

“Ertesi gün at arabası yeniden gelecek.”

Ryan ayağa kalkmasına yardımcı olmak için Rebecca’ya elini uzattı.

Bu centilmence davranış karşısında genç kadın şaşırıp ve tereddüt ederek onun elini tuttu. “Jessica ve Grace’i bu gece rahatsız etmeyeceksiniz, değil mi? Saat sekizi geçti,” dedi. “Bugün ikisi de çok yorgundu. İkisi de kendini hiç iyi hissetmiyor. Onları sorularınızla sıkmadan önce iyi bir uyku çekmelerine izin vermelisiniz. İyi geceler, beyler.”

Polis şefleri onun uzaklaşmasını izlediler. İkisi de düşüncelere dalmıştı, ta ki genç kadın kapı girişinde durup onlara tekrar bakana dek. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Sorgulama sırasında son derece sakin olduğu için bu duygusal manzara gerçekten şaşırtıcıydı.

“O korkunç adamları yakalayabilecek misiniz? Hiç ipucu bulabildiniz mi? Şerif elinizde hiçbir şey olmadığını söyledi ama onun yanıltmış olduğunu umuyorum.”

Ryan’ın omuzları çöktü. “Hayır, şimdilik elimizde hiçbir ipucu yok ama bu her an değişebilir.”

“Kesin olan bir şey var,” diyerek araya girdi Cole. “Onları yakalayacağız. Bu sadece an meselesi. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Evet, elbette onları yakalayacaksınız... Başka bir sorunuz olursa buradayım.”

Rebecca James içeri girer girmez Cole, “Polis şefi olmaktan hoşlanmıyorum,” diye homurdandı. “Çok iç karartıcı.”

“Asıl canını sıkan şey ne biliyor musun? O üç kadın için üzülüyorsun, öyle değil mi?”

“Evet, üzülüyorum. Sloan’ın yetersizliği yüzünden onlar kaynar kazanın ortasına atıldılar. Korkmaları gerekmiyordu. Üstelik soygun sırasında hiçbirinin bankada olmadığı neredeyse kesin, fakat şimdi kasabadaki herkes bankada olduklarını düşünüyor. Buradaki insanlar her şeyi enine boyuna düşünmüyorlar, öyle değil mi? Rebecca’nın korktuğunu görmekten hiç hoşlanmadım.”

“Korktuğu için onu suçlayamam,” dedi Ryan. “Blackwater Çetesi’nin neler yapabileceğini biliyor.”

“Sence içlerinden biri Rockford Falls’a geri döner mi? Bir söylenti yüzünden böylesine bir zahmete girerler mi?”

“İnsanlar gazetede okuduklarına inanırlar. Geri gelirlerse şanslıyız demektir. Bana öyle bakmayı kes, Cole. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Bu ihtiyacımız olan

şey olabilir, Tanrı biliyor artık karşımıza *bir şey* çıkmalı. Kadınları koruyabiliriz. Hadi gidip Jessica Summers ve Grace Winthrop'la konuşalım.”

“Bana gereksiz gibi geliyor,” dedi Cole. “Hiçbir şey görmediler.”

“Prosedüre uymalıyız,” diyerek directti Ryan. “Ayrıca görüşme sırasında not alman gerekiyor.”

“Sen not al. Yazı yazmaktan nefret ederim. Ayrıca insanların ne söylediklerini hatırlayabiliyorum.”

“Şimdi hatırlıyor olabilirsin ama bir ya da iki soygundan sonra tüm isimler ve tarihler karışmaya başlıyor.”

“O halde tekrar soygun yapmadan önce adi herifleri yakalasak iyi olacak.” Aç ve yorgun bir halde Ryan'ı yavaşça takip ederek basamaklardan indi. “Rebecca bize Jessica ve Grace'in yorgun olduğunu söyledi. Hatırlıyor musun? Belki de onlarla görüşmek için sabahı beklemeliyiz.”

“Hayır, onlarla şimdi konuşmak istiyorum.”

Cole onunla tartışmaktan vazgeçti. Polis şefliği görevinin son derece bıktırıcı olduğunu düşünüyor ve bir an önce harekete geçmek istiyordu. Belgeleri gözden geçirip olası tanıklarla konuşmak sonsuz bir yapbozu birleştirmeye benziyordu. Sabırlı olması gerekiyordu ama bunu nasıl becereceğini henüz öğrenememişti.

Günler giderek kısalıyor, ışık azalıyor ve gece kazanıyordu. Tilly MacGuire'in pansiyonu iki tarafı asırlık ağaçlarla çevrili olan Elm Sokağı'nın sonunda yer alıyordu. Rebecca'nın kaldığı otelin ön kapısı aslında bu binanın kapısına bakıyordu, fakat dolambaçlı yol ve ağaçlar yüzünden orayı görmeleri mümkün değildi.

Eski çiftlik evi yakın zamanda beyaza boyanmıştı. Ke-

penklerin ve kapıların kenarları koyu bordoydu. Renk, verandada bulunan şezlonglarla uyumluydu. Eskiden kalma binanın etrafı beyaz çitlerle çevriliydi, onlar da yakın zamanda boyanmıştı ancak güçlü sarmaşıklar çoktan tahtalarda ilerlemeye başlamıştı bile.

Verandanın her iki tarafındaki ceviz ağaçları hem evi hem de ön taraftaki çimenleri gölgeliyordu. Yapraklarla kaplı dev gözcüler binada kalanları korurken hafif esinti çatı penceresinin üzerine uzanan kocaman dalları belli belirsiz hareket ettiriyordu.

Tilly MacGuire'ın evi oldukça sevimli, çocuklarını yetiştirebileceği huzur dolu bir yerdi ve o da böyle yapmıştı. Altmış beş yaşındaki dinç kadın on dört yaşındayken evlenmiş ve sekiz kız çocuğu doğurmuştu, fakat en küçük kızı evlenip taşındıktan ve kocası öldükten sonra altı yatak odalı evini bir pansiyona dönüştürmüştü. Paraya değil dostluğa ihtiyacı vardı. Seçici bir ev sahibiydi ve sadece yakınlık hissettiği hanımların evinde kalmasına izin verir, kurallara bağlılığıyla övünürdü.

Sebebi ne olursa olsun erkeklerin birinci katın yukarısına çıkmalarına izin verilmezdi ve pansiyonda kalan kadınların cumartesi gecesi dahil olmak üzere en geç saat onda evde olmaları gerekirdi. Pazar sabahı onunla birlikte kiliseye gitmek zorundaydılar ve kimse akşam yemeğini kaçıramazdı. Misafirleri bu kurallara uydukları sürece şımartılacaklarını bildiklerinden seslerini çıkarmıyorlardı. Yemekler her zaman lezzetli ve boldu, geniş yatak odaları güzelce dekore edilmişti, dahası çarşaflar iki günde bir değiştiriliyordu. Lüksten daha önemli olan ise Tilly'ydi. O seçkin misafirlerine uzun süre sonra kavuştuğu aile üyeleri gibi davranan iyi kalpli bir kadındı.

Doğrusu Tilly sert ve ciddi görünümüne karşın oldukça yumuşak biriydi. Jessica ve oğlunun pansiyonunda kalmasına izin vererek katı kurallarından birini çiğnemişti. Ortılığı dağıttıkları için bebeklerin ya da çocukların evinde kalmasına izin vermiyordu, fakat küçük Caleb bir istisna olmuştu. Çocuk kocaman kahverengi gözlerini kırıştırıp ona dil çıkardığı anda kalbini çalvermişti.

Bebeğin maskaralıklarına gülerken sinekliğin tıklatıldığını duydu. Tilly ılık ılık gözleri ve derin kırışıkları olan ufak tefek bir kadındı. Polis şeflerinin rozetlerini görünce ifadesi değişti ve Caleb'in elinden tutup yavaşça kapıya doğru yürüdü. "Kızlarımı sorgulamak için geldiniz, öyle değil mi?"

"Evet, hanımefendi, bu yüzden geldik," diye yanıt verdi Ryan.

Kadın kaşlarını çatı. "İkisi de çok endişeli. Ayrıca salgını yeni atlattılar. Zavallı Jessica iyileşmişken tekrar rahatsızlandı. Çarşamba gecesini istifa edip durdu. İçeri gelin. İkisi de mutfakta bulaşıkları yıkıyor. Genelde misafirlerimin evin arka kısmına geçmelerine izin vermem ama çalışan kızlarımı sıra hasreti çekiyorlar, ben de bu gece kendimi pek iyi hissetmiyorum, o yüzden kuralları çiğnedim. Bunu yapabilirim çünkü burası benim evim. İkisiyle de aynı anda mı konuşmak istiyorsunuz? Öyleyse mutfak masasına geçebilirsiniz."

Yeni yıkanmış çocuk, bez bir bebeği saçından tutmuş Cole'a bakıyordu. Elini Tilly'nin elinden çekip başparmağını ağzına soktu.

"Onlarla ayrı ayrı konuşmayı tercih ederiz," dedi Ryan.

“Jessica Summers’a verandaya çıkmasını söyleyebilirsiniz, onunla burada konuşabiliriz.”

“Git çabuk anneni bul,” dedi Tilly çocuğa dönerek.

Çocuk başparmağını ağzından çıkarıp, “Hayır,” diye bağırdıktan sonra arkasını dönüp evin arka kısmına doğru koştu.

Tilly güldü. “Hayır onun en sevdiği kelime. Günde yüz kez söylemesi gerekiyor. Arsız ya da aptal değil sadece inatçı.” Bebeğin onu duymayacağı bir mesafede olduğundan emin olduktan sonra sözlerine devam etti. “Evet... Söylediğim gibi Jessica ve Grace cinayetlere tanık oldukları düşünüldüğü için çok korkuyorlar. Gazetede bile yazıyordu. Kızlarım hiçbir şey görmediler, görselerdi bana söylerlerdi. Siz şeflerin sorularınızla onların canını sıkmanızı istemiyorum. Beni anladınız mı?”

“Evet, hanımefendi, anladık,” dedi Cole.

“Gidip Jessica’yı çağıracağım. Sonra Grace’in benim için hazırladığı çayı alıp üst kata çıkacağım, fakat saat tam onda aşağı inip kapılarımı kilitleyeceğim. O zamana kadar işinizi bitirmiş olmanızı umuyorum, olur mu?”

“Evet, hanımefendi, bitirmiş oluruz,” diye karşılık verdi Ryan.

Tilly henüz gitmeye hazır değildi. Polis şeflerine söyleyeceği başka şeyler vardı ve ne zaman düşüncelerini dile getirmek istese zamanın boşa harcanmayacak kadar değerli olduğuna inandığından konuşmasını kısa keserdi. “Kasabadakilerin bu şekilde hareket etmesi çok üzücü. Kızlarım uzun zamandır burada yaşamadıklarından her türlü söylentinin hedefi oluyorlar. Zavallı Rebecca James için de üzülüyorum. Kendini kızlarım kadar kötü hissediyordu. Onun da canını sorularınızla sıktınız mı?”

Ryan bu soruya cevap vermedi. “Rebecca ile ne zaman tanıştınız?”

“Geçen pazar günü kilisedeyken tanıştım,” diye yanıtladı yaşlı kadın. “Ayinden sonra sohbet ettik ve bana otel odası çok ufak olduğu için pansiyonuma taşınmayı düşündüğünü söyledi. Ben de onu seve seve evimde misafir edebileceğimi ifade ettim. İyi kalpli bir kız... Hem de huysuz ihtiyar Lemont Morganstaff’a karşı da tutumu aynı. Bahçesine ettiği iltifatlarla adamın yüzünün kızarmasına bile neden oldu.”

“Kaç misafir kabul ediyorsunuz?” diye sordu Cole.

“Beş kişiye yetecek kadar odam var, fakat şu an iki misafirim bulunuyor. Sadece Grace ve Jessica, tabii bir de bebek.” Caleb, Tilly’nin yanından koşup kapıyı açtı ve hızla dışarı çıktı. Ayak bileklerine varan beyaz keten bir elbise giymişti. Ayakları çıplaktı ve yaramaz bir hali vardı. “O halde gidip Jessica’yı çağırayım, bu arada ufaklığa göz kulak olun. Döndüğümde Caleb’i yukarı çıkartırım, zaten hikâye okuyacağıma dair ona söz verdim.”

Tam arkasını dönüp uzaklaşmak üzereyken Cole sorusuyla onu durdurdu. “Hanımefendi? Çocuğun babası nerede?”

“Bu iyi bir soru, bu konuda konuşma özgürlüğüm olsaydı nerede olduğunu söylerdim, fakat Jessica’ya ağzımı açmayacağıma dair söz verdim. Size o tatlı çocuğun annesinin onu doğururken öldüğünü söyleyebilirim... Ama kocası yanında değilmiş. Hayır, beyler, değilmiş.”

“Jessica çocuğun annesi değil mi?” diye sordu Ryan.

“Caleb öyle olduğunu sanıyor, çünkü Jessica uzun zamandır ona bakıyor ama onun öz annesi değil.”

“Caleb’in babası öldü mü yoksa hayatta mı?” diye sordu Cole.

“Gerçekten bilmiyorum,” diye kaşlarını çatarak yanıt verdi yaşlı kadın. “Ama umarım şimdiye kadar içerek ölmüştür. Onun hakkında başka bir şey söylemeyeceğim... Detayları bilmek istiyorsanız Jessica’ya sormalısınız.”

Kadın içeri girip gözden kaybolunca polis şefleri dönüp ufaklığa baktılar. Caleb aniden dizlerinin üstüne çöküp geri geri emeklemeye başladı. Ön basamakları karnının üzerinde inmeye çalışırken bezinin ipleri çözüldü.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu Cole ve eğilip çocuğu kollarına aldı.

Ryan bez aşağı kaymadan uzanıp hemen ipleri bağladı ve Caleb o sırada bez bebeğini yere bırakıp onun rozetine uzandı.

“Ne yaptığını biliyormuş gibi davranıyorsun,” dedi Cole bebeğin aşağı inmek için mızızlanmasına aldırmadan.

“Biraz deneyimim oldu.”

“Yeğenlerinle mi?” diye sorde Cole.

“Hayır. Kızımla.” Bebeği okşadıktan sonra geri çekildi. “Elma ve sabun gibi kokuyor. Bir an için eskiye döndüm.” Verandaya çıkıp parmaklığa yaslandı ve karanlığa baktı. “Yorgunum...”

“Evli olduğumu bilmiyordum.”

“Hiç sormadın ki...” Sesi sertleşti, konunun kapanmasını ister gibi bir hali vardı.

Cole bu ipuçlarını algılayamayacak kadar meraklanmıştı. “Ne zamandır evlisin?”

“Geçen ay yedi sene olacaktı.”

“Olacak mıydı?”

Ryan kafasını salladı. “İkisi de öldü.”

Cole’un zihninde bir sürü soru belirdi. “Bu soruştur-
mada çalışmaya ne zaman başladığınızı söylemiştin?”

“Söylemedim.”

“Pekâlâ, söylemedin. Ne zaman başladın?”

“Soygunların birinden sonra özel güçlerin başına ge-
tirildim.”

“Kaçamak cevaplar vermeyi bırak. Bana hangi soygun
olduğunu söyle.”

“Dillon’daki,” diye yanıtladı Ryan. “Dillon’daki soy-
gundan sonra.”

“Senin kasabandaki soygun...”

“Evet, benim kasabamdaki.”

Cole, Dillon’da yaşanan olaylar hakkında duyduklarını
hatırlarken bir sessizlik çöktü. “Karın ve kızın hastalandı
mı?” diye sordu en sonunda.

“Çok fazla soru sormaktan vazgeç, Cole.”

“Hastalandılar mı?” diye üsteledi.

Ryan kafasını salladı. “Hayır, hastalanmadılar. Yanlış
zamanda yanlış yerdeydiler.”

Cole derin bir nefes verdi. “Ah, lanet olsun, Ryan. On-
lar senin karın ve kızındı, öyle değil mi?”

5. BÖLÜM

Jessica Summers mutfak tezgâhının önünde durmuş dışarı bakarken hayal kuruyor, umarsız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyor ama pek başarılı olamıyordu.

Çok yorgundu, bu yüzden endişeleri ve sorumlulukları onu adeta boğuyordu. Son iki sene içinde hayatında çok fazla değişiklik olmuştu ve bazen kendini yaşlı bir kadın gibi hissediyordu.

Şu an da farklı değildi. Yine de üzülüyor, ona Caleb'i verdiği için Tanrı'ya şükrediyordu.

Her ne kadar karmaşık görünse de onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Kendini işe vermeye çalışarak eline ıslak bir bez aldı ve Tilly'nin değerli Redbird porselen tabaklarından birini yıkamaya başladı.

Eteğine su sıçradı. Aşağı baktığında ilk kez elbisesinin ne kadar eski ve solgun görüldüğünü fark etti. Artık üzerine olmuyordu, korsesi göğsünü rahatsız edecek kadar

sıkıydı, bu yüzden fırsat bulduğunda düğmeleri aşağıya alması gerekiyordu.

Tilly'nin verdiği elbiseyi atacak değildi, çünkü son zamanlarda israf edecek lüksü yoktu. Ayrıca elbise kullanışlıydı ve rengini de çok seviyordu. Zaman içinde birçok kez kullanılmış ve sayısız kez yıkanmış olduğundan açık leylak rengi epeyce solmuştu. Tilly ona eski ve yıpranmış ikinci el bir elbise gibi göründüğünü söylese de Jessica ona aldırmayıp omuzlarını silmişti. Kıyafet yeterince güzeldi ve önemli olan da buydu.

Öncelikleri nasıl da değişmişti. Uzun zaman önce bir elbise beğenmiş ve onun o güne dek gördüğü en muhteşem tasarım olduğunu düşünmüştü. Kırmızı kadifeden geniş bir kuşağı olan, sırma işlemeli beyaz bir elbiseydi. Jessica hiç de kullanışlı olmayan bu elbiseyi almak için para biriktirmeye yemin ettiği anı hatırlayınca gülümsedi.

Elbette şimdi daha farklı hayalleri vardı. Artık taliplerini ya da dans partilerini düşünmüyordu. O zamanlar aptal, boş kafalı bir kızdı. Şimdi ise sorumlulukları olan bir yetişkindi ve tek hayali Caleb için çok iyi bir anne olmaktı.

Tilly polis şeflerinin onunla konuşmak istediklerini söyleyerek onu düşüncelerinden kopardı. "Verandada seni bekliyorlar."

"Hemen gidiyorum," dedi Jessica.

Beş dakika sonra hâlâ tezgâhın başında duruyordu. Polis şeflerini bekleterek kabalık ettiğinin farkındaydı ama öylesine gergindi ki bir türlü dışarı çıkamıyordu.

Yeni arkadaşı Grace Winthrop'un bulaşıkları yıkamasına ve yiyecekleri kaldırmasına yardım etmek için ısrar ederek kaçınılmaz olanı olabildiğince erteledi.

Grace'in mutfakla en ufak bir ilgisi dahi yoktu. Jessica, Tilly'nin pansiyonuna taşınana dek onun herhangi bir mutfığa adım atmamış olduğundan emindi, fakat tecrübesizliğini hevesli oluşuyla telafi ediyordu. Nasıl yemek pişirildiğini öğrenmeye kararlıydı ve önünde hiçbir engel yoktu. Önceki gün eldivenleriyle şapkasını çıkarıp Tilly'nin eski önlüklerinden birini takmış ve yerleri temizlemek için dizlerinin üzerine çökmüştü. İşini bitirmesi epeyce zaman almış olsa da nihayetinde parke güzelce parıldıyordu.

Çok iyi dost olmuşlardı. Yan yana çalışırlarken ikisi de düşüncelere dalmıştı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Jessica. "Onlarla konuşmak istemiyorum."

"Ben de korkuyorum," diye itiraf etti Grace. "Seni sorguladıktan sonra muhtemelen benimle konuşmak isteyecekler. Belki de Tilly onları yarın gelmeye ikna edebilir."

Jessica kafasını salladı. "O zaman bütün gece endişe ederim. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. Yoksa uyuyamayacağım."

"Teklifimi düşündün mü? Bay Nelson yük arabasını alıp almayacağımı bilmek istiyor. Sabah onu haberdar edeceğime dair söz verdim. Aracı buraya getirmeme izin verdi biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı Jessica. "Penceremden bahçenin ötesinde durduğunu görebiliyorum. Evet, kararımı verdim. Sana yük olmayacağımızdan eminsen seninle gelmek isteriz." Derin bir nefes aldı. "Sana öyle minnettarım ki..."

"Elbette yük olmazsınız. Hem birinin yardımı olmadan atlarla baş edebileceğimi hiç sanmıyorum."

“Birlikte hallederiz,” diye söz verdi Jessica.

Tilly mutfağa geri dönüp Jessica’nın verandaya çıkmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü görünce onu dürtmeye karar verdi. “Seninle konuşmadan gitmeyecekler,” diye söze başladı. “Dışarı çıkıp onlarla konuşsan iyi olur, bu arada şeflerin ne kadar yakışıklı olduklarını fark etsen hiç de fena olmaz. Uzun zamandır böylesine iriyarı ve kaslı erkekler görmemiştim. İlk bakışta insanı korkutabilirler, ne de olsa ikisi de haşin görünümlü, fakat gözlerine bakarsan nazik insanlar olduklarını görüp korkmaktan vazgeçebilirsin. İkisinin de çok güzel mavi gözleri var.”

Jessica gerginliğini gizlemek için gülümsemeye çalıştı. “Neden ne kadar yakışıklı olduklarını fark etmem gerekiyor?”

Artık sıkılan Tilly ellerini beline koyup dilini cıkladı. “Çünkü yetiştirmen gereken küçük bir çocuğun var ve güçlü bir adamın sana yardım etmesi hiç de fena fikir sayılmaz.”

Jessica ıslak bezi katlayıp tezgâha koydu. “İyiliğimi istediğini biliyorum, fakat Caleb’i yetiştirmeme yardımcı olacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Şimdilik çok iyi idare ediyoruz.”

“Saçmalık,” dedi Tilly. “Bebek için doğru olanı yapacak güce ve ruha sahip olduğunu biliyorum, fakat bir erkek yükünü hafifletebilir. Söylemek istediğim tek şey bu. Kırk yaş genç olsaydım ikisinden birinin peşine düşerdim. Ama hangisinin ayakkabılarını yatağımın altına koymasını istediğime karar vermekte çok zorlanırdım. Senden tek istediğim fark etmen Jessica. Aynı zamanda senin de fark etmeni istiyorum Grace, çünkü iyi bir er-

kek, ailenin dualarının karşılığı olabilir. Jessica o kurdeleyi saçından çıkar. Yan tarafa doğru eğilmiş.”

“Peki,” diye karşılık verdi Jessica. Kurdeleyi çıkarıp dalgalı kahverengi saçlarının arasında parmaklarını gezdirdi. Çekici görünmeye çalışmıyor, sadece Tilly’yi memnun etmek istiyordu.

“Saçların çok güzel Jessica. Bence bunu kullanmalısın, ayrıca onlarla konuşurken biraz flört etmenin kimseye zararı olmaz. Bahse girerim nasıl flört edeceğini bile bilmiyorsundur. Yine de denemelisin. Ah, konuşmak istedikleri meselenin ciddi olduğunun farkındayım ama ne de olsa onlar erkek ve ikinizi de fark edeceklerinden eminim. Grace sıranı beklerken sen de tokaları çıkarıp saçlarını iyice fırçala. Erkekler saçlarını salan kadınlardan hoşlanırlar, yaşlı bir öğretmen gibi toplayanlardan değil.”

Jessica ve Grace ona karşı çıkmamanın faydasız olacağını fark ettiler. Tilly yine o inatçı, en doğru olanı ben bilirim tavrını takınmıştı.

Grace, Tilly’ye gülümsüyordu ama Jessica yanaklarının utançtan kızardığını fark ederek, “Sanırım dışarı çıkmalıyım,” dedi.

“Çıksan iyi olur,” diyerek ona katıldı Tilly. “Bebegi bulur bulmaz üst kata çıkarırım.”

“Bu gece kendini iyi hissetmiyorsun Tilly. Yukarı çık ve yat. Ben Caleb’le ilgilenirim.”

“Senin için çay hazırlayıp yukarı getiririm,” diye ekledi Grace. “Jessica, Caleb benimle birlikte mutfakta kalabilir. Ona göz kulak olurum.”

Jessica derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Keşke bu kadar gergin olmasaydım.”

Grace kafasını salladı. “Kötü bir şey yapmış gibi hissediyorum ama yapmadım. Keşke bu kasabaya hiç gelmeseydim. Halbuki öylesine büyük umutlarım vardı ki...”

“Biliyorum,” dedi Jessica. “Fakat babasının sözünü tutmaması Bay Wells’in hatası. Babasının kabul ettiği gibi sana o otlığı satması gerekirdi. Bir erkeğin sözü kutsaldır.”

“Bay Wells bunu bilmiyor,” dedi Grace.

“Çiftliğini bulacaksın,” dedi Jessica. “Önce Denver yakınlarındaki araziye bakarız, istediğin gibi bir yer çıkmazsa Kaliforniya’da yemyeşil bir arazi olduğunu duymuştum.”

“Yapılması gereken çok fazla şey var ve zaman akıyor. Araziyi satın alıp büyükbaş hayvanlar almak için yedi ayım kaldı, yoksa yenilgiyi kabul edip evime dönmek zorundayım. Burada bu kadar vakit kaybetmemiş olsaydım şimdiye kadar Denver’a varmış olurudum.”

“Rockford Falls’a gelmene sevindim. Yoksa seninle hiç tanışmamış olurudum, çok iyi arkadaş olduğumuza inanıyorum.”

Grace, Jessica’nın elini tuttu. “Elbette, çok iyi arkadaş olduk.”

“Ve şimdi de seninle birlikte Kolorado’ya gideceğiz. Bundan iyi bir şey çıkacaktır, değil mi?”

“Siz ikiniz sersemliği bırakır mısınız? Jessica, veran-daya git.”

Jessica yaşlı kadının sabırsızlığı karşısında daha fazla oyalanmaksızın omuzlarını dikleştirdi ve hızla ön kapıya doğru ilerledi. Kendi duruşmasına gidiyormuş gibi hissediyordu... Bu elbette gülünçtü, çünkü sadece polis şefle-

rini hiçbir şey görmediğine dair ikna etmesi gerekiyordu. Kapının tokmağına uzanırken eli titredi. “İyi akşamlar, şefler. Beklettiğim için üzgünüm.”

Kapı girişinde duran genç kadın sakın görünüyordu ama tokmağı sıkıca kavramıştı ve her an koşmaya hazır-
mış gibi bir hali vardı. Tecrübeleri Daniel Ryan’a kanun
adamlarının insanları gerdiğini öğretmişti. Hemen bir
adım öne çıkıp onu rahatlatmaya çalıştı. “Sadece birkaç
dakikanızı alacağız,” diye açıkladı.

Bakışları bir şeften diğerine kaydı. İkisi de gülümse-
miyordu. Şef Ryan samimi görünüyordu, fakat parmak-
lıklara yaslanan Şef Clayborne sıkılmış gibiydi. Yine de
Tilly haklıydı... İki adam da etrafına erkeksi bir hava ya-
yıyordu.

“Rutin bir şey,” dedi Cole.

“Evet, anlıyorum.”

“Verandaya çıkmanız daha iyi olur.”

Jessica derin bir nefes aldı ve sallanan sandalyelerden
birine geçip otururken titrememeye çalıştı. Ellerini kuca-
ğında kenetledikten sonra şeflerden birinin konuşmasını
bekledi.

“Sanırım öncelikle kendimizi tanıtmalıyız,” diye söze
başladı Ryan ve bir sandalye çekti.

“Buna gerek yok. Kim olduğunuzu biliyorum. Siz Şef
Daniel Ryan’sınız... Ve siz de Şef Cole Clayborne’sunuz.
Hapishanede tanışmıştık, unuttunuz mu?”

Ryan sandalyesine ters otururken Cole onun birkaç
adım gerisinde durdu.

Jessica kafasını kaldırıp ona baktı. “Kanun adamına
benzemiyorsunuz,” deyiverdi. Bakışlarını Ryan’a çevirdi.
“Siz de öyle.”

“Peki neye benziyoruz?” diye sordu Cole.

“Kanun kaçaklarına.”

“Kanun kaçaklarına mı benziyoruz?” diye sordu Cole gülerek.

Gülümsemeleri işe yaramıştı, Jessica az da olsa rahatlamaya başladığını hissediyordu. Ama Cole’un da oturmasını istiyordu. Adam karşısında dev gibi dikiliyordu ve bir gündür tıraş etmediği sakalları ona tehditkâr bir hava veriyordu. Daniel da onun kadar haşın görünüyordu. İki-sinin de polis şefi olduğunu ve görevlerinin masum vatandaşları korumak olduğunu unutmamalıydı. Tabii kendisinin de o gruba ait olduğuna dair onları ikna etmeliydi. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Daniel kafasını salladı. “Yapmadığını biliyoruz. Kanun adamları insanları geriyorlar... Neden böyle oluyor emin değilim.”

“Ben nedenini biliyorum,” diye karşılık verdi Jessica. “Beni hapse atma gücüne sahipsiniz.”

“Yasal bir sebebi olmadığı sürece bunu yapamayız.”

Jessica tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Bugün öğlen hapse atıldım ve o zaman geçerli yasal bir sebep olmadı-ğından eminim.”

“Şerif Sloan’ın bu kadar ileri gidebileceğini bilmiyorduk,” dedi Cole.

“İçimizden birinin yalan söylediğine ikna olmuş gibiydi, ama bu yine de birini hapse atmak için yeterli bir sebep olmamalı, değil mi?” Daniel’in cebinden bir not defteriyle kalem çıkarıp söylediklerine dikkat kesildiğini fark etti.

“Soygunun gerçekleştiği gün bankaya gittiğinizi biliyoruz,” diye söze başladı Daniel.

“Evet, bankadaydım. Caleb de yanımdaydı.”

“Saat kaç gibi bankada olduğunuzu hatırlıyor musunuz?”

Jessica cevap verirken eteğindeki kırıksıklıkları düzeltti ve bakışlarını kucağından ayırmadı. “Aslına bakarsanız hatırlıyorum. Saat ikide bankadaydım, on dakika önce ya da sonra da olabilir. İçeri girip sıraya girdim, fakat orada bulunan diğer insanları fark etmedim. Ben...”

“Dikkat etmiyordum mu diyecektiniz?” diye sordu Cole.

“Evet, aynen öyle... Kimseye dikkat etmedim.”

“Sizinle birlikte sırada olan kimseyi fark etmediniz mi?” diye şüpheli bir tavırla sordu Ryan.

“Caleb’le ilgilenmekle meşguldüm. Bazen çok yaramaz olabiliyor. Kapı dikkatini çekmişti ve üzerine çıkıp sallanmaya çalışıyordu. Bay MacCorkle sinirlenip ona bağırdı. Oldukça gürültü çıkardı. İşim başımdan aşkındı şef, inanın başka birini fark edecek durumda değildim.”

Açıklama yaparken tepkisini ölçmek için Cole’a bakıp duruyordu. Telaşla cevap verdiği için gergin olduğunu anlamış olmalıydı. Kendi kendine *yavaşla* dedi. *Yavaşla ve sakın ol, yoksa ikisi de bir şey sakladığını düşünecek.* Cole’un herhangi bir konuda onun suçlu olduğunu düşündüğü pek söylenemezdi. Tahmin yürütmesi gerekirse rutin solların uykusunu getirdiğini söylemek çok daha mümkündü. Şef Ryan’a döndü. “Size daha fazla yardımcı olamayacağım için üzgünüm.”

“Bebekler öğle vaktinde uyumazlar mı?” diye sordu Cole. “Küçük kız kardeşim hep uyurdu.”

“Evet, Caleb genelde öğle yemeğini yedikten sonra

uyur, fakat son zamanlarda uyku düzeni iyice bozuldu. Salgına yakalandım, benim odamda uyuduğu için geceleri uyanıp durdu. Bugün de öğle uykusuna epeyce geç yattı, o nedenle hâlâ etrafta koşturup duruyor.” Tam bir aptal gibi konuştuğunu fark etti, onlara çok fazla gereksiz ve sıkıcı bilgi veriyordu.

“Şerif Sloan bulduğumuz çantayı size gösterdi mi?”

“Evet, gösterdi... Onu masalardan birinin altında bulduğunu söyledi. Çanta benim değil, yanımda çanta taşımam.”

Ryan not defterini kapatıp kalemiyle birlikte cebine koydu.

Jessica onun tek bir kelime dahi yazmadığını fark etti.

“Saatten emin misiniz?” diye sordu Cole.

“Saat iki civarında bankada olduğunuzdan emin misiniz?” diye sordu Ryan.

“On dakika önce ya da sonra da olabilir.”

Şefler birbirlerine baktılar. Ryan ensesini ovuşturarak, “Rockford Falls’dan ayrılmak gibi bir planınız var mı?” diye sordu sonunda.

“Evet, mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyorum. Ashına bakarsanız Caleb’le yarın yola çıkıyoruz. Tilly’yi özleyeceğim ama bu kasabadan gideceğim için mutluyum. Söylentiler başladığından beri o zavallı masum insanları öldüren adamların buraya geri dönmelerinden endişe ediyorum. İçimizden birinin onları gördüğüne inanabilirler, diğer soygunların tanıklarına neler olduğunu bildiğinizden eminim.”

“Evet, biliyoruz,” dedi Cole. “Nereye gideceksiniz?”

“Kolorado’ya.” Eklemek istediği başka bir şey var-

sa bile Caleb'in koşarak verandaya gelmesi ona her şeyi unutturdu. Çocuk basamakların yanında duran bez be-beğini ayağından tutarak aldı, ardından Cole'un yanına koşup bacağına yaslandı ve ona sırtıttı. Jessica buna şaşır-madı çünkü ufaklık yabancıların yanında önce çekingen davranırdı ama utangaçlığının geçmesi pek uzun sürmez-di. "Yatma vaktin geldi, Caleb," dedi, sesi yatıştırıcı bir fısıltıdan ibaretti.

Kafasını sallayan Caleb başparmağını ağzından çıkarıp kollarını Cole'a doladı ve kucağa alınmak için homur-dandı. Annesinin ona yaklaştığını gördüğünde ise bez be-beği yere bırakıp kollarını Cole'un boynuna sardı ve ona sıkıca tutundu.

"Sanırım henüz uyumak istemiyor," dedi Cole.

Jessica şefin yanında durup oğlunun ellerini boynun-dan çözmeye çalıştı ama ne yaptığının pek de farkında de-ęildi. Tilly haklıydı. şefin gözleri gerçekten çok güzeldi. Yaşlı kadının kanun adamlarının görünümleri hakkında yorum yapmamış olmasını dilerdi çünkü şu anda sade-ce ikisinin de ne kadar sağlıklı olduğunu düşünebiliyor-du. Ev sahibi si dikkat çekmemiş olsaydı bunu kesinlikle önemsemezdi. Fakat kendine bir eř aramıyordu... Bunu anımsadığında işine ancak konsantre olabildi. "Caleb be-beğiyle birlikte onu yatağına yatırır yatırmaz uyur," diye açıkladı. "Zor bir dönem geçiriyor ve yatma vakti gelince olay çıkarmak zorunda olduğunu sanıyor. Aslında çok iyi bir çocuk. Öylesin değil mi Caleb?" Bebek, Cole'un ya-nağına doğru kafasını salladı. şef sevecen bir ifadeyle ona bakıyordu. Jessica bir an için onu neden bu kadar tehdit-kâr bulduğunu düşündü. Elleri kocamandı ama ufaklığın

sırtını okşarken oldukça narin görünüyordu. Caleb küçük yumruğunu burnuna koyup başını boynuna gömünce dayanamayarak, “Çocuklarla aran çok iyi,” dedi.

“Bayan Summers? Grace Winthrop’a verandaya gelmesini söyler misiniz?”

Şef Ryan’ın sesi irkilmesine neden oldu. “Evet, elbette, söylerim,” diye kekeledi.

“Bayan Summers mı demeliyim?” diye sordu Cole.

“Jessica diyebilirsiniz,” dedi arkasını dönerken. “Grace mutfakta. İsterseniz içerideki masaya geçip onu sorgulayabilirsiniz.”

“Bu çok iyi olur,” dedi Daniel. Ona kapıyı açmak için önden gitti ve Cole Caleb’le birlikte onları takip etti.

Merdivenlere vardıklarında uykulu çocuğu kucağına alan Jessica, “Mutfak koridorun sonunda,” dedi.

Daniel önden ilerlerken Cole girişte durup Jessica’nın yukarı çıkmasını izledi. Hareket edişi hoşuna gidiyordu. Seksi, kadınsı ve alımlıydı. Sesini de sevmiştı. Tok, boğuk bir tınısı vardı.

Ne kadar güzel göründüğünü ve kulağa ne kadar hoş geldiğini fark etmesi normaldi tabii. Hem böylesine çekici bir kadını beğenmenin kimseye zararı yoktu.

Bu ona bulaşacağı anlamına gelmiyordu. O artık bir kanun adamıydı ve bu da potansiyel bir tanıkla muhtemelen oynamayacağı ya da oynamaması gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca Jessica Summers’ın bağlayıcı bir durumu vardı. Onunla ilişkiye giren bir adam hayatı boyunca ona sadık kalacağına söz vermek zorundaydı. Sonuza kadar. İşte bu fikir pek hoşuna gitmiyordu. O tek bir yere bağlı kalmayı sevmiyor, haliyle herhangi birine bağlanmayı da düşünmüyordu.

Ayrıca karşısındaki kadın bir masumdu ve Cole'un tecrübesiz kadınlardan uzak duracağına dair bir kuralı vardı. Hem beklentileri farklıydı. Jessica Summers kesinlikle evlenme isteği olan biriydi... Onunsa böyle bir isteği yoktu.

Bu kadar basitti.

"Cole, geliyor musun?"

Cole kafasını sallayıp koridorun sonunda Ryan'a yetti.

"O da neydi?" diye fısıldadı Ryan merdivenlere doğru işaret ederek.

Cole neden bahsettiğini biliyordu. Omuzlarını silke rek karşılık verdi: "Sadece dikkatimi çekti. Hepsi bu."

Grace Winthrop fırının başında duruyordu. Mutfağa girdiklerinde arkasını döndü. Daniel aniden durdu, sonra istemsizce bir adım geri atınca Cole'a çarptı. Hemen kendisini topladı. "Jessica mutfağa girmemizin sorun..."

"Ah lütfen içeri buyrun," dedi genç kadın. "Çay demliyordum. Siz ve Şef Clayborne birer fincan çay alır mısınız?"

"İyi olur," dedi Daniel masadan bir sandalye çekerken. Cole da kapıya bakacak şekilde onun karşısına oturdu.

"Akşam yemeği yemiş miydiniz?" diye sordu Grace.

"Hayır hanımefendi, yemedik," diye yanıtladı Cole.

"Aç değiliz," dedi Daniel onunla aynı anda.

"Evet, açız," diye karşı çıktı Cole.

Grace tezgâha gidip yemekten artakalan bir tabak jambonla geri döndü. Tabağı yeni pişirilmiş ekmeklerin bulunduğu sepetin ve tereyağı kabının hemen yanına masaya koydu. Bir dakika sonra servis tabakları ve çatal-bıçakları ekledi.

Cole yemeye başladı. Daniel ise yiyeceklere dokunmadı ve dikkatini gergin bir şekilde ellerini önlüğüne silip duran Grace'e odakladı. Genç kadın onlardan bakışlarını kaçırıyor, dahası çay servisi yapmak için fincanları masaya taşıırken belirgin bir şekilde titriyordu.

İki fincana da çaydan ziyade ayakkabı parlatıcısına benzeyen yoğun, siyah bir sıvı doldurduktan sonra, "Şeker ya da krema ister misiniz?" diye sordu.

Cole şüpheli bir şekilde fincanına bakarken Daniel hâlâ Grace'e bakıyordu.

"Bu çay mı?" diye sordu Cole.

"Evet," dedi Grace telaşla. "Tuhaf bir tadı mı var?"

"Hayır, hayır, eminim tadı iyidir." Bir yudum aldı ama tepkisini saklamayı beceremedi. Tadı inanılmaz derecede acıydı. "Sadece biraz şekere ihtiyacı var," diyerek yalan söyledi.

"Fazla kaynatmışım, değil mi? Evet, evet, fazla kaynatım. Süre tutmalıydım. Hemen yeniden demlerim."

"Su alsam daha iyi olur," dedi Cole.

Daniel genç kadını daha fazla utandırmak istemediğinden gülmemeye çalışıyordu çünkü çayın tadına baktığında Cole'un suratını buruşturduğunu görmüştü. "Çay yapraklarını kaynatmanız gerektiğini sanmıyorum," diye açıkladı ona.

Son derece kadınsı bir jestle koyu lülelerini savurdu. "Bir şeyler pişirmek sandığımdan daha zormuş," dedi.

"Evinizde bu tür işleri kim yapardı?" diye sordu Cole.

Bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Aşçı yapardı... Tabii bir de onun yardımcıları, yani en azından yardım ettiklerini sanıyorum. Dilimlenmiş turşu ister misiniz, Şef Clayborne? Çok lezzetliler."

“Çok hoşuma gider. Lütfen bana Cole, ona da Daniel diye hitap edin,” diye ekledi şefi işaret ederek.

“O halde siz de bana Grace demelisiniz. Lütfen.” Turşuyu keskin bir kasap bıçağıyla dilimlemeye başladı ancak bıçağı bileğine doğru çekiyordu.

Bu hareket üzerine Daniel dayanamadı ve uzanıp onun iki elini birden tuttu. “Her zaman bıçağı kendinden uzağa doğru tut,” dedi. “Şu şekilde.” Bıçağı yavaşça turşunun üzerinden tabağa doğru kaydırdı. “Böylesi daha güvenli.”

Adam geri çekilmeyince Grace onun kocaman ellerine bakarak bekledi. “Teşekkür ederim, Daniel. Bir dahaki sefere unutmamaya çalışırım.”

Daniel parmaklarındaki kesikleri fark edip, “Mutfakta çalışmaya alışkın değilsin, değil mi?” diye sordu onu bırakıp sandalyesine dönerken.

“Hayır ama öğreniyorum.” Bir kez daha bıçakla turşuya doğru eğildi. Burnunu buruşturup alt dudağını ısırarak konsantre oldu ve dikkatle kestiği on iki dilimi tabağa düzgün bir şekilde yerleştirdi. Sonra da zafer dolu bir gülümsemeyle ellerini yıkayıp eserini masaya koydu.

Ryan gözlerini ondan alamıyordu, bu narin kadın onu adeta büyülemişti. Beceriksiz ve mutfakla alakasız görünse de ne vazgeçmiş ne de cesareti kırılmıştı. Kendini işine vermeye çalışarak not defterini cebinden çıkarıp masaya koydu ve kalemine uzandı. “Başlayabiliriz sanırım.”

“Evet, elbette,” dedi Grace.

“Soygunun yapıldığı gün saat kaç gibi bankadaydın?”

Masanın üstüne bakarak cevap verdi. “Saat ikide oradaydım, on dakika önce ya da sonra da olabilir.”

Bu cevabı duyduğu sırada Cole sandviçinden bir ısırık

almak üzereydi. Yiyeceği bırakıp tepkisini görmek için Daniel'a baktı.

"Saat iki olduğuna emin misin?" diye sordu Daniel az da olsa meraklı bir ifadeyle.

"Evet, eminim. Sıramı beklerken saati fark etmiştim. Veznedarların arkasındaki duvarda büyük bir saat var."

"Sırada bekleyen diğer insanları fark ettin mi peki?" diye sordu Cole.

Uzun bir süre soruyu düşündükten sonra kafasını salladı. "Aslına bakarsanız hayır, kimseyi fark etmedim. Pek dikkat etmiyordum."

Bu da neydi böyle? Cole, Grace'e bu soruyu sormak üzereyken Daniel ona bakarak kafasını salladı. Görünüşe bakılırsa kadınların birebir aynı cevabı verdiklerinin bilinmesini istemiyordu. Hücrede beklerken üçü birden ne söyleyeceklerini planlamış olabilirler miydi? Eğer öyleyse neden?

Daniel not defterini kapatıp cebine koydu. "Sıradışı bir şey fark ettin mi?"

"Hayır, fark etmedim," diye yanıtladı Grace.

"Sıraya girdiniz..."

"Evet, sıraya girip sıramın gelmesini bekledim ama etrafıma bakmadım. Yapmam gereken şeyleri düşünüyordum."

Ryan sabrının taşmak üzere olduğunu belli etmemeye kararlıydı. "Şerif Sloan'ın sana gösterdiği çanta... Sana ait değil, öyle değil mi?"

"Hayır, benim değil. Çanta taşımam. Tüm elbiselerimin cepleri var."

"Şu anda giydiğin elbisenin cebi yok," dedi Cole.

“Anlayamadım?” Şaşırdığı belliydi ve mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

“Üzerindeki elbisenin cepleri yok,” diye tekrarladı Cole.

“Hayır, yok,” diyerek ona katıldı. “Ama bankaya giderken giydiğim elbisenin tam iki cebi vardı. Biraz daha çay ister misiniz?”

Dolu fincanına bakan Cole onun çayı nereye koymayı düşündüğünü gerçekten merak etti. Kafasını salladı ama genç kadın hareketini fark etmeyerek ocağa gitti ve demliği masaya getirip fincanların yanına koydu. Jessica mutfığa girdiğinde ise yüzünde rahatladığına dair bir ifade belirdi.

Polis şeflerinin hâlâ mutfakta olduğunu gören Jessica aniden durdu. “Özür dilerim, bölmek istemezdim. Şimdiye kadar işinizin bitmiş olacağını sanmıştım, tabakları yıkaması için Grace’e yardım edecektim. Bulaşıkları son-
ra yıkarız.” Gitmek üzere arkasını döndü ama Daniel ona seslendi:

“Gel, bize katıl.”

Grace telaşla kafasını salladı.

Jessica bakışlarını Cole’a dikti, adamın gergin olduğunu gördüğünde ise soruşturmayı böldüğüne kanaat getirip, “Hayır, teşekkürler. Biraz üst kata çıkacağım,” dedi.

Cole onun hayır demesini kabul edemezdi. “Lütfen bize katıl,” diyerek ayağa kalktı ve yanındaki sandalyeyi çekti.

Daniel da kalktı ve Grace’e oturmasını söyledi.

İki kadın birbirlerine baktıktan sonra Jessica denileni yerine getirdi.

Sonra soruşturmaya Cole devam etti. “Grace, yarın Rockford Falls’dan ayrılmayı planlıyorsun, öyle değil mi?”

“Evet, öyle...” Ellerini masanın üzerine koyup tedirgin görünmemeye çalıştı. “Gideceğimi nereden biliyorsunuz?”

“Sadece tahmin ettim,” dedi ilgisiz bir sesle. “Nereye gideceksin?”

“Kolorado’ya.”

“Jessica da Kolorado’ya gideceğini söyledi,” diyerek araya girdi Daniel.

“Evet, bu doğru,” dedi Grace. “Birlikte seyahat edeceğiz.”

“Rockford Falls’a birlikte mi geldiniz?” diye sordu Cole.

Grace gülümsedi. “Tanrı aşkına, hayır. Ben birkaç ay önce Londra, İngiltere’den geldim. Buraya gelmeden önce Kentucky, Missouri ve Kansas’a uğradım. Arazi arıyordum...”

“Arazi mi?” diye sordu Cole.

“Bir çiftlik kurmayı umuyorum,” diye açıkladı. “Otlak arıyorum...”

“Satın alacağı büyükbaş hayvanlar için,” diyerek söze girdi Jessica.

“Evet, büyükbaş hayvanlar için,” diyerek ona katıldı Grace.

“Ama Bay Wells’in ailesi araziyi satmamaya karar verdi,” dedi Jessica.

“Bay Wells de kim?” diye sordu Cole.

“Londra’dayken yazıştığım beyefendi,” dedi Grace.

“Onu tanıyan arkadaşlarım aracılığıyla arazisini satmak istediğini ve oranın tam da aradığım gibi bir yer olduğunu duymuştum.”

“Peki değil miydi?” diye sordu Cole.

“Aradığım gibiydi,” diye yanıtladı Grace. “Hektarlarca yemyeşil bir arazi. Arkadaşlarımın söyledikleri gibi harika bir yerdi. Londra’dayken araziye henüz görmemiş olmama rağmen bir teklifte bulundum, fakat resmi belgeleri imzalamak için Kentucky’ye vardığımda zavallı Bay Wells’in vefat ettiğini öğrendim. Oğlu da babasının sözünü yerine getirmeyi reddetti.”

“Grace, Rockford Falls gazetesinde Denver’a yakın bir yerde bir arazinin satılık olduğunu okumuş, birlikte oraya gidip araziye bakacağız.”

“Büyükbaş hayvan yetiştirmekle ilgili herhangi bir şey biliyor musun?” diye sordu Daniel.

“Hayır ama bu işten anlayan adamları işe almayı düşünüyorum,” diye yanıtladı Grace. “Ve nasıl yetiştirildiklerini öğrenebilirim. Zor bir iş olacağını biliyorum ama bundan korkmuyorum.”

Cole ne kadar şaşırdığını Grace’e belli etmemeye çalışıyordu. “Hanımefendi, büyükbaş hayvancılık çok yorucu bir iştir.” Uyarısını diplomatik bir şekilde yapabilmmişti.

Ancak Daniel daha dobraydı. “Aklını mı kaçırdın? Büyükbaş hayvan çiftliği işletemezsin.”

Grace omuzlarını dikleştirdi. “Hayır, aklımı kaçırmadım ve sizi temin ederim ki amacıma ulaşacağım. Tecrübeli olmayabilirim fakat kararlıyım.”

Daniel karşı çıkamayacak kadar şaşkındı.

Cole kafasını salladı. “Yarın nasıl yola çıkacaksınız?” diye sordu. “At arabası bir sonraki gün gelecek.”

“At arabasıyla gitmeyeceğiz,” diye açıkladı Jessica.

“Yük arabasıyla gidiyoruz,” dedi Grace. “Evin arkasında. Buraya gelirken fark etmiş olmalısınız.”

“Bavullarımızı bu gece yüklemeliyiz,” dedi Jessica.

Grace ona katıldı. “Ve sabah erkenden yola çıkmalıyız. Bu iyi bir fikir.”

“Atları kim sürecek?” diye sordu Cole merakla.

“Biz süreceğiz,” diye yanıtladı Grace. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu sorunun sorulmasına pek bir anlam verememişti.

Cole, Jessica’nın ellerine bakıyordu. Uzanıp bir elini tuttu ve avcunu çevirdi. “Ellerin yumuşacak.”

Sesi suçlar gibi çıkınca genç kadın elini hızla geri çekti. “Eldiven takarım.”

“Daha önce hiç at arabası kullandın mı?” diye sordu Daniel.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti.

İmkânsız planları karşısında hayrete düşen Daniel akıllarını başlarına getirmesini umarak Cole’a baktı.

Cole da onun kadar şaşkındı ama yine de hâlâ diplomatik olmaya çalışıyordu. “İkiniz... Ve bir bebek... Ülkenin en zorlu ve tehlikeli bölgesinde tek başınıza yola çıkmayı düşünüyorsunuz. Doğru mu anlamışım?”

Grace ve Jessica kafalarını salladılar.

Cole’un sabrı taştı. “Siz aklınızı mı kaçırdınız?”

Adamın bakışlarını üzerinde hisseden Jessica bu kaba soruya bizzat cevap vermesi gerektiğini düşündü. “Hayır, aklımızı kaçırmadık. Bunu iyice düşündük, sizi temin ederiz ki ne yaptığımızı biliyoruz.”

Grace kafasını salladı. “Evet, biliyoruz,” diyerek ona

katıldı. Daniel'a dönüp ekledi: "Hem yalnız seyahat etmeyeceğiz. Bir yük trenine katılacağız."

"En geç pazartesiye kadar Gramby'ye varmış olmamız gerekiyor," dedi Jessica.

Daniel dikkatle Grace'e bakıyordu. Genç kadın onun buna bir son vermesi gerektiğini düşünüyordu. Bu çok kaba bir tavırdı, ayrıca dikkatini dağıtıyordu. Polis şefi zihnini okumaya çalışıyor olabilir miydi? Hayır, bu çok saçmaydı. Düşüncelerini okumasına imkân yoktu. "Neden bize tüm bu kişisel soruları soruyorsunuz?" diye sordu sonunda dayanamayarak.

"Yanlış bir şey yapmadık," diye üsteledi Jessica.

"Banka hakkında bizi sorgulama işiniz bitti mi?" diye sordu Grace. "Yapmamız gereken işler var."

Daniel'ın öfkesi sesinden de ifadesinden de okunabiliyordu. "İkinizden biri soygun hakkında bir şeyler biliyor ve söylemiyorsa buna engel denir. Bu ceza gerektiren bir suçtur, hanımlar."

"Bizi korkutmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Jessica.

İki şef de bu soruya aldırış etmedi. Daniel, Grace'e döndü. "Sana soracak tek bir sorum var. Bankadayken Jessica'yla karşılaştın mı?"

Jessica'ya baktıktan sonra cevap verdi. "Evet, bankadan çıkarken yanından geçtim. İçeri giriyordu."

"Peki ya Rebecca?" diye sordu Cole. "Onunla karşılaştın mı?"

Grace adamların ne kadar öfkeli olduklarını hissederek içten içe ürperdiğini hissetti. Söylediği bir şey onları sinirlendirmiş olmalıydı. Cevap verirken başını eğdi. "Rebecca ben içeri girerken bankadan çıkıyordu."

Jessica da onların düşmanlığını hissediyordu ve söylediği bir şeyin polis şeflerinin öfkesini tetiklediğinden emindi. Her kelimesini tartmaktan bıkmıştı ve daha fazla konuşursa her şeyin daha da kötüye gideceğinin farkındaydı. Bir an önce onları göndermeliydi. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve ön kapıya doğru ilerledi.

Daniel, “İkiniz de yarın kasabadan ayrılmayacaksınız,” diyerek onu durdurdu.

Jessica arkasına dönünce Cole’a çarptı. Ne özür diledi ne de geri çekildi. Sadece, “Neden kalmamız gerekiyor?” diye sordu.

“Bizi burada zorla tutamazsınız, öyle değil mi?” diye sordu Grace. “Bu ülkenin kanunlarını bilmiyorum ama birine istemediği bir şeyi yaptırmak yanlış değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi Jessica.

“Cole bizi...”

“Evet, sizi burada tutabilirim,” diyerek araya girdi Cole. “Hapishanenin ön kısmındaki ofisi kullanıyoruz. Nerede olduğunu biliyorsunuz. Yarın sabah sekizde orada olun. Rebecca da size katılacak.”

Jessica ve Grace cesaretlerini kaybetmiş bir halde kanun adamlarını ön kapıya doğru takip ettiler.

“Bu doğru değil,” diye fısıldadı Grace.

Daniel onu duydu ve kapının girişinde arkasına döndü. “Doğru olmadığı kesin ama buna yarın karar vereceğiz, öyle değil mi Grace?”

Cole, Jessica’ya doğru dönüp, “Siz hanımların ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama bu işe hemen son vereceksiniz. Anladınız mı?” dedi ve cevap vermelerini beklemedi.

Kapıyı kapatıp sürgüyü çeken Jessica tepeden tırnağa titriyordu. Arkasını dönüp kapıya yaslandı.

Grace'in gözleri doldu. "Ah Tanrım... Anladılar."

6. BÖLÜM

Cole ile Daniel olayların gelişimi karşısında şaşkın ve sinirliydiler.

“Hapiste birlikte oldukları sırada bize ne söyleyeceklerini planlamışlar,” dedi Cole otele doğru giderlerken.

“Evet, planlamışlar. Acaba neden?”

“Sanırım korkuyorlar. Aklıma sadece bu geliyor.”

“Üçü de çok gergindi. Bunu gizlemeyi en iyi başaran Rebecca’ydı ama yine de bakışlarından anladım.”

“Ve ellerinden...” dedi Cole. “Ellerini ovuşturup duruyordu.”

“Evet, öyle yapıyordu,” dedi Daniel ve ensesini ovuşturarak gerginliğini hafifletmeye çalıştı.

“Jessica ve Grace’le konuşmanın zaman kaybı olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Ne tür bir oyun oynuyorlar böyle?”

“Bilmiyorum. Aslında ben de zaman kaybı olacağından emindim. Sadece prosedüre uyup içlerinden birinin sıradışı bir şey görmüş olduğunu umuyordum. Her şey daha çok karıştı, öyle değil mi?”

“Evet,” diyerek ona katıldı Cole.

“Ve bu hiç mantıklı gelmiyor. Onları hatırlayan adamlarla birlikte sırada beklemelerine karşın neden bize ne söyleyeceklerini planlama zahmetine girdiler?”

“Bana da hiç mantıklı gelmiyor. Sence hangisi yalan söylüyor?” diye sordu Cole.

“Belki üçü de yalan söylüyordur. Birbirlerini korumaya yemin ettikleri çok açık.”

“Ya da?”

“Belki de başka birini, henüz varlığından haberdar olmadığımız birini koruyorlardır,” dedi Daniel.

“Gerçeği nasıl öğreneceğiz?”

“Bize söyleyecekler... Yarın öyle ya da böyle Jessica, Grace ve Rebecca bize bildiklerini anlatacaklar.”

“Ya anlatmazlarsa?”

“Kadın ya da erkek hiç kimse yoluma çıkamaz.” Daniel’in sesi titredi. “Onları hapse atmam gerekirse Tanrı biliyor bunu yaparım.”

“Çılgınca bir şey yapmaya kalkma.” Cole söylediği şeyin ne kadar ironik olduğunu fark edince gülümsedi. “Sanırım bu rozet beni değiştiriyor. Genellikle çılgınca şeyler yapan ben olurum ama şimdi seni uyarıyorum. O adamları yakalamayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Yerinde olsam ben de aynı şeyleri hissederdim, fakat yasadışı bir şey yapmaya kalkmamalısın.”

Daniel ona katılmıyordu. “Onları ele geçirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Yasal olup olmaması umurumda değil. Bana yardım edecek misin?”

“Sana yardım edeceğimi söylemiştim.”

Otele varıp odalarına çıktıklarında konuşmaları sona

erdi. Cole küf kokusundan kurtulmak için pencereyi açtı, sonra kıyafetlerini çıkardı ve yıkanıp yatağa uzandı. Ellerini başının altına koyup kadınların verdiği yanıtları düşündü. Düşünceleri birbirini kovalarken birden kendini Jessica'yı düşünürken buldu. Lanet olsun, gerçekten çok baştan çıkarıcıydı.

Soygun günü masanın altına saklananın o olmadığını umarken uykuya daldı.

Daniel ise hemen uyuyamadı. Uzun bir süre kendini kafese tıklmış bir hayvan gibi hissederek ayakkabı kutusunu andıran odanın içinde dolandı. Soruşturmaya odaklanmaya çalıştı, fakat Grace Winthrop düşüncelerine sızıp ona sürekli engel oluyordu.

Üzerinde bıraktığı etkiden ötürü şaşkındı ve bununla nasıl baş edeceğini gerçekten bilmiyordu. Bu geceye kadar başka bir kadına doğru düzgün bakmamıştı bile ve fiziksel anlamda hiçbirini arzulamadığı da kesindi. Ancak Grace onu etkilemişti ve Daniel'in ona karşı bu tür dizginlenemez duygular besliyor oluşu son derece sadakatsiz olduğunu gösteriyordu.

Ondan neden hoşlandığını anlayamıyordu. Güzel olduğu açıktı ve uzun zamandır gördüğü en sevimli yüze sahipti. Vücudu da biçimliydi. Baştan aşağı kusursuz olduğuna dair şüphesi yoktu, ama yine de tatlı Kathleen'ine hiç benzemiyordu. Hiçbir kadın onunla kıyaslanamazdı. O bir çiftçinin şımarık olmayan kızıydı, basit zevkleri ve hayata tutkulu bir bakışı vardı. Daniel güçlü kahkahasına ve cömertliğine kapılıp çok geçmeden ona sıırıslıkam âşık olmuştu.

Tanrı'nın bu büyük lütfu karşısında şaşırmıştı, günde-

lik işleri yaparken sık sık sessizce karısını izlerdi. Güçlü, kuvvetli elleri yorulmaksızın tüm gün boyunca çalışırdı, ama geceleri alnını okşarken narin ve yumuşaklardı.

Grace ise ufak tefek bir kadındı. Boyu omzuna zar zor geliyordu. Varlıklı ve statü sahibi bir aileden olmalıydı, ona tamamen yabancı bir dünyadan olduğu açıktı. Yine de ona yaklaşmayı istemesine neden olan bir saflığa ve nezakete sahipti.

Ama o Kathleen değildi. Karısını çok özlüyordu. Kollarının arasına alıp onunla tekrar sevişebilmeyi çok istiyordu. Küçük kızlarına ninni söyleyişini dinlemeyi, kahkahasını duymayı ve dokunuşunu özlemişti... Geçmiş düşünmemeye çalıştı. Eşi ve bebeği ondan alındığı anda, hayvanlar gibi vurularak öldürüldüklerinde onun da hayatı sona ermişti, fakat devam etmek zorundaydı... Devam edip bundan sorumlu tüm şeytanları ele geçirmeliydi. Ancak o zaman durulabilirdi.

Yorgun bir şekilde içini çekip yatmaya hazırlandı ve bir kez daha notlarını gözden geçirdi. Gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını merak ediyordu ama hiçbir şey bulamadı. Bıkkınlıkla not defterini odanın diğer tarafına fırlatıp yastıklara gömüldü.

Kathleen, ikimizden biri ölmek zorundaysa, neden o ben olmadım?

Karısını düşünerek uykuya daldı, fakat rüyasında Grace'i gördü.

Cole onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Derin uykuda kement atarak bir sığırı yakalamaya çalışırken birden uyanıvermişti ve bir ok gibi gergindi. Rosehill'de kendi yatağında yatarken bile uykusu hafıftı ve her zaman

en ufak sesi bile duyardı. Sıradışı bir şey duymamıştı ama yine de silahına uzanıp kapıya gitti.

Umduğunun aksine koridorda kimse yoktu. Kapıyı kapatıp sokağa bakmak için pencereye yöneldi, içkiyi fazla kaçıran birinin gürültü çıkardığını sanıyordu. Ama sokak da boştu.

Yüzüne hafif bir esinti vurdu. Yüksek sesle esnerken tekrar yatağa dönmeyi düşündü ama tam o sırada uzakta hafif bir turunculuk gördü ve günün doğduğunu fark etti. Güneş karanlık gökyüzünde yavaşça yükseliyordu. Lanet olsun, çok çabuk sabah olmuştu. Hâlâ uykusu vardı ve gözlerini yeni kapatmış gibi hissediyordu.

Yaşlanmaya başladığını düşündü. Kollarını gerip giydikten sonra bir bardak su içmeye gitti. Odanın içi hâlâ karanlık olduğundan gaz lambasını yaktı. Cep saati, pusulasının hemen yanında, komodinin üzerindeydi, saate bakınca gecenin bir yarısı olduğunu fark etti. “Bu da ne demek oluyor?” diye homurdandı.

Bir kez daha amber renkli ışığa doğru döndü... Sonra koşmaya başladı.

Koridorda koşarken gömleğini giyip pantolonunun düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

“Uyan, Daniel. Bir sorunumuz var.”

Kapı bir saniye sonra açıldı ve Daniel silahını savurarak koridora çıktı. Yarı çıplak ve uykuluydu. “Ne oldu?”

“Yangın var.”

“Nerede?” diye soran Daniel dönüp giyinmek için harekete geçti.

“Dağlar kadar uzakta olabilir ama sanmıyorum... Işık çok yakından geliyor. Aşağı sokak bile olabilir... Tanrım,

pansiyon... Sence....” diye bağırان Cole merdivenlerden hızla aşağı indi.

Daniel onun hemen arkasındaydı. Parmaklıkların üzerinden atlayıp resepsiyon masasında uyuklayan gece müdürüne bağırarak yangın zilini çalmasını söyledi.

Ani sestен irkilen müdür başını lambaya çarptı ve ayağa fırlayınca sandalyesi ters döndü. “Ne... Ne dedin?” diye bağırdı.

“Yangın zili,” diye kükreyen Daniel lobiye çıkıp Cole’un peşinden kapıdan dışarı fırladı. “Yangın zilini çal.”

İki adam yan yana koşarlarken sadece botlarının ve sert nefes alıp verişlerinin sesi duyuluyordu. Duman kokusunu aldıklarında blokun yarısını geride bırakmışlardı. Alevler topuklarına değiyormuş gibi koşup yolun kıvrımını aldılar ve yangını gördüler. Evin ilk katı tamamen alevler içindeydi.

Şeytanın gözlerini andıran kırmızı korlar açık pencerelelerden dışarı çıkarak karanlık gökyüzüne yükseliyordu. İsten kararmış dantel perdelerden geriye kalan parçalar güçlü bir esintide dışarı doğru dalgalanıyor ve yeni boyanmış beyaz tahtalar şiddetli sıcaklık yüzünden kabarıp kaynıyordu.

Dışarıda kimse yoktu.

Cole ve Daniel çitlerin üzerinden aynı anda atlayıp çimenlerde koşmaya başladılar. Alevlerin arasından bir şekilde içeri girmeyi uman Daniel evin arkasına doğru ilerlerken Cole diğer taraftan evin etrafında döndü.

Ön kapı sertçe açılınca Jessica’yı gördüler. Grace’i belinden tutmuş güvenli bir yere taşımaya çalışıyordu.

Grace hareket etmiyordu. Daniel, Cole’dan önce ve-

randaya ulaşıp bilinçsiz kadını kollarına aldı. Alevlerin ışığında sol şakağından kan aktığını görebiliyordu. Bir şey ona sertçe çarpmıştı, alnındaki şişliğe bakılırsa hayatta olduğu için şanslıydı. Onu göğsüne sıkıca bastırdı ve basamaklardan hızla inip bahçeye çıktıktan sonra yavaşça çimenlere yatırdı.

Jessica onun peşinden basamaklardan indi, sonra durdu. Caleb'e seslenerek kendi etrafında daire çizdi ve deliye dönmüş bir şekilde çocukla Tilly'yi aramaya başladığında Cole verandanın parmaklıklarından atlayıp onu yere yatırdı.

Sertçe yere inince genç kadının nefesi kesildi. Sırtüstü çimenlerin üzerine düşmüştü. Nefes alamıyor, neler olduğunu ve nedenini anlayamıyordu. Tek düşündüğü Caleb ve zamanında ona ulaşabilmektir. Neredeydi?

Yana doğru dönmeye çalıştı, böylece ayağa kalkıp bebeğini arayabilirdi, fakat Cole aniden onu yere çiviledi, sonra da yardım etmesi için Daniel'a seslendi.

Jessica haykırarak onu üzerinden itmeye çalışırken alevler ağgözlü bir şekilde sabahlığının etek ucunu yiyordu. Cole alevleri söndürmeye ve yanmadan önce sabahlığı üzerinden çıkarmaya çalışıyordu. Onu yüzüstü çevirdiği sırada Daniel da yardıma gelmişti.

Jessica, Caleb'in adını tekrar tekrar haykırıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyordu. Fakat Cole sabahlığı omuzlarından çıkarıp Daniel alevleri söndürene kadar hareket etmesine izin verilmedi.

Cole onu ayağa kaldırdığında gömleğine tutunup bağırdı: "Caleb'i bulamıyorum. Onu bulmam için bana yardım etmelisin. Tilly ile birlikte... Grace'i ararken onu

dışarı çıkarıyordu. Üst katta yanımdaydılar. Neredeler? Onları bulmalıyım.” Eve doğru koşmaya yeltendi ama şef mani olunca kurtulmak için vahşi bir kedi gibi mücadele etmeye başladı.

“Onu bulacağım,” diye söz verdi Cole. “Beni duyuyor musun Jessica? Onu bulacağım. Sen Grace’in yanından ayrılma. Bunu yapabilir misin?”

Sakin sesi histeri krizini dindirdi. “Evet, evet, Grace’le kalırım. Lütfen acele et.”

“Yaşlı kadın ve çocuk hâlâ içerideler,” diye seslendi Cole, Daniel’a. Jessica’ya doğru döndü. “Odalarınız nerede?”

Genç kadın verandanın yukarısında ortadaki pencereye doğru işaret etti. “Tilly’nin odası ortada. Caleb ve ben onun yanında kalıyoruz... Sol tarafta... Ağacın yanındaki odada.”

Daniel çoktan çatıya çıkmıştı bile. Verandanın üzerindeki saçaktan oraya atlamıştı. Botunun topuğuyla orta pencerenin camını kırdı ve dışarı çıkan alevlerle duman-dan kaçınmak için geriye sıçradı. Ardından hızla içeri daldı.

Birkaç saniye sonra verandanın üzerindeki çatı sarsıldı. Cole ilk kattaki pencerelerden birinden içeri girmek için evin diğer tarafına koşmak zorunda kaldı ama dışarı yayılan ısı çok yüksek olduğundan fazla yaklaşamadı. Eve en yakın boğumlu ağaca doğru geri geri giderken gözleri yanıp sulandı. Saçaktan sarkan kalın dallar çatıya atlayabileceği kadar eve yakındı.

Tırmanmaya başladı. Saniyeler sonra sallanıp çatının üzerine indi. Daniel battaniyeye sarıp omzuna attığı Til-

ly ile pencerede göründü. Cole'un ona yardım etmesine fırsat kalmadan polis şefi açıklıktan atlayıp çatının öteki tarafına doğru koştu. Evin o tarafındaki dallar daha alçak olduğundan tutunmak daha kolaydı. "Caleb Tilly'nin yanında değildi. Git buradan," diye bağırdı Daniel. "Çatı çökmek üzere."

Bu uyarıya aldırmış etmeyen Cole, Jessica'nın işaret ettiği pencereye doğru ilerledi. Açıklıktan alevler yükseliyordu ama korku ona güç veriyordu. Bebeği canlı bulamamaktan o kadar çok korkuyordu ki hiç düşünmeden Daniel'in yaptığını yapıp içeri atladı.

Zeminin hâlâ sağlam olduğunu görünce şaşırdı. Büyük bir gürültüyle sol omzunun üzerine düştükten sonra yuvarlanıp ayağa kalktı. Yoğun bir kara duman duvarı onu tekrar dizlerinin üzerine serdi. Yüzüne vuran küller gözlerine giriyordu. Gözleri o kadar çok yanıyordu ki nerede olduğunu göremiyor ve nefes alamıyordu, odadaki sıcaklık yüzünden teni eriyormuş gibi hissediyordu. Yere yatıp derin bir nefes aldı. Sonra karnının üzerinde sürünmeye başladı.

Ahşap döşemeyle yoğun, ölümcül duman arasına bir karışık temiz hava hapsolmuştu. Derin bir nefes daha alıp Caleb'e seslendi.

Sesi çıtırdayan cehennemde kayboldu. Yavaşça ilerledi. Hiçbir şey göremiyor ama elbise dolabına çarpmayı umuyordu. Her yatak odasında bir tane olurdu ve kız kardeşi her korktuğunda oraya saklanırdı. Tanrı'dan Caleb'in de aynı şeyi yapmış olmasını diledi.

Yatak ikinci seçenektir fakat önce onu buldu. Başlığın kenarına çarpınca yatağın altına uzanıp kollarını ileri geri hareket ettirdi. Altında hiçbir şey yoktu.

Her geçen saniyeyle birlikte bebek ölümüne daha çok yaklaşıyordu.

Cole iten içe Tanrı'ya yalvararak son bir kez daha yatağın altına uzandı. Tam kolunu geri çektiğİ sırada Caleb elini tuttu. Cole biraz daha uzanıp yatak başlığıyla duvar arasına sıkışmış olan ocuğ bacağından yakalayıp yavaşça kendine doğru çekti.

İnlediğİni ve ağızına soktuğ başparmağın emerken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Bunun işittiğİ en güzel ses olduğunu düşündü çünkü Caleb'in zarar görmediğİ anlamına geliyordu.

Bebeğİ kollarına alıp dizlerinin üzerine yuvarlandı ve Caleb geriye doğru kıvrılıp yerdeki bez bebeğİ alırken, "Hadi buradan gidelim," diye fısıldadı dumandan sesi boğuk çıkararak. Ufaklığ yatağın üzerindeki battaniyeye sarmak istedi, fakat battaniyeye uzandığı sırada tavandan üzerine yağan korları gördü.

Battaniye bir anda alev alıp hızla yanmaya başladı. Cole çaresiz bir halde Caleb'in başını çenesinin altına sokup kollarını sıkıca küçük bedenine doladı.

Dışarı çıkmak için sadece birkaç saniyesi olduğunu düşündü. Yatak odası iyice boğucu olmaya başlamıştı. Alevler zemindeki boşlukların arasından yükseliyor ve tavandan aşağı iniyordu.

Ve sonra sanki aniden canlanmış gibi duvarlar hareket etmeye başladı. İleri doğru kabarıp yükseldiler ve ürkütücü bir sesle birlikte bir kez daha şiştikten sonra yavaşça geri çekildiler. Bu gördüğü en korkunç şeydi. Yangının o duvarların arkasında atan kalbini duyabiliyordu. Zonklayıp şişiyor ve bulabildiğİ tüm havayı içine çekiyordu.

Cole yere çöküp derin bir nefes aldı, ardından ayağa kalkıp pencereye doğru koştu. Canavar onu takip ediyordu. Arka taraftan bir çıtırtı yükseldi ve ayaklarının altındaki zeminin çöktüğünü hissettiği sırada açıklıktan dışarı atladı. Bir saniye sonra odanın duvarları patladı. Cam ve yanan kor parçaları pencereden dışarı uçtu. Patlamanın şiddetiyle kollarının arasındaki bebek zarar görmesin diye havada ters dönerek yere sırtüstü düşmeyi başardı. Kızgın çatıdan yayılan ısı tenini yakıyordu, tüm evin yerle bir olmasına saniyeler kaldığının farkındaydı. Güçlkle ayağa kalkıp uzaklaşmanın bir yolunu bulmak için önce bir yana, sonra diğerine baktı.

Yılan başlarını andıran alevler hem aşağıdan hem de yukarıdaki saçaktan ona doğru yaklaşıyordu. Yangın Daniel'in Tilly ile birlikte gittiği yolu kapamıştı ve Cole diğer taraftan, yani geldiği yoldan aşağı inemeyeceğini biliyordu, çünkü çocuk kollarındayken dallara erişmesi imkânsızdı.

Kapana kısılmıştı.

Uzakta çalan itfaiye çanını duyabiliyordu. Sonra tiz bir ıslık sesi işitti. Sese doğru döndüğü sırada Daniel tekrar ıslık çaldı. Kara dumanların arasında gözlerini kısan Cole onun kalın bir dalın üzerine binmiş olduğunu gördü.

Çok uzaktaydı. Ona ulaşması mümkün değildi.

Fakat başka seçeneği yoktu. "Dayan, Caleb," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp önündeki alev halkasının üzerinden atladı. Ayaklarının altındaki tahtaların çıtırdadığını hissedebiliyor ve arkasında yıkılan kiriş seslerini duyabiliyordu ama ciğerlerinin patlayacağını sanana kadar koştu.

Daniel onun yaklaşmasını izledi. Cole çatının yarısını geride bıraktığında ise dalın üzerine uzanıp aşağıdaki dallardan birine bacalarını kenetledi. Sol kolunu üzerinde durduğu dala doladıktan sonra sağ elini olabildiğince aşağı uzattı.

Eliyle çatı arasındaki mesafe oldukça fazlaydı ancak riske girmek zorundaydı. Cole bir an için uçtuğunu sandı, aslında bir an için gerçekten uçmuştu. Karanlıkta sığırayıp Daniel'in eline uzandı.

Elleri kenetlendi. Ve birbirlerine tutundular.

Cole gözlerini kapatıp rahat bir nefes aldı. Daniel ağırlık yüzünden zorlansa da onu tutmaya devam etti. Cole'un sallanması kesildiğinde bile onu bırakmadı. Caleb'i almak için diğer elini uzattı ve alt dala düşmesi için Cole'u bıraktı. Bebeği yavaşça kollarının arasına alırken Caleb çığlık atıyordu. Birkaç saniye sonra hepsi yere inmiş, güvenli bir yere doğru koşuyorlardı.

Jessica, Caleb'i almak için Daniel'a doğru koştu, fakat Cole onu engelledi. Kolunu beline dolayıp koşmaya devam ederken onu da beraberinde taşıdı.

Grace ve Tilly'nin yanına ulaştıkları sırada evin duvarları ve çatısı tamamen çöktü. Kovalar dolusu suyla ortalıkta koşup duran kasabalılar aniden durup alevlerin göz kamaştıran gösterisini izlemeye koyuldular. Kıvılcımlar seksen metre yükseliyor ve kasabalıların hayranlıklarını gizleyemedikleri etkileyici bir kavisle dönerek aşağı inerken patlayıp çıtırdıyordu.

Bu kimsenin unutamayacağı bir geceydi...

Muhabir röportaj yapabileceği birini bulma umuduyla etrafta koştururken fotoğrafçı John Cletchem alevler gü-

cünü kaybetmeden önce yıkımın fotoğrafını çekebilmek için ekipmanını kurmuştu.

Çimenlerin üzerindeki Grace hâlâ baygındı, Tilly onun başını kucığına yaslamış alnını okşuyor, bir yandan da sessizce ağlıyordu.

Daniel ikilinin yanına diz çöktü. Teselli etmek amacıyla beceriksizce Tilly'nin sırtını okşadı ama dikkati Grace'in üzerindeydi. Nefes alıp verişini izliyor ve her nefes aldığında Tanrı'ya şükrediyordu.

Grace çok genç, masum ve kırılgan görünüyordu. Daniel kasabalılara dönüp birinin gidip doktor çağırmasını söyledi. Sesi genç kadının irkilip gözlerini kırıştıtararak açmasına neden oldu. Ryan kalbi hızla çarparken mutluluktan gözlerinin dolduğunu hissetti.

Ona neler oluyordu böyle? Grace'e dokunmadan edemiyordu. Onu yavaşça kollarının arasına alıp ayağına kalktı.

“Daniel? Yüzün is içinde.”

“Evet, farkındayım. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Neden bilmiyorum ama başım ağrıyor...” Şaşkın bir ifadeyle elini uzatıp onun yanağına dokundu. “Nasıl bu kadar kirlendin?”

Ryan evden geriye kalanı görmesi için onu çevirdi. Ama genç kadın gözlerini ondan ayırmadığı için açıklamak zorunda kaldı. “Yangın çıktı.”

Grace başını çevirdi, bu hareket canını yakınca suratını buruşturdu. Şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu ve birden her şeyi hatırladı. “Jessica, Caleb ve Tilly nerede?”

“Hepsi iyi... Herkes zamanında evden çıktı. Senden başka kimse yaralanmadı. Ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Başını şefin omzuna yasladı. “Hayır, hatırlamıyorum. Lütfen beni yere indir. Benim...”

“Bir doktora ihtiyacın var.” Bakışlarını kalabalığa çevirdiği sırada yangını izleyen insanların başında bir adam belirdi. Rebecca onu Tilly ve Grace’e doğru sürüklüyordu.

“Daniel?” diye fısıldadı Grace. “Evden dışarı nasıl çıktım?”

“Seni Jessica dışarı çıkardı. O olmasaydı... Cole ve ben seni zamanında bulamazdık.”

“Hayatımı kurtardı.”

“Evet.” Ağlamaya başlayınca Daniel onu sıkıca tutup teselli etmeye çalıştı.

Jessica da ağlıyordu. Caleb kollarının arasındaydı ve bebeği yaralanmadığı için öylesine rahatlamıştı ki onu sürekli öpüp kokluyordu. Macerayı tamamen atlatan ufaklık ise kımıldanıp oynamak için kucağından inmeye çalışıyordu.

Rebecca kalabalığın içinde yanlarına geldi. “Jessica ölebilirdin,” diye haykırıp bebeği kucağına aldı. “İyi misin?”

Jessica arkadaşına cevap verebilmek için gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. “Evet, iyiyim, ama Grace yaralandı. Başına bir giriş düşmüş olmalı.”

“Doktor şu anda onunla ilgileniyor,” dedi Rebecca. “Hiçbir şey hatırlamıyor mu?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Jessica. “Caleb’e göz kullak olur musun? Gözünün önünden ayrılmasına izin verme. Birini bulmalıyım.”

“Jessica önce üzerini örtmeliyiz. Sabahlığın nerede?”

“Yandı,” dedi Jessica kalabalığın içinde Cole’a bakınıırken.

“Sana giyebileceğin bir şey bulacağım,” dedi Rebecca.

Jessica onu duymadı. Nihayet Cole’u görmüştü ve ona doğru koşuyordu. Polis Şefi kalabalığın uzağında durmuş, alevlerin evi yutmasını izliyordu. Bitkin görünüyordu ve tepeden tırnağa isle kaplıydı.

Onun gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu düşündü. “Cole?” Durup sadece ona baktı. Birden gözüne çok iri-yarı göründü. Fondaki yangın bu durumu daha da pekiştirmişti, çünkü sırtı altın rengi parlak bir ışığa dönüktü. Tanrı böylesine bir tehlike karşısında gösterdiği cesareten ötürü onu kutsamış gibiydi.

“Bir şey mi istemiştin?” diye sordu Cole onun yüzünde belirmiş olan mutlulukla karışık hayret dolu ifade karşısında şaşırarak.

Jessica, Caleb’in hayatını kurtardığı için teşekkür etmek amacıyla ona doğru koştu, fakat yanına ulaştığında basit bir teşekkür ederim yeterli görünmedi. Kendini onun kollarına attı.

Cole çarpışmanın etkisiyle geriye doğru sendeledi ve içgüdüsel bir şekilde kollarını ona doladı.

Parmak ucuna yükselen Jessica kollarını onun boynuna doladı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldayıp onu tutkuyula öptü.

Bu hiç de iffetli bir öpücük değildi, bu yüzden Cole tam anlamıyla faydalanmadan bu fırsatın elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

Genç kadının kollarının arasında titrediğini hissetmeseydi onu öpmeye devam edebilirdi. Geri çekilip uzaklaşmaya çalıştı, fakat Jessica’nın karşı koymasıyla birlikte onu bir kez daha sarıp öptü.

Jessica yüzünü onun boynuna gömüp hıçkırıklara boğuldu. İçinde biriken tüm duygular o sırada taşıtı. Bu sırada tekrar tekrar teşekkür ederim diye fısıldıyordu.

Cole hafifçe onu alnından öptü. “Rica ederim.”

Bu an asla unutulmayacaktı çünkü fotoğrafçı is içindeki adamlarla, üzerinde sadece ince bir gecelik olan kadını tutkulu bir şekilde sarılırken görüntülemişti bile. Ve bu fotoğraf ertesi sabah Rockford Falls gazetesinin ön sayfasında yerini bulacaktı.

Rebecca, Grace’in durumundan hiç de hoşnut değildi. Başına aldığı darbe yüzünden şakağının sol tarafı çok fena şişmişti. Hayatta olması tam anlamıyla bir mucizeydi.

Daniel onu komşulardan birinin getirdiği battaniyeye sarmış ve doktorun muayenesi süresince hiçbir yere ayrılmamıştı. Rebecca normalde ürkek biri değildi ama yaranın ciddi görünmesi adeta nefesini kesiyordu.

Ryan bayılacağını sandığı için ona oturmasını söyledi, fakat Rebecca öncelikle arkadaşıyla konuşmaya kararlıydı. “Kendini nasıl hissediyorsun, Grace?” diye fısıldarken korkudan sesi titriyordu.

Grace ona baktı ve saçlarının kusursuz görüldüğü dikkatinden kaçmadı. Rebecca diğer insanlar gibi sabahlığı ve terliğiyle dışarı fırlamamıştı. Hayır, tepeden tırnağa giyinmişti. Sade siyah elbisesi duruma uygundu ama yüzü bembeyazdı. “Şimdi daha iyiyim... İyileşeceğim, benim için endişelenmemelisin.”

Rebecca elbisesinin eteğini toplayıp Dr. Lawrence’ın yanına diz çöktü.

Doktor, Grace’in eline hafifçe vurdu. “İyileşeceksin,” diyerek söz verdi. “Çok şanslısın. Darbeyi nasıl aldığını

hâlâ anlamış değilim, sanırım tavan üzerine düştü.” Sen-
deleyerek ayağa kalkıp Ryan’a döndü. “Ölebilirdi, şef.”

Rebecca, Grace’e doğru eğildi. “Olanları hatırlıyor
musun?”

“Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Rebecca anlayışlı bir ifadeyle kafasını salladı. “Belki de
hatırlamaman daha iyi. Yoksa korkunç kâbuslar görmek
kaçınılmaz olurdu. Zavallı Jessica yangının tam ortasında
kalmış ama sen farkına bile varmadan oradan kurtuldun.”

Grace’in yine gözleri doldu. “O hayatımı kurtardı. O
olmasaydı ölmüş olurdum.”

Rebecca onun elini tuttu. “Lütfen ağlama,” diye fısıl-
ladı. “Her şey geçti ve herkes güvende.”

“Jessica nerede?”

“Temiz giyecekler almak için Şef Clayborne ile birlikte
yük arabasına kadar gitti,” dedi Dr. Lawrence. “Onu da
muayene etsem iyi olacak.”

Grace yerinden doğrulmaya çalışırken Daniel ona yar-
dımcı oldu. Başı öylesine zonkluyordu ki odaklanmakta
güçlük çekiyordu. “Neyse ki kıyafetlerimizi akşam toplā-
mıştık. Yarın sabah giyeceğimiz şeyler dışında sahip oldu-
ğumuz her şey yük arabasında. O da yanmadı değil mi?”

“Hayır yanmadı,” dedi Rebecca.

Yangın hâlâ tüm gücüyle devam ediyordu, fakat ardın-
daki cadde karanlıktı. Kalabalığın içinden biri bir meşale
yaktı. Yabancı ilerlemeye başlayınca Tilly’nin kucağında
oturan Caleb dehşete kapılarak annesine seslendi. Rebec-
ca hemen yanına koşup onu kollarına aldı ve sıkıca tutup
sakinleştirmeye çalıştı.

Daniel meşaleli adamı yakasından tutup geri çekilmesi
konusunda uyardı.

Grace ayağa kalktığında düşmemek için doktorun koluna tutundu ama öylesine sersemlemişti ki etrafındaki her şey dönüyordu sanki.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye homurdandı Ryan ona bakarak. “Tekrar bayılmak istemiyorsan otur.”

“Yüzün bembeyaz,” dedi doktor. “Şefin söylediğini yap ve hemen bir yere otur. Dinlenmelisin.”

“Jessica’yı bulmak istiyorum. Onunla konuşmalıyım.”

“Ben onu bulurum,” diye söz verdi Daniel.

Evin arkasındaki araziye doğru ilerlemeye başladığı sırada Jessica’yı gördü. Oğlunun ağladığını duymuş olmalıydı çünkü yük arabasından aldığı temiz kıyafetleri yere atmış, ufaklığa doğru koşuyordu. Cole da peşindeydi. Zeminin kirli olduğunu fark edince Jessica’yı bastığı yere dikkat etmesi için uyardı zira cam parçaları rahatlıkla terliklerinin altından derisini kesebilirdi.

Daniel, Cole’a seslendi, sonra da arazinin sınırına yakın bir yerde durdu. İki boş süt şişesine baktı. Önceki hafta çok yağmur yağmıştı ama şişeler temizdi. Merakla eğilip birini eline aldı. Gazyağı kokusu hâlâ belirgindi, dikkatle bakınca şişenin dibinde az da olsa gazyağı olduğunu gördü.

Şişeyi gören Cole içini kokladıktan sonra kafasını salladı. “Buraya ilk vardığımızda yangının nereden başladığını anlamak mümkün değildi. Evin arkası da öne kadar şiddetle yanıyordu. Sanki tüm ev alev almıştı.”

“Bunu kim yaptıysa gazyağıyla evin etrafında daire çizmiş olmalı.”

“Sence bu işten Blackwater Çetesi sorumlu olabilir mi? Gazetedeki haberi görüp gecenin yarısı çıkardıkları

bir yangınla olası görgü tanıklarından kurtulmak istemiş olabilirler mi? Rebecca buraya taşınmadığı için çok şanslı.”

“Sıra onda olabilir,” dedi Daniel ciddi bir ses tonuyla.

“Üçünü de yanımızdan ayırmamalıyız, biraz uyuduktan sonra bize gerçeği anlatacaklardır.”

“Onlara yangını birinin çıkardığını söyleyecek misin?”

Daniel şişeleri bir ağacın yanına bıraktı. “Henüz değil,” dedi. “Onları daha fazla korkutmak istemiyorum.”

Cole eve baktı. “Ne geceydi ama...” diye homurdandı.

“Hadi herkesi gönderelim,” dedi Daniel. “Burada çok fazla insan var. Kalabalıktan hoşlanmam.”

Ön bahçeye doğru ilerlerken Rebecca’nın emirler verdiğini duyabiliyorlardı. Genç kadın öne çıkıp olabildiğince sorumluluğu üstlenmişti. Hayır cevabını kabul etmeyen bir ordu komutanına benziyordu. Emirler yağdırdığı insanlar ise acemi erler gibi karşılık veriyorlar, ne söylerse yapıyorlardı.

Jessica ve Grace, arkadaşları kasabalıları organize etmese ne yaparlardı bilmiyorlardı. Rebecca insanların evlerine gidip battaniye getirmelerini, Dr. Lawrance’ın bir süreliğine Tilly’ye evini açmasını ve yük arabasının otele getirilmesini sağladı, bu sırada itfaiye birliği de yangın arkadaki alana sıçramadan alevleri söndürmeye devam etti.

Kimsenin boş durmasına izin verilmiyordu. Yapılması gereken işler vardı ve Rebecca her şeyin olabildiğince çabuk bitirildiğini görmeye kararlıydı.

Yarım saatten daha az bir süre sonra bitkin düşen grup otele doğru yola çıktı. Grace şiddetle karşı çıksa da Daniel onu taşımak için ısrar etti. Cole da caddeye varmadan uy-

kuya dalan Caleb'i taşıyordu. Rebecca, Jessica ve Caleb'in şeflerden birinin odasını almasını, Grace'in de diğer şefin odasını almasını önerdi. Otel dolu olduğundan kanun adamları geceyi dışarıda geçirebilirlerdi.

Cole ve Daniel'in niyetleri ise farklıydı. Kadınları gözlerinin önünden ayırmamayı planlıyorlardı. Daniel lobi- de nöbet tutacaktı, Cole da üst katta kalıp koridorları göz- leyecekti. Fakat otelin önünde parmak ucunda yürüyen Şerif Sloan'a rastladıklarında tüm planları değişti.

Daniel ona olanları anlattı ve Rebecca'nın kapısının önünde oturmasını emretti. Sloan yangından haberi olmadığı için utanç duyarak bunu dünden razı bir şekilde kabul etti. Anlaşılan o ki başka işleri vardı ve polis şefleri yüzündeki doygun ifadeden ötürü onun neyle meşgul olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Gece müdürü isle kaplı grubu görünce şaşırda da son derece özenli davrandı. Odaların hazırlanması için hemen iki hizmetçi uyandırdı.

Herkes banyo yaptı. Caleb banyo sırasında uyanmakla kalmamış, adeta enerjiyle dolmuştu. Otele kadar çektiği uyku anlaşılan onu canlandırmıştı.

Yorgunluktan perişan halde olan Jessica ve Grace yataklarına girer girmez uykuya daldılar. Daniel sandalyesini Grace'in kapısının önüne yerleştirdi ve saniyeler sonra eli silahının kabzasında uyuyakaldı.

Cole koridorun karşısındaydı. O da sandalyesindeydi ve sırtı Jessica'nın kaldığı odanın kapısına dayalıydı. Caleb'in anlaşılma bir şekilde konuştuğunu duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve bebek dışarı çıktı.

Cole onu annesinin yanına geri götürdü, ancak Jes-

sica'yı görünce olduğu yerde donup kaldı. Kollarını iki yana açmış, yüzüstü uyuyordu. Anlaşılan üzerini örtemeyecek kadar yorgundu ve pembe geceliğı dizlerine kadar çıkmıştı.

Bacakları ve kalçaları biçimliydi. Cole ayaklarının da güzel olduğunu fark etti ve gıdıklanıp gıdıklanmadığını merak etti.

Genç kadının yüzü pencereden içeri süzülen ay ışığına dönüktü. Cole onun dudaklarına baktı ve yanağına teşekkür öpücüğü kondurduğu sırada ne kadar yumuşak olduklarını anımsadı. Onu hâlâ göğsünde hissedebiliyordu ve şu anda tek yapmak istediğı şey onun yanına kıvrılıp...

Zihninde dolaşan düşünceleri hızla savuşturdu. Bu tür şehvet dolu fikirlere kapılmak haddi değildi. Ayrıca o bir polis şefiydi ve bu görev bazı sorumluluklar gerektiriyordu. Her ne kadar karşı konulmaz olsalar da dürtülerine göre hareket edemezdi.

Tam o sırada Caleb kollarında kımıldanmaya başlayınca hayallerinden sıyrıldı. Bebek altını ıslatmıştı. Cole hemen bezleri bulup onu Jessica'nın yanına yatağı yatırdı.

"Hayır," deyip duruyordu Caleb. Bacağını havaya kaldırıp Cole'un koluna tekme attı ve yere inmek için yan tarafına dönmeye çalıştı.

"Ah hayır yapma," diye fısıldadı Cole. "Bezini değiştirceğim, sonra da uyuyacaksın." Bezin bağcıklarını sıkıp ufaklığı kaldırdıktan sonra bez bebeğı kollarının arasına koydu. Caleb sırtıp bir şeyler söylerken onu müdürün gönderdiği dar karyolaya götürüp yatırdı ve hemen odadan çıktı.

Caleb hemen arkasındaydı. Jessica, Cole'un bir şeyler söylediğini duydu ve gülümsedi.

Odada olduğunu fark edince dehşete kapılmış, ama sonra oğluna fısıldadığını duymuş ve kötü bir niyetinin olmadığını anlamıştı. Cole iyi bir adamdı... Oğluyla birlikte onun yanındayken son derece güvendelerdi.

Cole'un yaptığı iyilikleri düşünürken yeniden uykuya daldı.

Caleb birkaç saatliğine Cole'un kucağında uyuduktan sonra uyanıp çok geçmeden Daniel'ın omzunda uyuyakaldı. Polis şefleri tabii ki doğru düzgün uyuyamadılar.

Ertesi sabah Ryan saat yedide telgraf ofisine çağrıldı.

Cole, Sloan ile lobide buluşup ona kadınların korunması için iki polis görevlendirmesini emretti. Şerif birkaç dakika sonra Robert York ve John Carver ile birlikte içeri girene dek otelde bekledi. İki adam baştan aşağı kapkara kıyafetler içindeydi ve oldukça tehlikeli görünüyordu. Cole hemen onlara yaşananları ve onlardan ne beklediğini açıkladı.

Polis şefleri geri dönene dek Jessica ve Rebecca odalarından çıkmayacaklardı. Grace ise öğleden sonra doktor onu ziyaret edene dek yatağında kalacaktı.

"Dr. Lawrence'dan başka kimsenin üst kata çıkmasına izin vermeyin," diye emretti. "York, sen Jessica'nın kapısının önünde dur. Carver, Rebecca'nın kapısında bekle. Sloan, sen de gözünü Grace'in kapısından ayırma."

"Ama henüz sabah kahvemi içmedim. Yemek odasına gidip yiyecek bir şeyler alamaz mıyım?" diye sızlandı Sloan.

"Hayır," diye yanıt verdi Cole. "Grace'in kapısının önünde bekleyeceksin." Uykusuzluk Cole'u her zaman-

kinden daha fazla aksileştirmiğti ve Sloan onu kışkırtmaya kalkmayacak kadar akıllıydı.

Cole şeriften hapishanenin anahtarını alıp kasabaya doğru yola koyuldu. Ofise girdiğinde içerisi çok havasız olduğundan kapıyı açık bıraktı. Her şey ona duman gibi kokuyordu, belki de bu yüzden iştahı yoktu.

Daniel geldiğinde saat neredeyse sekizdi. Bir elinde bir demlik kahve, diğerinde telgraflar vardı. Zaman kaybetmeden Cole’a öğrendiklerini anlattı. “Blackwater etesinden biri ele geçirilmiş.”

“Onu nerede yakalamışlar?”

“Teksas sınırına yakın mağaralardan birinde saklanıyormuş. Blackwater’a götürülmüş.”

Cole raftan temiz bir fincan almaya gitti. Kendisine biraz kahve doldurduktan sonra, “Yaşıyor mu?” diye sordu.

“Sayılır. Maple Hills’in şerifi ona birkaç kurşun sıkmış. Ona rastlamış olması büyük şans... Salgın sebebiyle çok hastaymış ama yine de elinden geldiğince karşı koymuş. Mahkemeye çıkacak kadar uzun yaşamasını dilerim. Lanet olsun, keşke orada olsaydım. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum.”

“Sana bir şeyler anlatacağına inanıyor olamazsın.”

“Ah evet, buna inanıyorum. Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacak.”

“Sadece konuşmayı mı planlıyorsun yoksa aklından başka şeyler de geçiyor mu?” diye sordu Cole kısık bir sesle.

“Bu davanın nasıl gideceğıne bağlı. Adamın elini kolunu sallayarak gidemeyeceğı kesin... Yargıç Rafferty buna izin vermez. Adam Blackwater etesindenense asılacaktır.”

“Yargıcı yakından tanıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Tanıyorum,” diye yanıtladı Daniel. “Teksas’taki herkes onu tanır, en azından onun namını duymuştur. Rafferty oldukça sert olmakla tanınır. Onu sinirlendiren herkes son nefesini verir. Ayrıca tüm bu olayların onu ilgilendiren bir yanı da var... Rafferty Kansas’taki soygun-da çok yakın bir dostunu kaybetti. Arkadaşlıkları eskiye dayandığından adamın ölümü onu kötü etkiledi. İntikam almak istiyor.”

“O halde bu mesele onu da yakından ilgilendiriyor. Ancak kaprisli bir avukat yeni bir yargıç talep edebilir.”

“Olabilir ama kaybeder,” dedi Daniel. “Rafferty Batı Teksas’ta kanunun ta kendisidir. Neyse ki dürüst bir adam. Dürüst olmasaydı şimdiye kadar adamı çoktan linç yanlısı kalabalığa teslim etmişti.”

Cole bir süre düşündükten sonra, “Diğer telgraflarda ne yazıyor?” diye sordu.

“Hepsi Rafferty’den. Telgraf ofisinden hiç çıkmamış ve oldukça konuşkan bir anına denk gelmiş olmalı. Herhangi bir ipucumuzun olup olmadığını bilmek istiyor, ona gönderdiğim telgrafta bir tanışımızın olabileceğini söyledim. Bu ilgisini çekti. Ona bankada bir kadının saklanmış olabileceğini ve üçünden biri olduğunu düşündüğümüzü ama hiçbirinin bunu itiraf etmediğini açıkladım...”

“Ne dedi?”

“Üçünü de Blackwater’a götürmemizi istiyor. Onlara gerçeği anlattırabileceğini söylüyor.”

“Onları oraya götürmemizi isteme yetkisi bulunuyor mu?”

Daniel duvara yaslandı. “Hem evet hem hayır.”

“Özel görevdeyiz, o nedenle onun emirlerine uymak zorunda değiliz.”

“Rafferty’nin Washington’da nüfuzlu arkadaşları var. Bize istediklerini yaptırmak adına onlara baskı uygulayabilir. Sinirlenmesini istemiyorum, o nedenle işbirliği yapacağımızı düşünmesine izin veriyorum. Ona tanışımızın olup olmadığından bugün emin olacağımıza dair söz verdim.”

“Bugün öğrenecek miyiz?”

“Elbette, öğreneceğiz.”

“Grace bugün konuşmak istemeyebilir. Beklemek zorunda kalabiliriz.”

“O halde onunla öğleden sonra konuşuruz ve tanışımız olup olmadığını anlarız.”

Cole anlamsız bir şeyler homurdandı. Rebecca’yı yolun karşısındaki kaldırımda yürürken görmüştü. Pembe bir elbise giymişti ve elinde pembe-beyaz çizgili bir güneş şemsiyesi vardı. Öylesine sevimliydi ki ona şaşkınlıkla bakan adamlar yüzünden trafik durmuştu. Hemen arkasında onu takip eden koruması Carver ise dikkatle etrafa bakınıyordu. “Rebecca geliyor. Ah lanet olsun, durup muhabirle konuşmaya başladı.”

Daniel dışarı baktı. “Muhabir ben içerideyken telgraf ofisinin etrafında oyalanıyordu, dışarı çıktığımda ise hemen içeri koştu. Şimdiye kadar her şeyi öğrenmiş olması... Rebecca’nın yüzündeki ifadeye bakılırsa sanırım ona çeteden birinin yakalandığını söyledi.”

“Nereden biliyorlar?”

Daniel ona doğru döndü. “Neyi nereden biliyorlar?”

“Yakaladıkları adamın çeteden olduğunu.”

“Üzerinde yüklü miktarda nakit varmış.”

“Ne olmuş? Birçok insan seyahat ederken yanında çok miktarda para taşır.”

“Bu doğru,” dedi Daniel. “Ama eyer çantasında da Rockford Falls gazetesinin bir kopyasını bulmuşlar. Gazetenin üzerindeki tarih, soygunun yapıldığı tarihle aynıymış.”

“Bu yine de tesadüfî bir kanıt değil mi?”

“Yakalanmadan önce şerifi öldürmeye çalıştığından bahsetmiş miydin?”

Cole kafasını salladı. “Hayır, bundan bahsetmemiştin. O halde bu işten kolay kolay yakasını sıyıramayacak. Adam öldürmeye teşebbüs ettiği için onu hapiste tutacaklardır.”

“Fakat onun soyguna karıştığı için tutuklanmasını istiyorum. Çetenin elemanlarından biriye benimle konuşacak ve bana her şeyi anlatacak. Diğerlerinin isimlerini istiyorum.”

“Onu konuşmaya nasıl ikna edeceksin?”

“Bir yolunu bulacağım,” dedi Daniel. “Onu doğrulayacak bir tanığın olması işleri kolaylaştırırdı...”

“Yerinde olsam o kadar umutlanmazdım, Daniel. Üçünün aynı hikâyeyi anlatmasının farklı bir sebebi olabilir. İkisinin bir olup üçüncüyü koruduklarını sanıyorsun. Bundan emin değilim. Onlar hakkında doğru düzgün bir şey bilmiyoruz ve geçmişlerini kontrol etmemizin vakti geldi.”

“Kontrol edene kadar bana söyledikleri hiçbir şeye inanmam.”

“Güzel,” dedi Cole. Tekrar pencereden dışarı baktı ve tam o sırada Rebecca güneş şemsiyesiyle muhabirin koluna vurdu. Aralarındaki mesafeye rağmen ne kadar solgun ve keyifsiz olduğu belli oluyordu. Ne yaptığına dikkat etmeden eteklerini toplayıp caddeye doğru koştu, neredeyse bir at arabasına çarpacaktı. Neyse ki Carver onu tam zamanında geri çekti.

Rebecca bir dakika sonra ofise girdi ve korumasına dışarıda kalıp kapıda beklemesini emretti.

Cole ve Daniel kısa bir süre boyunca onun sakinleşmesini beklediler.

Daniel ona bir sandalye uzatınca Rebecca oturma teklifini reddedip ofisin içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Çok tedirgin olduğu açıktı. “Neden beni takip etmesi için bir koruma görevlendirdiniz?” diye sordu.

“Güvende olman için,” diye yanıtladı Cole.

“Peki neden korunmam gerektiğini düşünüyorsunuz?”

“Dün gece yaşananlardan sonra kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olmak için üçünüze koruma tutmanın en iyisi olduğuna karar verdik.”

“Koruma canını mı sıkı?” diye sordu Cole.

“Hayır. Kızgın olmamın sebebi Bay Carver değil. O sadece işini yapıyor.”

“O halde canını sıkın ne?”

“Az önce o alçak muhabirden çok kötü bir haber aldım. Bana Blackwater Çetesi’nden birinin yakalandığını söyledi. Muhabir yalan mı söylüyor yoksa bu doğru mu?”

Genç kadının bakışlarının üzerinde olduğunu hissedenden Daniel öne çıkıp cevap verdi: “Evet, bu doğru. Onlardan biri yakalandı.”

“Yaşıyor mu yoksa ölü mü?”

“Yaşıyor ama güçlkle.”

Rebecca, “Umarım ölür,” diye fısıldadıktan sonra başını eğdi. “Hayır, böyle söylememeliyim... Çok fazla ölüm oldu ve eğer tüm bunlardan o sorumluyorsa işlediği suçların bedelini ödemeli. Adamın adını biliyorlar mı?”

“Yetkililerin ismini bilip bilmediklerini bilmiyorum,” dedi Daniel. “Sormadım.”

“Onu Rockford Falls’a getirip mahkemeye çıkaracaklar mı?”

“Hayır, onu Blackwater, Teksas’a götürdüler.”

“Buraya uzak bir yer mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Cole.

Rebecca rahatlamış görünüyordu. “İyi,” diye fısıldadı. “Serbest kalıp Jessica, Grace ve benim peşime düşmesinden endişe etmeme gerek kalmayacak.” Bir sandalyeye çöküp mendilini sallayarak serinlemeye çalıştı. “Katil suçunu itiraf etti, değil mi?”

“Hayır, etmemiş.”

“Onlardan biri olduğuna eminler mi? Onu serbest bırakmayacaklar, öyle değil mi?”

Bu olasılığın onu dehşete düşürdüğü belliydi. Daniel hemen onu rahatlatı. “Onu serbest bırakmayacaklar.”

Rebecca kucağına baktı. “Tanrım, ellerim titriyor. Bu tür bir heyecana alışık değilim, fazlasıyla sıradışı bir hafta oldu. Önce bankadaki insanlar öldürüldü, sonra gazetede tanık olarak adım yazıldı, dün gece yangın çıktı... Ve şimdi de bu...” Sesi titremeye başlamıştı.

Daniel onun yakınına, masanın kenarına oturdu. “Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum ama...”

“Hayır bilmiyorsun,” diye bağırdı. “Korkuyorum.” Gözyaşlarına boğulup yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Tam bir korkak gibi davrandım ama artık doğru olanı yapacağım. Jessica ve Grace’i daha fazla rahatsız etmenize gerek yok çünkü...” Sözlerine devam edemedi.

Daniel ona doğru eğilip anlayışlı görünmeye çalışırken Cole eline bir bardak su tutuşturdu. “Al, iç şunu,” diye önerdi.

Rebecca mendiliyle yüzünü silip ona baktı. “Anlamaya çalışın. Kimsenin bilmesini istemedim... Harika bir adamla nişanlıyım. Saygı gören bir işadamı ve görünümüne çok dikkat eder. Bir skandal onu mahvedebilir. Cesaretini toplayıp bana evlenme teklif etmesi beş senesini aldı. Eve dönüp bunların hiçbirisi olmamış gibi yapabileceğimi sandım. Eninde sonunda adamları yakalayacaktınız. Nişanlım çok yönlü, varlıklı bir kalabalığa hitap ediyor. Neden sessiz kaldığımı anlıyor musunuz?”

“Rebecca, bize ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Cole.

“Tanığınız benim. Blackwater Çetesi bankaya girdiğinde masanın altında saklanan bendim. Bulduğunuz el çantası bana ait.”

İki polis şefi de bu haber karşısında tepkilerini korumaya çalıştılar. İçini bir rahatlık kaplayan Cole bu yüzden kendini suçlu hissetti. Tanığın Jessica olmamasına çok sevinmişti.

Daniel heyecanlandığını hissetti. Soygun anında orada olan ve her şeyi gören tanıkla konuşuyorlardı.

“Beni öldürmeye çalışacaklar, değil mi?” diye fısıldadı Rebecca.

“Seni koruyacağız,” diye söz verdi Cole.

“Deneyeceksiniz ama beni susturmanın bir yolunu bulacaklardır.”

“Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğiz,” dedi Daniel.

Rebecca gözyaşlarını sildikten sonra yeniden konuşmaya başladı. “Daha önce ortaya çıkmalıyım, fakat çok korkuyordum. Hiçbir şey olmamış gibi yapmak istedim ve eninde sonunda onları yakalamanızı umdum. Yalan söylediğim için üzgünüm. Aslında bu kadar ürkek davranmam.”

“Korkuyordun,” dedi Cole.

“Evet... Benim yüzümden zavallı Jessica ve Grace de bu kâbusun içine sürüklendiler. Kapanış saatine doğru ikisi de bankada değildi. Biliyorum, çünkü oradaydım ve daha önce konuşacak cesareti göstermiş olsaydım şimdi korku içinde yaşıyor olmazlardı.”

“O gün öğleden önce bankada görülmüşsün,” dedi Cole.

“Evet, oradaydım, fakat geri döndüm. Bazı işlerimi bitirmem gerekiyordu. Bankaya gidip...” Yüzünde mağlup bir ifade belirdi. “Sizinle Blackwater’a gelip yakaladıkları adama bakarım,” diye fısıldadı. “Eğer Blackwater Çetesi’nden biriye onu doğrular ve mahkemede ifade veririm.” Yanağından süzülen yaş sildikten sonra sözlerine devam etti: “Size yalvarıyorum. Jessica ve Grace’in hayatlarını yaşamalarına izin verin. Bugün öğleden sonra bir an önce kasabadan ayrılmak istiyorlar ve bence gitmelerine izin vermelisiniz... Benim korkaklığım yüzünden daha fazla burada tutulup cezalandırılmamalılar. Çetenin on-

ları takip edeceğinden endişe etmenize gerek yok. Bunu iyice düşündüm ve rahat bırakılacaklarını garantileyen kesin bir çözüme vardım.”

“Nedir?” diye sordu Daniel.

“Muhabire tanışın ben olduğumu söyleyeceğim. Yarın sabahki baskıda bu haberi birinci sayfadan duyuracağına eminim. Buradan çıkar çıkmaz onun ofisine gideceğim.”

Daniel kafasını sallarken Cole kahve fincanını bırakıp ona doğru bir adım attı. “Bunu yapmana izin veremeyiz.”

“Bana engel olamazsınız,” diye haykırdı. “Jessica ve Grace’i elimden geldiğince koruyacağım. Benim yüzümden bu kâbusa dahil oldular. Umarım Blackwater Çetesi gazeteyi okur ve o zavallı masum kadınları rahat bırakır.”

“Sana engel olabilirim,” diye karşı çıktı Daniel. “Hiçbir muhabirle konuşmayacaksın. Beni anladın mı?”

“Ama insanlar Jessica ve Grace’in orada olmadıklarını bilmeliler. Anlamıyor musunuz? Kasabada cüzamlı gibi muamele görüyorlar, üstelik yanlış bir şey yapmadılar.” Histerinin eşliğinde gibiydi.

Cole hemen onu sakinleştirmeye çalıştı. “Sen de yanlış bir şey yapmadın, Rebecca. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydin.”

“Jessica ve Grace itiraf ettiğini biliyorlar mı?” diye sordu Daniel. “Sloan üçünüzü birden hapse attığında onlara tanışın sen olduğunu söyledin mi? Bu yüzden mi hepiniz aynı ifadeyi verdiniz?”

Şaşırmış görünüyordu. “İkisi de çok korkmuştu. Onlara size tam olarak ne söyleyeceğimi söylediğimi hatırlıyorum. Neden sordunuz? Yoksa aynı şeyi mi söylediler?”

İki polis şefi de bu soruya yanıt vermedi. “Onlara soygunu ve katilleri gördüğünü söyledin mi?” diye üsteledi Cole.

“Hayır, söylemedim, ama sanırım biliyorlardı. Size şüphelendikleri şeyden söz etmeyerek beni korudular. İkisi de çok iyi kalpli ve bana yardım etmek istedi. Eşyalarımı toplayıp bir saat içinde kasabadan yola çıkmak için hazır olabilirim. Bir an önce yola çıkmak istiyorum.”

Daniel başını eğerek Cole’a onunla birlikte dışarı çıkmasını işaret etti. Kapıyı açık bıraktılar ama Rebecca’nın onları duymaması için kısık sesle konuştular.

“Muhabirin yanına yaklaşmayacak,” diye homurdandı Daniel.

“Katılıyorum,” dedi Cole. “Fakat yola çıkma konusunda haklı. Onu bir an önce kasabadan uzaklaştırsak iyi olacak.”

“Beklemek istiyordum...”

“Neden?” diye sordu Cole.

“Salt Lake’den yardım etmek için Polis Şefi Cooper ve birkaç polis gelecek. Her an burada olabilirler. Seninle birlikte Rebecca’ya Blackwater’a kadar eşlik ederken, Jessica ve Grace’in sorumluluğunu onlar devralabilirler.”

“Peki bu sırada Jessica ve Grace, Rockford Falls’dan ayrılmak isterlerse? Güvende olacaklar mı?”

“Evet,” dedi Daniel. “Cooper polislerini yanına alıp onlarla birlikte gider.”

“Cooper denen adama güveniyor musun?”

“Evet,” dedi Daniel. “O iyi bir adam. Onunla başka dosyalarda birlikte çalışmıştım. Güven bana. O ne yaptığını biliyor.”

Rebecca tekrar gözyaşlarına boğulunca iki polis şefi de içeri döndü. “Peşimden gelecekler, öyle değil mi?”

Cole ona yalan söylemek istedi ama daha çabuk davranan Daniel dürüsttü. “Evet, muhtemelen senin peşinden gelecekler, fakat sana dokunmalarına izin vermeyeceğiz.”

“Şimdi gitmeliyiz. Hemen. Burada bir dakika daha kalmayacağım. Bu çok tehlikeli,” dedi Rebecca telaşla.

“Herhangi bir karar vermeden önce bize bankaya girdiğin andan itibaren neler olduğunu anlatmalısın.”

“Hayır, hemen yola çıkmalıyız. Size her şeyi trende, kendimi güvende hissettiğimde anlatırım.”

“Rebecca, detayları şimdi öğrenmeliyiz,” diye ısrar etti Daniel.

Hıçkırıyor ve titriyordu. Ellerini kenetleyip, “Korkunçtu,” diye fısıldadı. “Acelem olduğunu ve tekrar sıraya girmekten hoşlanmadığımı hatırlıyorum. Beklerken diğer müşterilerden hiçbiriyle konuşmadım. Banka kapanmak üzereydi ve veznedarlar çok yavaş çalışıyorlardı. Tüm işlerimi bitiremeyeceğimden endişe ediyordum. Ah Tanrım, Franklin bana yardım etti ve artık yaşamıyor. Onunla kilisede tanışmıştım ve çok iyi biriydi.”

Bu sırada otelden gelen bir ulak içeri daldı. Yüzünde çiçek bozuğu olan uzun boylu, zayıf bir çocuktü. “Şef Ryan? Böldüğüm için üzgünüm ama size vereceğim mesaj çok acil.” Mühürlü zarfı Daniel’a verirken Rebecca’ya baktı. “Neden ağlıyor?” diye sordu. Kimse cevap veremeyince ekledi: “Hanımefendi, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Rebecca kafasını salladı. Çocuk omuzlarını silkerek karşılık verdikten sonra Daniel’a mesaja herhangi bir cevap verip vermeyeceğini sordu.

Ryan mesajı okuduktan sonra, “Bayan Winthrop’a kısa bir süre sonra orada olacağımı söyle,” dedi.

“Acil olduğunu söyledi, şef,” diye tekrarladı ulak. “Kasabadan ayrılmak istiyor. Doktor onu muayene etmek için odasına girmeden önce bana böyle söyledi.”

“Otele dön ve ona birkaç işimi halleder etmez orada olacağımı söyle.”

“Bayan Winthrop değil,” dedi ulak kapıdan çıkarken. “Leydi Winthrop. O bir soylu... Gece müdürü öyle olduğunu söyledi.”

Daniel’in dikkati, gözyaşlarını Cole’un mendiline silen Rebecca’daydı. Ulağın ardından kapı kapanır kapanmaz, “Kaç kişiydiler?” diye sordu.

“Yedi,” dedi genç kadın. “Yedi adam vardı. Hepsinin yüzünü görmedim.”

“En başından başla ve bize her şeyi anlat,” dedi Cole.

Başını eğip gözlerini yumdu ve bankada olanları birer birer anlattı. Söyleyecekleri bittiğinde yine Cole’un elini tutmuş hıçkırıyordu. “Bu kâbusu yeniden yaşamak orada olmak kadar kötü...”

“Senin için ne kadar zor olduğunu biliyoruz,” dedi Cole anlayışla.

“Bize çok yardımcı oldun,” dedi Daniel.

Cole başını sallayarak ona katıldı. “Ona sormak istediğin başka soru var mı?” diye sordu polis şefine.

“Hayır, bize bilmemiz gereken her şeyi anlattı.”

Rebecca ayağa kalktı ve sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra, “Hepsini yakalayacaksınız, değil mi?” diye sordu. “Bana onları yakalayacağınıza dair söz verin.”

“Söz veriyoruz,” dedi Cole.

Daniel onu kapıya kadar geçirdi. “Neden eşyalarını toplamaya başlamadan önce birkaç dakika dinlenmiyorsun?”

“İsteseniz de istemeseniz de bugün bu kasabadan ayrılacağım,” diyerek onu tehdit etti Rebecca. “Eğer biraz anlayışlıysanız Jessica ve Grace’e tanışın ben olduğumu söylemezsiniz, çünkü bu onları çok üzer ve daha önce ortaya çıkmadığım için benden nefret etmelerini istemiyorum.”

“Eminim ikisi de neden sessiz kaldığını anlayışla karşılayacaktır... Ama endişelenme, onlara bir şey söylemeyi planlamıyoruz. Ayrıca bugün yola çıkacağız.”

“Teşekkür ederim, şef. Bir saat içinde hazır olurum.”

Koruma Rebecca’yı otele götürmek için bekliyordu. Rotalarını değiştirip otele paralel olan sokaklardan birine sapmalarını önerdi. Bir çift altıpatlar ve tabancayla tepeden tırnağa silahlanmıştı. Daniel yürürken adamın sokağa nasıl göz attığını görünce Rebecca’nın emin ellerde olduğuna karar verdi.

“Grace’in bu kadar acil olduğunu söylediği şey ne?” diye sordu Cole.

“Notta kasabadan ayrılmadan önce benimle konuşmak istediği yazıyor. Hasta yatağından kalkıp bir yük vagonu kullanabileceğini sanıyor. Bu kadının zerre kadar mantığı yok.”

“Ama çok azimli,” dedi Cole. “Ona izin verirsek, içimde bu işin üstesinden gelebileceğine dair bir his var.”

“Tek başına hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğiz,” diye karşı çıktı Daniel. “Blackwater Çetesi’nin tüm üyeleri yakalanana dek Cooper iki kadının da yanından ayrılmayacak.”

“Bu çok uzun zaman alabilir.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Daniel. “Eğer çetenin Rebecca’dan haberi olursa kesin peşine düşerler ve Tanrı biliyor ki o zaman hepsini yakalayacağız.”

“Onu yem olarak kullanacaksın, değil mi?”

“Onu Blackwater’a sağ salım ulaştıracağım.”

Cole kafasını salladı. “Rebecca’nın tanık olduğunu düşünmüştüm, fakat bu sadece bir tahmindir. Şimdi ise artık doğru. Jessica’nın olmamasını dilemiştim.”

“Nedenini anlayabiliyorum. O bebeği tek başına yetiştirdiği için zaten işi başından aşkın.”

Cole pencereden dışarı bakıyordu. “Bana Grace’in seni otelde görmek istediğini söylememiş miydin?”

“Notta öyle yazıyordu,” dedi Daniel.

“Peşinde Sloan ile birlikte karşıdan karşıya geçiyor.”

“Aşâğılık herif...” Daniel hemen dışarı fırladı ve elini tutup Grace’i ofise doğru çekti. “Neden yatağından çıktın?” Sağlığı için duyduğu endişe, yüzünden okunabiliyordu. Genç kadın yaşayan bir ölüden farksızdı ve her an bayılacakmış gibi duruyordu. Yüzünün sol tarafı hâlâ şişti. Ryan onu otele geri götürmek için inanılmaz bir istek duyuyordu.

“Seni görmeliydim,” dedi. “Şerif yemek odasında kahvaltı yapıyordu, o yüzden fark ettirmeden yan kapıdan dışarı çıktım.”

“Gözucuyla merdivenlerden indiğini gördüm,” diyerek araya girdi Sloan. “Peşinden gitmek için bir tabak dolusu yiyeceği bırakmak zorunda kaldım.”

Grace sabırsızlanıyordu. “Daniel, seninle konuşmalıyım. Uygunsuz bir zamanda geldiysem özür dilerim ama

bu çok önemli.” Ofise bakındıktan sonra sözlerini sürdürdü: “Jessica buraya geldi mi? Bu sabah burada olmamızı istemiştin.”

“York onu Tilly’yi ziyaret etmesi için Dr. Lawrence’ın evine götürdü,” dedi Sloan. “Bebegi de yanında.”

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye çıkıştı Cole. “Üç potansiyel tanık umursamaz bir şekilde kasabada dolaşılıyor. Bu azizleri bile çığırından çıkarmaya yetecek bir durum. Lawrence’ın evine gidip Jessica’yı otele geri götüreceğim.” Sloan’a öfkeyle bakarak ekledi: “Onu yerde sürüklemem gerekse bile Tanrı şahidimdir bunu yapacağım.”

Şerif yana çekilip Cole’un karşıya geçmesini izledi.

Daniel kapıyı Sloan’ın suratına kapatıp Grace’e konuşması için mahremiyet tanıdı.

“Cole neden bu kadar sinirli?”

“Sinirli çünkü sen, Rebecca ve Grace sizi korumamızı imkânsızlaştırıyorsunuz.”

“Birinin güpegündüz bizi...”

“Seni otele geri götüreceğim.”

“Hayır,” diyerek karşı çıktı. “Sana söylemem gereken bir şey var. Çok önemli, Daniel.” O kadar korkuyordu ki düşüncelerini toparlamakta güçlük çekiyordu. Yapmak üzere olduğu şey geleceğini geri dönüşü olmaksızın değiştirecekti ve tüm hayalleri yerle bir olacaktı. Ama başka seçeneği yoktu. Doğru olan şeyi yapmalıydı.

Ryan sonunda pes etti. “Pekâlâ, Grace. Bana ne söylemek istiyorsun?”

“Tanığınız benim,” deyiverdi. “Masanın altında saklanan bendim.”

Çenesinin seğirmesi dışında Daniel bu sözlere hiçbir tepki göstermedi. “Tanık sen misin?” diye sordu.

“Evet, daha önce itiraf edecek cesareti bulamadığımı için üzgünüm, ama korkuyordum. Jessica ve Rebecca bankadan çoktan çıkmışlardı. Onlar gerçeği söylediler. Yalan söyleyen bendim ve bu yüzden başlarına birçok sıkıntı açıldı. Gitmelerine izin vereceksin, öyle değil mi?”

Daniel ona cevap vermedi. Sezgileri yalan söylediğini söylüyordu. “Kaç kişilerdi?”

Hiç düşünmeden cevap verdi. “Yedi kişilerdi.”

Gözlerinin dolduğunu görünce Daniel’in içinden hem onu teselli etmek hem de sarsmak geldi. İkisini de yapmadı. “Pekâlâ, seni otele geri götüreceğim ve bana her şeyi anlatacaksın.”

“Ama Jessica ve Rebecca için endişeleniyorum,” diye sızlandı Grace. “Onları rahat bırakmalarını sağlayacak bir çözüm buldum.”

Daniel ne söyleyeceğini bildiği için yüksek sesle homurdandı. “Ah lanet olsun, muhabirle konuşmadın, değil mi?”

Şaşırdı çünkü bu fikir aklına henüz gelmişti. “Hayır ama konuşmak istiyorum,” dedi. “Gazetenin ofisine gidip oradaki beyefendiden gerçeği yarınki gazetede yayımlamasını isteyebileceğimi düşündüm. Muhabirin söyleyeceklerimi duymaktan mutlu olacağına eminim.”

“Muhabirle görüşmeyeceksin.” Sertçe emredip ciddi olduğunu anlaması için elini sıktı.

Grace onun bu kadar öfkeli olmasına şaşırdı. Mavi gözlerinin kış kadar soğuduğunu fark ettiğinde ise onun gerçekten çok sinirli olduğunu anladı. Başını eğdi. “İтира-

fımın seni memnun edeceğini sanmıştım. Neden kızdığını anlamıyorum, Daniel.”

Derin bir nefes aldı. “Grace...” diye söze başladı. “Doğru mu söylüyorsun?”

Arkasına dönerken, “Bilmen gereken başka bir şey daha var,” dedi.

“Dinliyorum?” dedi Daniel.

“Yangın... Bir kaza değildi... Olanları hatırlıyorum ve elmaları da.”

“Elmalar mı?” Onu anlamadığı açıktı.

Kafasını salladı. “Uyumakta güçlük çekiyordum. Aslında bu hiç şaşırtıcı değil çünkü hiçbir zaman deliksiz uyumam. Alt kattan tuhaf bir ses geldiğini sandım. Cam tıngırtısı gibiydi.”

“Anlamıyorum.”

“Bilirsin işte... Biriyle kadeh tokuşturulduğunda çıkan ses gibi... Öyle bir ses duyduğumu sandım.”

“Peki ne yaptın?”

“Tilly kendini iyi hissetmediği için onu rahatsız etmek istemedim, sabahlığımı ve terliklerimi giyip ne olduğunu anlamak için alt kata indim. Biri ön kapıyı tıklatıyorsa açmayacaktım elbette. Her kimse ona sabah gelmesini söyleyecektim. Antreye varınca yemek odasının penceresinin ardına kadar açık olduğunu gördüm. Rüzgârdan perdeler sallanıyordu. Korktum çünkü yatmaya gitmeden önce pencereyi kapattığımı biliyordum, ayrıca üst kata çıkan en son kişi bendim.”

“O zaman ne yaptın?” diye sordu Daniel.

“Pencereyi kapamak için yemek odasına gittim ve o sırada kömür yağı kokusu aldım.”

“Gazyağı mı demek istiyorsun?”

“Evet, gazyağı... Elimi pencerenin kenarına koyunca her yerim yağ oldu. Sanki biri yağ oraya yeni dökmüştü.”

“Sonra ne oldu?”

“Tilly akşam yemeğinden sonra mutfak masasına bir sepet elma koymuştu. Kızlarından biri vermiş.”

“Elmaların yangınla ne ilgisi var?”

“Elmaların kokusunu alabiliyordum. Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım ama sanırım biri elma yiyordu. Üst kata çıkıp Jessica ve Tilly’yi uyandırmak istedim, fakat birden korkudan hareket edemedim. Mutfakla yemek odasını birbirine bağlayan sallanan kapının esintisini kollarımda hissettim ve menteşelerin gıcırdadığını duydum. Birinin bana doğru koştuğunu biliyordum. Bana yaklaştığını hissettim. Dönüp çığlık attım ama sesimin çıkıp çıkmadığından emin değilim.”

“Biri sana vurdu, değil mi?”

“Birinin bana vurup vurmadığını hatırlamıyorum. Sadece döndüğümü hatırlıyorum, sonra üzerime doğru eğildiğini, dışarıda çimenlerin üzerinde olduğumu... Jessica beni bulup dışarı sürüklemeseydi yangında ölecektim. Tanıgınız benim. Jessica ve Rebecca’yı incitmelerini istemiyorum. Onlar masum.”

Daniel ona dokunmadan edemedi ve yanağından süzülen yaşı silmek için uzandı. “Sen de masumsun, Grace.”

Uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Daniel onu güvende tutma dürtüsüyle doldu. Karısını ve kızını yanlarında olup koruyamadığı için hayal kırıklığına uğratmıştı. O anda Grace’i gözünün önünden ayırmamaya

karar verdi. Ona zarar vermek isteyen kişi önce onu geçmek zorundaydı.

“Daniel, sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

“Çok... Kızgın görünüyorsun.”

“Sana bir şey olmasını istemiyorum, Grace.” Güçlü ve korumacı bir şekilde omuzlarını kavradı.

Genç kadın yavaşça ellerini üzerinden çekip tuttu.

“Bana hiçbir şey olmayacak.”

“Seni koruyacağım.”

“Evet, koruyacaksın. Ve ben de Jessica ile Caleb’i korumalıyım.”

Ryan tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Jessica benim için hayatını tehlikeye attı.”

“Peki ya Rebecca? Onun için de kendini sorumlu hissediyor musun?”

“Bir anlamda, evet. Bana karşı çok kibar ve düşünceli oldu.”

Ryan kolunu omzuna dolayıp, “Gel, seni otele götüreceğim, Bayan Winthrop. Hayır, bu doğru değil,” diye takıldı. “Leydi Winthrop’tu, değil mi?”

“Hayır, Daniel. Adım Grace. Sadece Grace.”

“Ah Grace. Senin sıradan hiçbir yanın yok. Hem de hiç.”

7. BÖLÜM

Bebek ateş hattındaydı. Önce çocuğu öldürmek istiyordu ama bu dürtüsüne karşı koydu, çünkü annesinin güvenli bir yere kaçmasını istemiyordu, bu nedenle ilk hedefi kadındı. Ölmesi gerekiyordu. Ancak yanında tepeden tırnağa silahlanmış, tetikte olan bir polis vardı ve fırsat bulursa kâbusu olabilirdi.

Bay Johnson pozisyonunu değiştirip karınüstü uzandı, üçü de karşıya geçene kadar beklemeye kararlıydı. Marketin çatısına tünemişti, aşağıdaki yolu net bir şekilde görebiliyordu ve Winchester'ıyla ıskalamasına imkân yoktu.

Heyecanlandığını hissedince kendi kendine sabırlı ol, dedi. Önce koruma, sonra kadın, ardından çocuk. Bir, iki, üç. Çok kolay olacak.

Beklentiden başı dönüyordu. Birini öldürmeden önce hissettiği heyecan bir kadınla birlikte olmak kadar güzeldi. Hatta bundan bile daha iyiydi.

Çok daha iyi.

Kaldırımında acele etmeden ilerliyorlardı, hayatlarının

son saniyelerini yaşadıklarının farkında değillerdi. Bay Johnson bu düşünceyle doğru anı bekleyen suçlu küçük bir çocuk gibi kıkırdadı.

Jessica gidecekleri yer hakkında korumasıyla tartışıyor-du. O hapishaneye gitmek istiyordu, fakat York onu otele geri götürmeye kararlıydı. Sloan'ın görevlendirdiği asık suratlı polisin tek bir kusuru vardı: Palabıyığı. Üst dudak-ğının üzerindeki uzun siyah kıllar burnunun yan tarafla-rına doğru kıvrılıyordu. Ve kullandığı krem tüm kıllarını sertleştirdiği için konuşurken bıyığı hiç kıpırdamıyordu.

Jessica kaldırımdan inerken Caleb'in elini tuttu.

York dirseğinden tutup onun karşıya geçmesine yar-dımcı oldu. Doktorun evinin arkasındaki yolda hiç trafik yoktu, çünkü kıvrılan yol çıkmaz sokağa çıkıyordu. Caleb koşmak isteyince genç kadın bunun güvenli olduğundan emin olduktan sonra ufaklığın elini bıraktı.

Köşeyi dönen Cole'u gören bebek gülümseyerek ona doğru koşmaya başladı. İlerlerken iki kez sendeledi ama hemen dengesini koruyup yoluna devam etti. Jessica ve York ona yetişmek için hızlandılar. Caleb bir şeyler söy-lüyordu ve Jessica bebeğini izlerken gururlanan bir anne gibi gülümsüyordu. Ufaklıkla Cole arasında on metre ka-dar kalınca Caleb kollarını kaldırıp tüm caddede yankıla-nan bir sesle, "Yukarı," dedi.

Dizlerinin üzerinde doğrulan Bay Johnson Winches-ter'ını ateşledi. Koruma yere yığıldı. Atış alanındaki bir güvercin gibi bir an öne doğru adım atarken bir saniye sonra cansız bir şekilde yere serilmişti.

Jessica çılgılık attı. York yüzüstü toprağa düşmüştü. Kurşun Bay Johnson'ın amaçladığı gibi kalbine isabet et-mişti. Asla ıskalamazdı.

Dizlerinin üstüne çöken Jessica korumaya yardım edebilmek için onu sırtüstü çevirmeye çalıştı. Her yeri kan içindeydi. “Bay York,” diye inledi. “Hayır... Hayır... Bay York...” Kabzasındaki silaha uzandı, tam yerinden çıkardığı sırada elinin yanına toprağa ateş edildi. Tekrar çığlık atıp silahı bıraktı, sonra onu yeniden eline aldı.

“Yere yat,” diye kükredi Cole ona doğru koşarken. Ateş marketin çatısından geliyordu, fakat silahlı adamın konumunu tam olarak göremiyordu. Jessica’ya sokaktan uzaklaşmasını, başını eğmesini söyleyip duruyordu ama genç kadın onu dinlemiyordu.

Silahı iki eliyle kavrayarak kaldırıp gözlerini kısarak çatıya doğru baktı ve ateş etmeye çalıştı. Elleri o kadar titriyordu ki neredeyse silahı yeniden düşürecekti, nihayet ateş ettiğinde kurşun ikinci katın penceresini paramparça etti.

Silah sesiyle korkan Caleb annesine doğru koşmaya başlayınca, “Hayır,” diye haykırdı Jessica.

Bay Johnson bebeği yakalamak için koşmasını izliyordu. Onunla oynuyor, çok iyi vakit geçiriyordu. Kadının yüzündeki korku dolu ifade öylesine hoşuna gitmişti ki bu oyunu uzatmak istedi. Çocuk çok geçmeden atış menziline girdi. Bu iyiydi. Ufaklığı annesinden önce öldürme fikrini düşünürken bir kez daha gülümsedi, böylece kadının ifadesini izleyebilirdi. Bu eşsiz olurdu.

Kadın fazla hızlı hareket ediyordu. Buna izin veremeyeceğini düşünerek tam önüne ateş etti. Bu daha iyi, diye fısıldadı kadın durunca. Fakat yeniden hareket etmeye başlayınca onu durdurmak için yeniden önüne ateş etmek zorunda kaldı. Toz yüzüne doğru kalktı.

Lanet olası yeniden kořmaya bařladı. Tanrı onu seviyor olmalıydı ve Bay Johnson doęruca cennete giderse çok geçmeden onun bu fırsata sahip olacaęını dűřündű. Gűrűndűęű kadar saf mıydı? İřte bundan řűpheliydi. Saf kadın diye bir řey yoktu ve bu kadını cennete ya da cehenneme gűndermeye henűz hazır deęildi.

Őnce acı ekmeliydi. Tanrı'nın deęil onun kuralları bunu gerektiriyordu, kimin yařayıp kimin ۆleceęine karar verme gűcűne sahip olduęu için aslında kendisi de Tanrı kadar ilahi bir bakıřa sahipti.

Tűfeęinin namlusunu kadının kalbine doęrulttu. İlk atıřtan bu yana sadece birkaç saniye geçmiřti ama Jessica'ya ulařana kadar bu sűre Cole'a bir ۆműr kadar uzun geldi. ۆzerine atılıp onu yere devirdi. Yuvarlanarak onu altına aldı, hedefi bulmak için gűneřin aydınlattıęı çatıya bakarken silahını çoktan çekmiřti.

İşte... Çatının kenarında... Bir metal parıltısı. "Yakaladım seni," diye mırıldandıktan sonra ateş etti.

İkinci atıřı hedefine isabet etti. Silahlı adam geriye doęru gidip dizlerinin ۆzerinde yalpaladıktan sonra yere dűřtű. Cole adam ۆlűműne dűřerken ona ű kez daha ateř etti.

Yavařça ayağa kalkıp ilerlerken tűm dikkati kanun kaçağının ۆzerindeydi. ۆfkesi kontrol edilemez bir boyuttaydı. Caleb'in çığlıkları kulaklarında yankılanıyordu. Bebek toprak yolda oturmuş, annesinin onu alması için ağlıyordu.

Sendeleyerek ayaęa kalkan Jessica ona doęru kořtu. Ufaklıęı kucaęına alamayacak kadar zayıf dűřtűęűnden dizlerinin ۆzerine öktű. Caleb eteęini tutup kucaęına çıktı ve kollarını ona dolayıp hıçkırıklara boęuldu.

Silah seslerini hapishaneden duyan Daniel, Lawrence'ın evine doğru üç blok koştu. Jessica ve Caleb'i sokakın ortasında görünce iyi olduklarından emin olmak için yavaşladı, sonra hemen ölü adamın tepesinde duran Cole'un yanına gitti. Nefes nefese kalmış halde ayağının ucuyla Cole'un adamı sırtüstü çevirmesini izledi. Çatıdan düşmesi sonucunda adamın tüm yüz kemikleri kırılmıştı. Öylesine zarar görmüştü ki kendi annesi bile onu tanıyamazdı.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Daniel.

Cole kafasını salladı. “Belki Rebecca bize söyleyebilir... Tabii onu tanıyabilirse. Muhtemelen çetenin bir üyesi.”

“Grace az önce bana bankada olduğunu söyledi. Tanığın kendisi olduğuna yemin ediyor.”

Cole bu habere çok şaşırdı. “Hangisi doğruyu söylüyor?”

“Nereden bilebilirim,” diye homurdandı Daniel. Cesedin yanına çömelip ceplerini karıştırmaya başladı, bir tür kimlik arıyordu.

Cole öfkesini kontrol altına alana dek bir iki dakika bekledi. Sonra yavaşça karşıya geçip iki büklüm olmuş bir halde oğluna sarılan Jessica'nın yanına gitti. Uzanıp onu ayağa kaldırdı ve elindeki altıpatları görünce hemen alıp yere attı.

Caleb ona doğru uzandı, fakat Jessica çocuğu bırakmayacaktı. Hâlâ titriyor ve kesik kesik soluyordu.

“Neden sana başını eğmeni söylediğimde yapmadın?” diye sordu Cole sakın bir sesle.

Söylediği şey ve söyleme biçimi aklının karışmasına

neden olmuştu. Kızgın olup olmadığını anlayamadı. “Ne dedin?”

“Sana yere eğilmeni söylediğimde bunu neden yapmadığını soruyorum,” diye tekrarladı.

“Kızgınsın.”

“Evet, kızgınlım.”

“Bana bağırarak istiyorsun, değil mi?”

“Evet, bağırarak istiyorum,” diye itiraf etti Cole. “Ama bağırmayacağım. Bu Caleb’in hoşuna gitmez, ayrıca bağırarak anlamsız. Bir dahaki sefere lütfen söylediğimi yap. Yapmazsan, seni koruyamam.”

“Bir dahaki sefere mi?” diye bağırdı.

Caleb tekrar ağlamaya başladı.

“Lanet olsun, bak ne yaptın!” diye homurdandı Cole.

Daniel yanlarına gitti. Hiç düşünmeden bebeği Jessica’dan aldı ve cesedi göremeyeceği şekilde döndü. “Zavallı çocuk,” diye fısıldadı onun sırtını okşarken.

Yatışan çocuk başını Daniel’in omzuna koyup başparmağını ağzına soktu.

“Üzerinde kimliğe benzer bir şey bulabildin mi?” diye sordu Cole.

“Hayır,” diye yanıtladı Daniel. “Cepleri boştu.”

Jessica, Cole’un elini tuttu. En sonunda ne demek istediğini anlamıştı. “Bana söylediğini yapmadım çünkü o an düşünemiyordum. Tek istediğim o deli adamdan korumak için oğlumun yanına gitmekti.”

“Anlıyorum. Ama Jessica, seni...”

Elini sıkarak araya girdi. “Seni kızdırdıysam ya da gücendirdiysem özür dilerim, fakat yemin ederim ki benzer bir durumda olsam yine aynı şeyi yaparım. Kimse oğlu-

mu incitemez. Tanrım, neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Caleb ölebilirdi.” Kendini onun kollarına bıraktı, teselli edilmeye çok ihtiyacı vardı.

Cole ona sıkıca sarıldı. “Ağlamayacaksın, değil mi?” diye sordu boğuk bir sesle. “Ağlarsan Caleb’i üzersin.”

“Hayır, ağlamayacağım, ama anlamıyorsun,” diye fısıldadı. “Bay York benim yüzümden öldü. O çok iyi bir adamdı. Ben olmasaydım yaşıyor olacaktı.”

“Sus... Hiçbir şey senin suçun değil. Zavallı çocuk. Her şey geçti. Ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum.”
“Anlamıyorsun.”

“Anlamadığımı düşündüğün şey ne canım?” Bir sevgi sözcüğü kullanması Jessica’dan çok onu şaşırttı. Daha da şaşırtıcı olan ise bunun ağzından kolayca çıkmış olmasıydı.

“O silahla nasıl ateş edeceğimi bilmiyordum.”

“Doğru olanı yaptın.”

“Hayır, yapamadım... Keşke nasıl ateş edildiğini bilseydim.”

“Jessie, kılıpayı kurtulduğumuzun farkındayım, ama o adi herifi öldürdüm. Seni koruyabilirim. Bana biraz güven ve işimi yapmama izin ver.”

“Sana güveniyorum, ama yine de oğlumu nasıl koruyacağımı bilmeliyim.”

Daniel, Caleb’i annesine geri verirken, “O iyi mi?” diye sordu Cole’a.

“Evet, sadece biraz sarsıldı.”

“O bendim,” dedi Jessica. “Ben oradaydım.”

“Ne?” dedi Daniel.

Cole aniden onun ne demek istediğini anladı. “Bırak da tahmin edeyim,” diye homurdandı.

Genç kadın Cole'un omzunun üzerinden Daniel'a baktı. "Tanığınız benim."

"Ah, lanet olsun," dedi Daniel iç çekerek.

Caleb hemen duyduğunu tekrarladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Cole Jessica'yı daha da sıkı tutarak. Kendi isteğiyle yanına sokulmuştu ve onu bırakmayacaktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Daniel öfkeyle.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Cole. "O masanın altı epey kalabalıkmış."

Hapishanenin ön tarafındaki ofis kanun adamlarıyla doluydu. Salt Lake'deki operasyonların sorumlusu olan Polis Şefi Jack Cooper ile Spencer ve Cobb isimli iki genç polis Rockford Falls'a henüz varmışlardı. Zorlu yolculuğun ardından toz içindeki üç adamın da dili damağı kurumuştı.

Cooper, Daniel'ın çok yakın bir arkadaşıydı. İkili geçmişte birkaç dosya üzerinde birlikte çalışmıştı, fakat hiçbir kadınları içermiyordu.

Daniel gibi Cooper da tehlikeye ya da suçluların tuhaf davranışlarına yabancı değildi. Bir keresinde saç renklerinden ötürü şeytanın dölü olduklarına inandığı on altı kıızıl saçlı adamı acımasızca öldürüp parçalayan, kendini rahip ilan eden ikiyüzlü birine eşlik etmişti.

Kaçık sürekli yanlış alıntılar yapıyor ve her gün öğle saatinde Tanrı'nın sesini duyduğunu iddia edip avukata danışmayı reddediyordu. Tanrı'nın ortaya çıkıp onun adına ifade vereceğini söylüyordu.

İronik bir şekilde davayı yürüten yargıcın saçları havuç

turuncusuydu ve jüriye suçlu adamın asılmasını önermesi pek de uzun sürmemişti.

Cooper her şeyi görmüş geçirmişti. Bronz tenliydi, kahverengi gözlerinin kenarlarında derin çizgiler vardı ve erkenden saçlarına ak düşmüştü, bir kanun adamından çok senatöre benziyordu. Hiçbir şey moralini bozmuyordu. Daniel'in notlarını okuduktan sonra defteri masaya atıp oturdu. "Bana öyle geliyor ki bu üç kadının soruşturmanızı yürütmesine izin veriyorsunuz," dedi uzun bacaklarını esnetip bacak bacak üzerine atarken.

Cole kapıdan içeri girerken bu sözleri duydu. Otelden yeni dönmüştü.

Daniel onu Cooper ve polisleriyle tanıştırdı. "Şef Clayborne," dedi.

Polisler elini sıkamak için harekete geçtiler. Şaşkın görünen Spencer, "Cole ilk isminiz mi?" diye sordu. "Siz o Clayborne kardeş misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Cole.

"Hakkınızda çok şey duydum, efendim."

"Öyle mi?" diye sordu Cole, ne duyduğunu merak ediyordu.

"Evet, efendim," dedi Spencer. Diğer polise bakıp, "Clayborne Montana'da bir efsanedir," diye fısıldadı.

Cooper, Cole'un bıkkınlıkla gözlerini devirdiğini görünce sırtıttı. "Siz çocuklar neden otele gidip temizlenmiyorsunuz? Bir şeyler yedikten sonra bir süreliğine şeriften ve adamlarından nöbeti devralırsınız."

"Emredersiniz, efendim," dedi Spencer. Cobb'u dürterek kapıdan dışarı çıkardıktan sonra durup Cole'a baktı. "Şef Clayborne? Springfield'de olanlar doğru mu?"

“Duyduğun her şeye inanma,” diye yanıtladı Cole.

“Ama doğru değil mi? Murphy Çetesi silahlarını bile çıkaramadan dört kişiyi vurduğunuzu duydum, bu doğru değil mi, efendim?”

“İşine bak, Spencer,” diye emretti Cooper. “Şef Clayborne’u utandırıyorsun.”

Cole güldü ve polisler dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, “Çok genç görünüyorlar,” dedi.

“Gençler,” diyerek ona katıldı Cooper. “Ama silahla çok hızlılar ve kanun adamı olmak istiyorlar. İkisi de göründüklerinden daha dayanıklıdır.”

Daniel, Cole’a döndü. “Planları değiştirmeye karar verdim. Cooper, Rebecca’yı Blackwater’a götürecektir, biz de seninle birlikte Grace ve Jessica’ya eşlik edeceğiz. Ayrılacağız ve herhangi bir sorun çıkmadığı takdirde perşembe günü hepimiz Red Arrow’da buluşacağız.”

“Bana uyar,” dedi Cole.

“Birlikte seyahat etmeliyiz diye düşünüyordum,” diyerek araya girdi Cooper. “Ama Daniel farklı trenlere binmemizin daha güvenli olduğunu düşünüyor.”

“Üç güzel kadın çok fazla dikkat çeker,” dedi Cole.

“Cooper, Yargıç Abbott’ın imzalı bir emri olduğunu söyledi,” dedi Daniel.

“Abbott kim?”

“Salt Lake’den bir yargıç,” diye yanıtladı Daniel. “Blackwater’daki yargıç ona telgraf çekip işbirliği etmemiz için yardım istemiş. Özel görevde olduğumuz için söylediklerini yapmak zorunda değiliz, fakat bence onlarla iyi geçinmeliyiz. Bu kadınlardan biri katilleri gördü ve Tanrı’nın izniyle tanıklık edecek.”

“Blackwater’daki yargıç küplere binmiş durumda,” diyerek araya girdi Cooper. “Onu suçlayamam. Önce Daniel ona telgraf çekip bir tanışımızın olabileceğini söyledi. Sonra kadınlar orada olmadıklarını söylediler ve şimdi de orada olduklarını iddia ediyorlar. Soygun sırasında hangisinin gerçekten bankada olduğunu öğrenebildin mi?”

“Henüz değil,” dedi Daniel. “Her biri olanlar hakkın-da detayları anlattıktan sonra anlayabileceğimi sandım ama...”

“Ama?” diye üsteledi Cole.

“Hepsinin kendine göre bir versiyonu var. Bu beni deli ediyor.”

“Tahmin yürütmek zorunda kalsaydın hangisinin orada olduğunu söyledin?” diye sordu Cooper.

Daniel ve Cole aynı anda aynı ismi söylediler. “Rebecca.”

“İlginç,” dedi Cooper.

“Bize anlattıkları ikna ediciydi. Adamlardan bazılarını tarif edebildi, hatta birkaçının ismini bile biliyor.”

“Jessica bize henüz pek bir şey anlatamadı. Silahlı saldırı yüzünden hâlâ sarsılmış durumda.”

“Size tek bir şey söylemeliyim,” dedi Cooper. “Onların ilgimi çektiklerini kabul etmeliyim... Orada olduklarını neden inkâr ettiklerini de anlayabiliyorum. Korkuyorlar ve Blackwater Çetesi’nin doğradığı tanıklardan haberdarlar.”

“Daniel birlik olduklarını düşünüyor,” dedi Cole. “Şerif Sloan üçünü birlikte hücrelerden birine kapattı ve Ryan o sırada plan kurduklarına inanıyor.”

“Onlar hakkında ne biliyorsunuz? Geçmişlerini kontrol etme şansınız oldu mu?”

“Henüz pek bir şey bilmiyoruz,” dedi Daniel. “Her birinin kontrol edilmesini istedim. Ancak bu zaman alan bir işlem ve bilgi elimize ulaşana kadar muhtemelen Blackwater’a varmış oluruz. Birkaç şey biliyorum ama onlar bile henüz doğrulanmadı.”

“Ne gibi?” diye sordu Cooper.

“Rockford Falls’da tanıştığı insanların söylediklerine göre Rebecca New York City’de doğmuş, ailesi ve kuzenleriyle birlikte kiralık bir evde büyümüş. İki yatak odalı bir evde dokuz kişi kalıyormuş. Alkolik ebevyenleri çok erken ölmüş. Rebecca kendi kendini eğitmiş ve yaklaşık üç sene önce St. Louis’e taşınınca tüm akrabalarıyla bağını koparmış. Bir işadamıyla tanışmış ve sonbaharda onunla evlenmeyi planlıyor. Her pazar kiliseye gidiyor ve kütüphanede çalışıyor.”

“Adamı seviyorsa onu korumaya çalışıyor olmalı. Çetenin adamı kullanarak ona ulaşabileceğinin farkında,” dedi Cooper. “Peki ya Grace ve Jessica? Onlar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Buraya İngiltere’den gelmiş olması ve bir çiftlik satın almak istiyor olması dışında Grace hakkında pek fazla şey bilmiyorum. Londra’daki birkaç bağlantıma telgraf çektim ama onlardan henüz bir haber almadım.”

“Ya Jessica?” diye sordu Cooper.

“Annesi iki sene önce ölmüş. Babası o küçükken aileyi terk etmiş. Jessica Rockford Falls’a teyzesinin doğum yapmasına yardım etmek için Şikago’dan gelmiş. Teyzesi ailesinden geriye kalan tek kişiymiş.”

“Ondan ölmüş gibi bahsediyorsun. Öldü mü?” diye sordu Cooper.

“Evet,” diye yanıtladı Daniel. “Çocuğu doğurduktan birkaç saat sonra kan kaybından ölmüş. On beş seneyi aşkın bir süredir evliymiş fakat kocası bebeği istememiş. Karısı öldükten sonra bebeğe isim vermeye tenezzül edecek kadar bile oyalanmamış. Ertesi gün kasabadan ayrılmış ve daha sonra kimse ondan haber almamış.”

“Bebeğe ne olmuş?” diye sordu Cooper.

“Jessica...” diye yanıtladı Daniel. “Çok genç ama çocuğu tek başına yetiştirme konusunda iyi bir iş çıkarıyor.”

“Bu yalnız bir kadının üstlenemeyeceği kadar ağır bir yük,” dedi Cooper.

“O bu işe gönüllü,” dedi Cole. “Jessica güçlü biri.”

“Kulağa öyle geliyor,” diyerek ona katıldı Cooper. “Tanığınız oysa sessiz kalmasının sebebi bebek olabilir. Onu korumak için her şeyi yapacağına eminim.”

“Grace’in de korumak istediği biri olmalı,” dedi Cole.

“Var,” dedi Daniel. “Ailesi.”

“Bu bilgiyi nereden öğrendin?”

“Tilly MacGuire’dan,” diye yanıtladı Daniel. “Daha önce de söylediğim gibi henüz doğrulanmadı. Kadın çok fazla bilgiye sahip. Kasabadakiler ve kasabayı ziyaret edenler hakkında her şeyi biliyor. Çok yardımcı oldu.”

Cooper ayağa kalkıp kollarını gerdi. “Blackwater’a gitmek için ne zaman yola çıkacaksınız?” diye sordu.

“Yarına kadar buradayım. Doktor Grace’in bir gün daha dinlenmesini istiyor. Yola çıkmadan önce biraz uyuyamayacak olman çok kötü. Berbat görünüyorsun.”

“Sen de pek farklı görünmüyorsun, Daniel.”

“Ben iyiyim.”

“Cole, Jessica ile ne zaman yola çıkacaksın?”

“Bir dakika,” dedi Cole. “Caleb’i yanımızda götüremeyiz. Bu söz konusu bile olamaz.”

Daniel ona katıldı. “Ne yapacaksın?”

Cole bunu çoktan düşünmüştü. “Onu burada bırakmak istemiyorum. Herkes kime ait olduğunu biliyor... Onu saklamak istiyorum, sanırım bunun için harika bir yer buldum.”

“Rosehill’i mi düşünüyorsun?”

“Rosehill ne demek?” diye sordu Cooper.

“Çiftliğim,” diye yanıtladı Cole. “Annem orada yaşıyor, kız kardeşim ve erkek kardeşlerim de arada gelip giderler. Rose Anne kız kardeşim ve eşiyle birlikte şu anda İskoçya’da, bir ay sonra dönecek.”

“O halde Caleb’i kime bırakacaksın?”

“Tom ve Josey Norton’a.”

Daniel gülümsedi. “Bu harika, Cole. Tom çocuğa hiçbir şey olmasına izin vermez, ama Josey yemekleriyle onu öldürebilir.”

“Bu riski göze almalıyız,” diye karşılık verdi Cole. “Tom’a Caleb’le bir süreliğine ortadan kaybolmasını söyleyeceğim. Eğer Jessica tanıksa, Blackwater Çetesi’nin oğlunun peşine düşmesini istemiyorum.” Daniel’in masasına serili olan haritayı işaret etti. “Red Arrow nerede? Daha önce hiç duymadım.”

“Göz açıp kapayıncaya kadar ulaşabileceğiniz bir yerde,” dedi Cooper. “Çok küçük bir delik ve trenin dönüş noktası. Kasabada bir meyhane, genelev ve ahır var. Red Arrow’da otel olmadığı için dışarıda yatmanız gerekecek. Tanrı’nın bile unuttuğu bir yer.”

“Etrafı derin mağaralarla çevrili,” dedi Daniel. “Çorak ama güzel.”

“Sanırım Caleb’i Norton’lara götürürken Jessica’yı bir süreliğine Spencer ve Cobb’a bırakmalıyım. Sonra onun için buraya dönerim.”

“Bu işe yaramaz,” dedi Daniel.

“Jessica için böylesi daha güvenli.”

“Yine de işe yaramaz.”

“Neden yaramasın?” diye sordu Cole.

“Çünkü Jessica seninle gelecek.”

Cole bu fıkirden hiç hoşlanmadı. “Beni yavaşlatır,” dedi. “Ayrıca söylediğim gibi böylesi daha güvenli. Caleb’i Norton’lara bıraktıktan sonra zorlu bir araziden kestirmeye sapmayı planlıyorum. Yolculuk sert geçecek.”

“Evli değilsin, değil mi, evlat?” dedi Cooper.

“Hayır, evli değilim ve oğlun olmadığımı da eminim. Benden büyük olabilirsin Cooper ama o kadar da yaşlı değilsin.”

Cooper güldü. “Hiç evlenmedim,” diye itiraf etti. “Aile babası olsaydım Daniel bu soruşturmayla bulaşmama izin vermezdi. İçimizden birinin vurulma ihtimaline karşı sadece bekârların bu dosyayla ilgilenmesini istiyor. Ama erkek kardeşim evli.”

“Öyle mi?” dedi Cole, Cooper’ın neden ailesinden bahsettiğini merak ediyordu.

“Evet, evli,” dedi Cooper. “Beş kızı ve iki oğlu var, sana yemin ederim ki o yedi çocuktan birini annesinden ayırmaya kalkan olursa bedeli ağır olur. Caleb’i annesinden nasıl alacağını sanıyorsun?”

Cole herhangi bir sorunla karşılaşacağını düşünmüyordu. “Durumu ona açıklarım.” Cooper’ın yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi görünce duraksadı, sonra kendi-

sini savunmaya kalktı. “Jessica’nın oğlundan ayrı kalma fikrinden hoşlanmayacağını biliyorum, karşı çıkmasını bekliyorum, fakat sonuçta kabul edecektir. Son iki gün içinde onu yeterince tanıdım, durumu ona açıkladıktan sonra anlayışlı olacağından eminim.”

Jessica onu öldürmekle tehdit etti. Anlayışlı olmaktan çok uzaktı. Cole polis şefi olduğu için böyle olmayacağını, ona ne söylerse yapacağını sanmıştı. Bu ilk hatasıydı. Silahına yaklaşmasına izin vermek ise ikinci hatası oldu. Jessica silahı kapıp onu kalbinde koca bir delik açmakla tehdit edince, tahminlerinde ne kadar yanılmış olduğunu anladı.

Cole eşyalarını topladıktan sonra onun kapısını çalmış, görevdeki polisin uygunsuz bir şey olmadığını görebilmesi için içeri girdiğinde kapıyı açık bırakmış ve vakit kaybetmeden Jessica’ya Caleb’i kuzeye götüreceğini, bu sırada onun Rockford Falls’da beklemesi gerektiğini, sonra birlikte Teksas’a doğru yola çıkacaklarını açıklamıştı.

Neyse ki fısıltılı tartışma sırasında Caleb uyuyordu.

Bebek karyolada top gibi kıvrılmış, çenesine tükürüğü akmıştı.

Melek gibi görünüyordu, fakat annesinin gözlerindeki ateşin meleksi bir yanı yoktu. Yavrusunu korumaya kararlı bir yırtıcı gibi hareket ediyordu adeta. “Oğlumu almana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın.”

“Jessica, şu silahı savurmayı bırak. Aniden ateş alabilir. Onu bana geri ver.”

Polis memuru Spencer odaya girdi. “Şef, yardıma ihtiyacınız var mı?”

Cole kafasını salladı. “Hayır, sorun yok.” Jessica bu sırada yatağın ayakucunda durup silahı yere indirdi. Endişeliydi ve gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmişti. Gerginliği belli olmaya başlamıştı. “Bu konuda anlayışlı olmak zorundasın.”

Kafasını salladı. “Blackwater’a gitmeyeceğim ve sen de Caleb’e dokunmayacaksın.”

“Oğlunu bana vermenin senin için zor olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum güvende olacak ve ona çok iyi bakılacak.”

“Çık dışarı.”

Cole ona aldırmayarak yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Yanından geçerken bilerek kolunu onunkine değdirdi, bu sırada silahı elinden rahatça alabilirdi ama almadı.

“Sana dışarı çıkmayı söyledim.”

“Beni dinleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Jessica’nın bakışları polis memuruyla Cole arasında gidip geldi. Şefin başka bir tabancası daha vardı ve bu onu tehlikeli kılıyordu, Spencer’ın ise eli silahının kabzasındaydı. “Önce hanginizi vurmak istediğime karar veremiyorum.”

Spencer bu tehdit karşısında ne yapacağını görmek için şefe baktı. Cole ise polis memuruna aldırmadan Jessica’ya bakmaya devam etti.

“Lütfen pişman olacağım bir şeyi yapmadan gidin.”

“Spencer,” dedi Cole. “Kapıyı kapat. Jessica ve ben yalnız konuşacağız.”

“Konuşmayacağız,” diye fısıldadı genç kadın.

“Kalmamı istemediğinizden emin misiniz, Şef Clayborne?” diye sordu Spencer kapının tokmağına uzanırken.

“Eminim.”

Spencer hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Cole kapı kapanana kadar bekledikten sonra Jessica’ya oturmasını söyledi. Kafasını sallayarak öfke saçmaya devam ettiğinde ise ona gülümsedi. Doğrusu gözlerini ondan alamıyordu. Üzerini değiştirmişti ve bir saat önce olduğundan daha güzel görünüyordu.

Bir zamanlar altın rengi ama şimdi bal rengi olan solmuş eski bir elbise giymişti. Elbisenin dirsek kısımları yıpranmış ve kol uçları aşınmıştı, muhtemelen ikinci eldi ama yine de üzerinde güzel görünüyordu. Saçlarını ense-sinde ince beyaz bir kurdeleyle toplamıştı. Serbest kalan tutamlar kulaklarının etrafına dökülüyordu. Narinliğin ve kadınsılığın tanımı gibiydi, bir adım ilerleyince hafif bir leylak kokusu duydu Cole.

Çok farklıydı.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Jessica.

“Sana... Çok güzel bir kadınsın, Jessica.” Bu iltifat belirgin öfkesini söndürdü. Bu kez ona oturmasını emretmedi. Sadece rica etti. “Söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum, sözlerimi bitirdiğinde eğer hâlâ beni vurmak istiyorsan sana izin veririm.”

Jessica, “Seni vurmayacağımı biliyorsun,” diye homurdanırken silahı ona geri verdi. “Gerçi vurmayı istedim ama vurmayacağım. Gürültü bebeği uyandırır.”

Cole güldü. “Sadece laftan ibaretsin, Jessie.”

“Beni Teksas’a götüremezsin.”

“Evet, götürebilirim,” diye karşı çıktı, bu kez sesi sert ve kararlıydı.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Ben yanlış bir şey yapmadım. Neden beni ve Caleb’i rahat bırakmıyorsunuz?” Başını şefin omzuna yaslayıp sessizce ağlamaya başladı.

Cole mendilini çıkarıp ona verdi. Ona ağlamamasını söylemedi zira gerginliğini biraz atmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, fakat bu kadar mutsuz olmasına neden olduğu için kendinden nefret ediyordu.

Jessica birkaç dakika sonra kendine geldi. Ona sarılmış olan Cole ne kadar yumuşak olduğunu hissetti. “Sen yanlış bir şey yapmadın,” diye fısıldadı. “Teksas’taki yargıç Blackwater’a gitmeni istiyor.”

“Peki ya Rebecca ve Grace?” diye haykırdı.

“Sessiz ol, bebeği uyandıracaksın,” diyerek onu uyardı. “Arkadaşların için endişelenmeni istemiyorum. Daniel onlara göz kulak olacak.”

“Nasıl endişelenmem?”

“Bana güven,” diye karşılık verdi.

“Denerim. Fakat Rebecca ve Grace’i düşünmeden edemiyorum. Benim yüzümden tehlikedeler, öyle değil mi?”

“Evet, tehlikedeler. İsimleriniz olası tanıklar olarak gazetede yer aldı ve o masum insanları öldüren adamların her birinizi ele geçirmeden duracağını hiç sanmıyorum. Orada olduğunuzu neden itiraf etmediğinizi anlayabiliyorum ama...”

Yeniden ağlamaya başladı. Cole onun ağladığını gör-

mekten nefret ediyordu. Ona uzanacakken kendisine engel olup, “Ağlayan kadınlardan hoşlanmam,” dedi.

“O halde benden nefret ediyor olmalısın. Hem ben sürekli ağlarım... Ama Caleb’in ağladığını görüp üzülmemesi için özellikle çaba gösteriyorum. Bazen... Gece geç vakitte, hiç kimsenin ağladığını duymaması için örtüyü başımın üzerine çekip...”

Cole kolunu dolayıp onu yanına çekti. “Bunları duymak istemiyorum. Geceleri neden ağlıyorsun?”

“Korkuyorum.”

“Neden?”

“Başarısız olmaktan.”

“Zor bir hayat geçirdin, Jessie.”

“Ah hayır, Caleb’le harika bir hayatım var,” diye fısıldadı. “Çok mutluyum. Sadece... Bazen yoruluyorum. O bankaya girdiğim güne kadar her şey çok iyi gidiyordu. İstersen sana olanları anlatmaya hazırım... Belki sonra bana inanırsın. Sana yalan söylediyimi biliyorum. Orada olmadığımı söylememeliydim ama Caleb’i korumaya çalışıyordum.”

“Oğlunu korumana yardım edeceğim. Onun için güvenli bir yer buldum, Jessica. Onu yanında Blackwater’a götüremezsin ve gitmek zorunda olduğunu biliyorsun.”

En sonunda kaçınılmaz olanı kabul etti. “Evet, biliyorum. Onu Tilly’yle bırakamaz mıyım? Onu çok seviyor ve ona bakabilir. Caleb onu tanıyor. Ondan korkmaz ya da kendini terk edilmiş hissetmez.”

Cole onu dinlemiyordu bile. “Jessie, buradaki herkes Caleb’in kimin çocuğu olduğunu biliyor, onu Tilly’den almaları çok kolay olur. O yaşlı bir kadın. Onu Rockford Falls’da bırakmak istemiyorum.”

“Onu biri neden almak istesin ki?”

“Mahkeme boyunca sessiz kalman için oğlunu rehin alabilirler.”

“Ah Tanrım.”

“Jessica, düşündüğüm çift onunla ilgilenecek. Sana onlardan bahsetmeme izin ver. Biraz yaşlılar... Büyük ebeveynler gibi...” Yaklaşık on beş dakika boyunca Tom ve Josey Norton hakkında ona her şeyi anlattı. Tom’un geçmişî hakkında iyice detaya girdi, çok iyi silah kullanmasıyla tanındığını vurguladı ve artık bir kanun adamı olduğunu söyledi. Josey’nin mutfaktaki beceriksizliğinden söz etmedi tabii. Ona anlatabileceği başka bir şey kalmadığında, Jessica bu fikre o kadar da olumsuz bakmıyordu artık.

“Bir oğlun olsaydı onu Norton’ların yanına bırakır mıydın?”

“Evet.”

“Karar vermeden önce onlarla tanışmalıyım. Onlardan hoşlanmazsam ve Caleb’e bakamayacaklarını hissedersen, çocuğumu onların yanında bırakmam. Evet, ne zaman yola çıkacağız?”

“Caleb’le kuzeye gitmek için mi? Ah, Jessie, ağlamaya başlama yine. Her şey yoluna girecek. Güvende olacağını bilmek istiyorsun, öyle değil mi?”

“Evet, evet, elbette bilmek istiyorum. Sadece Norton’ları tanımıyorum ve ben...”

Cole kapıya doğru ilerledi. “Yanına çok fazla şey alma, Jessica. Kendin için bir, Caleb için bir çanta alman yeterli.”

“Gitmeden önce Grace ile konuşmalıyım.”

“Bu söz konusu bile olamaz.”

“Caleb’i bıraktıktan sonra Rockford Falls’a dönecek miyiz?”

“Hayır, direkt olarak Teksas’a gideceğiz.”

“Peki ya eşyalarım? Sahip olduğum her şey Grace’in ayarladığı yük arabasında.”

“Ahıra taşınmalarını sağlarım. Sahibi eşyalarına göz kulak olur. Ata binebilirsin, değil mi?”

“Evet,” dedi Jessica ama pek iyi bir binici olmadığı gerçeğinden bahsetmedi. “Gitmeden önce bir silah satın almak ve bana nasıl kullanıldığını öğretmeni istiyorum. Hata yapmak istemiyorum.”

Cole onun bir silah istediğini duymaktan hoşlanmamıştı. “Sadece hedef al ve tetiği çek,” dedi. “Bilmen gereken tek şey bu. Zaten yanında silah taşımaya gerek yok.”

“Evet, var,” diyerek karşı çıktı genç kadın. “Bana nasıl kullanıldığını öğretir misin?”

“York’un silahını ateşlemiştin.”

“Doğru düzgün hedef almak istiyorum,” diye ısrar etti.

Daha fazla tartışarak vakit kaybetmek istemiyordu. “Caleb uyanır uyanmaz yola çıkarız. Yine ne oldu?” diye sordu onun kafasını salladığını görünce.

“Önce yemek yemesi gerekiyor.”

“Pekâlâ. Yedikten sonra yola çıkacağız. Yanına sevdiği yiyeceklerden de alabilirsin.”

“Norton’ların evine varmamız ne kadar zaman alır?”

“Çok sürmez,” diye söz verdi. “Ve Jessie, Caleb’i götüreceğimiz yeri kimseye söylememeni istiyorum. Norton’ların ismini sakın ağzına alma çünkü biri duyabilir. Tamam mı?”

“Peki.” Şef kapıdan çıkarken arkasından seslendi.
“Cole?”

“Evet?”

“Oğluma hiçbir şey olmayacağına dair bana söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Kısım 2

*Üzüntüler birer birer unutuluyor,
Kırağılar erirken çiçekler doğuyor,*

8. BÖLÜM

Rebecca otelin arkasındaki küçük bahçede taş bir bankta oturuyordu. Topladığı valizleri yerde, hemen yanındaydı.

Misafirlerden hiçbiri yakıcı öğle güneşinin altına çıkmak istemediği için ortam oldukça sakin ve güvenliydi. Bahçenin her yanı yüksek tuğla duvarlarla ve budanmış gümr yeşilliklerle çevriliydi. Spencer ve Cobb avluda, dışarı açılan kapının yanında duruyordu. Polis Şefi Cooper ise bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanarak at arabasının gelmesini bekliyordu.

Rebecca arkadaşlarının yola çıktığını görmelerinden endişeleniyordu. Saate göz attıktan sonra kapıya baktı. “Jessica ve Grace’e veda edemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum, fakat onların hapiste tutulan adamı görmek için Teksas’a gittiğimi bilmelerini istemiyorum. Benim için endişelenebilirler... Umarım otelden ayrılırken onlarla karşılaşmayız.”

“Bu konuda endişelenmene gerek yok,” dedi Cooper. “İkisi de yola çıktığını görmeyecek.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?”

“Grace’e yarına kadar yatağından çıkmaması emredildi ve Şef Ryan kapısının önüne bir koruma yerleştirdi. Odasından çıkmasına ya da ziyaretçi kabul etmesine izin verilmeyecek.”

“Peki ya Jessica?”

“Birkaç saat önce Şef Clayborne ile çıktı.”

“Çıktı derken neyi kastediyorsunuz? Nereye gitti?” diye bağırdı Rebecca. “Yapması gereken bir işi mi vardı? Bugün geri dönecek mi?”

“Hayır.”

“Nerede?”

“Emin ellerde,” dedi Cooper. “Onun için endişelenmene gerek yok.”

“Ne zaman çıktı? Birkaç saat önce mi demiştiniz?”

“Evet,” diye yanıtladı. “Bizim de o zaman yola çıkmamız gerekiyordu, fakat düzgün bir at arabası bulmak zaman aldı. Tren istasyonuna kadar ata binemeyeceğinizden emin misiniz?”

“Eminim. Ben şehirde büyüdüm ve daha önce de açıkladığım üzere ata binme konusunda hiç tecrübem yok. Boynumu kırarım.”

“Pekâlâ. Araba birazdan burada olacak. Sadece beklemek zorundayız.”

“Bana hâlâ Jessica’nın nereye gittiğini söylemediniz.”

Cooper derin bir nefes aldıktan sonra ona baktı. Üzerinde ne tür bir etki bıraktığını bilmesini istemiyordu, fakat Tanrı biliyor ona bakmadan duramıyordu. Çok güzel bir kadındı, güneş altın rengi saçlarına vururken tepesinde bir hale varmış gibi görünüyordu. Meleksi yüzünü görür

görmez ondan çok etkilenmişti. Daniel'ın onu uyarmış olmasını, böylece kendini buna hazırlayabilmeyi isterdi.

Spencer ve Cobb üç kadına da açık bir şekilde abayı yakmışlardı. Onlarla tanıştıkları andan beri karşı cinsi yeni keşfeden erkek çocukları gibi davranıyorlardı. Bu çok iğrençti. Cooper yavaşça bakışlarını yere indirip Rebecca'dan sorusunu tekrarlamasını istedi.

“Jessica ve Cole’un nereye gittiklerini bilmek istiyorum.”

“Nereye gittiklerini bilmiyorum.”

“Kuzeye,” diye ağzından kaçırdı Spencer.

Cooper polise tek bir kelime daha etmemesini belirten bir bakış attı.

“Cole ve Jessica bebeği bir arkadaşlarının evine götürdüler.”

“Cole’un arkadaşlarından birinin evine mi?” diye sordu Rebecca. “Öyle olmalı... Ben ve Grace dışında... Jessica’nın arkadaşları Şikago’da. Biz onun yakın arkadaşlarıyız. Neden Caleb’i götürmesi gerekti? Ve neden bana nereye gittiğini söylemiyorsunuz? Tanrı aşkına siz bir polis şefisiniz. Bilmeniz gerekir.”

“Özür dilerim ama bilmiyorum,” dedi Cooper.

“Onun için endişeleniyorum.”

“Üçünüz çok iyi dost oldunuz, değil mi?”

“Trajik şartlar bizi birbirimize yaklaştırdı ve birçok ortak noktamız olduğunu keşfettik.”

Cooper, onun adına üzüldü. Genç kadın çok üzgün ve son derece kırılgan görünüyordu. “İki arkadaşını da çok yakında göreceksin,” diyerek ona söz verdi.

“Görecek miyim?” diye sordu hevesle. “Ne zaman?”

“Jessica ve Cole, Grace ve Daniel bize yetişecekler.”

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Anlamıyorum. Bana Grace ve Jessica’nın da Teksas’a gittiklerini mi söylüyorsunuz?”

“Evet.”

“Ama neden? Tanık benim.”

“Bunun farkındayım,” diye karşılık verdi Cooper. “Ancak duruşmaya kadar diğer kadınları da güvende tutmalıyız. İfadeni verdikten sonra tüm bu mesele sona erecek. O zamana kadar hepinizin korunması gerekiyor. Ayrıca Yargıç Rafferty üçünüzü de görmek istiyor.”

“Onları ne zaman göreceğim?”

“Bizimle Red Arrow’da buluşacaklar,” diye yanıtladı. “Muhtemelen oraya Cole ve Jessica’dan önce varacağız, fakat bizi şaşırtıp bineceğimiz treni yakalayabilirler.”

“O halde Red Arrow son durak? Bu Blackwater’a kadar ata binmek zorunda olduğumuz anlamına mı geliyor?”

Cooper onun endişelenmesi üzerine gülümsedi. “Benim atıma binebilirsiniz ya da bir yerden bir araba bulurum.”

Ellerine bakıp fısıldadı. “Bu çok yanlış. Daha önce itiraf etseydim Grace ve Jessica korku içinde yaşamayacaklardı.”

“Neden gerçeği en başta söylemediniz? Korktuğunuz için mi?”

“Evet.”

“Hanımefendi, bir kanun adamına yalan söylediğiniz için başınız derde girebilir,” diye seslendi polis memuru Cobb.

Arkadaşı Spencer ise kafasını sallayarak ona katıldı. “Bu tür bir suçtan hapse girebilirsiniz.”

“Ne fark eder?” diye sordu Rebecca. “Zaten başım dertte. O suçlular tarafından avlanacağım, hayatta kalmam mucize olur. Neden hâlâ denemediklerini anlamıyorum. Ne bekliyorlar? Neden beni susturmayı denemediler?”

Daniel bu soruya kapı girişinden yanıt verdi: “Meşgul-lerdi.” Cooper’a bir telgraf uzattı. “Bir banka daha soyulmuş. Buranın altmış mil güneyinde.”

Cooper küfretti. “Temiz miymiş?”

Daniel keyifsizdi. “Hayır.”

“Daniel’a temiz olup olmadığını sorarken ne demek istediniz?” diye sordu Rebecca.

Daniel cevap vermek için ona döndü. “Bana öldürülen insanların olup olmadığını soruyordu.”

Rebecca’nın rengi soldu. “Kaç kişi öldürülmüş?”

“Üç adam,” diye yanıtladı Daniel. “Üçü de banka çalışanıymış.”

“Zavallı adamlar,” diye fısıldadı genç kadın.

Daniel, Cooper’ı bahçenin köşesine yönlendirdi. Kısık bir sesle, “Bu soygunun farklı bir yanı var,” dedi.

“Ne gibi?” diye sordu Cooper.

“Bankadaki tüm masalar ters çevrilmiş ve Rockford Falls gazetesinin bir kopyası duvara çivilenmiş. Üzerinde kan varmış.”

“Bize tanışımız olduğunu bildiklerini söylüyorlar.”

Daniel kafasını salladı.

“Hadi buradan gidelim.”

Bir bebekle seyahat etmek zor değil tam bir kâbustu. Çocuk nasıl sessiz olacağını bilmiyordu. Söylediği şeylerin çoğu anlamsızdı ama yine de bir cevap verilmesini

bekliyordu ve Cole onun sırf sesinin ormanda yankılandığını duymak için durmaksızın konuştuğundan emindi. En sevdiği kelime hâlâ *hayırdı*. Fısıldayarak, bağırarak, sızlanarak, şarkı söylercesine söylüyordu bu kelimeyi. Geceyi geçirmek için bir yerde durduklarında Cole bu kelimeyi en az iki yüz kez duyduğundan emindi.

Küçük, at nalı biçimindeki bir gölün kenarında kamp kurduklarında güneş neredeyse batmak üzereydi. Bazısı on beş metre yüksekliğinde olan ve yer yer suyun üzerinden görünen sivri kaya çıkıntıları yağmurdan ve rüzgârdan korunma imkânı sunuyordu. Daha da önemlisi hiç kimse gece gizlice onlara yaklaşamazdı. Kampa girişin tek bir yolu vardı ve burası gölün bir tarafından geçen patikadaydı.

Cole atlarla ilgilenirken, Jessica Caleb'e akşam yemeğini yedirdi. Bebek yemek yemek yerine etrafını incelemekle meşgul olduğundan annesinin onu işbirliği yapmaya ikna etmesi epeyce uzun bir zaman aldı.

Cole ufaklığın çıkardığı seslerden hiç endişelenmiyordu çünkü takip edilmediklerini biliyordu. Emin olmak için iki kez aynı yoldan geçmişti. Bebeğin koşup oynamaya ihtiyacı vardı. Günün büyük bir bölümü boyunca annesinin kucağında hareket etmeden oturmaya zorlanmıştı ve kaybettiği zamanı şimdi telafi ediyor gibi görünüyordu. Enerji doluydu, açıklığın bir ucundan diğerine doğru daireler çizerek koşuyor ve durmaksızın bir şeyler söylüyordu. Arada sırada Cole'un ancak bir bebeğin anlayabileceğine inandığı kendi yaşına özgü bir şakaya gülüyordu. Mutluluktan omuzları sarsılıyordu.

Jessica suya girmesine izin vermediği için olay çıkarır-

ken bile çocuk çok sevimliydi. Genç kadın tüm enerjisini onun dikkatini dağıtmaya harcıyor, fakat Cole Caleb'e bir şey yapmasını söylediğinde nedense sorun çıkarmadan da duramıyordu. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkaran Caleb saçağın altındaki eyerlerden birine oturmuş, şefin atları tımar etmesini izliyordu. Atleti karnına kadar çıkmış, bezi kalçalarının kenarına doğru kaymıştı ama bir bebeğin olabileceği kadar mutluydu.

Öte yandan annesi berbat bir haldeydi. Yorgun olduğu her halinden belliydi. Cole'a kız kardeşinin yağmurda ve çamurda uzun süre kalan bez bebeğini hatırlatıyordu. Saçları birbirlerine yapışmıştı, beyaz bluzu tozla ve Caleb'in bisküvi yerken bulaştırdığı çilek reçeliyle kaplıydı, yanaklarında da lekeler vardı. Yine de çok çekiciydi.

Jessica yemek yiyemeyecek kadar yorgundu ama Cole onu beslenmeye ihtiyacı olduğu konusunda ikna etti. Çok acıkmıştı, öyle ki jambon, fasulye, bisküvi ve şekerli kurabiyelerden ikişer porsiyon yedi. Yemeğini yerken şef gözünü ondan bir an olsun ayırmadı. Kaşlarını çatmasına bakılırsa bu gece canı gerçekten sıkındı. Taş gibi sessizliğine birkaç dakika katlandıktan sonra pes edip ona ne olduğunu sordu.

"Bu gece kamp yapacağımızı bana neden söylemedin? Beni uyarman gerekirdi."

"Sana söyleseydim daha farklı mı davranırdın?"

Kafasını sallamak üzereyken durdu. "Bilmiyorum ama daha güvenli bir yer seçmen için ısrar ederdim."

"Burası bulabildiğim en güvenli yer," diye karşılık verdi Cole. "Kimse bize arkamızdan yaklaşamaz ve patikadan aşağı inen biri olursa sesini duyabilirim."

“Ben bunu kastetmemiştim... Şimdi de ateş yaktın.”

Cole onun neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordu. Kayaya sırtını verip ona baktı. “Ateşe daha sonra ihtiyacımız olacak,” dedi. “Gecenin bir yarısı hava soğuyacak. Dağda hep öyle olur.”

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip gözlerini yumdu. “Kampı gölün kıyısına kurmak zorunda mıydın?”

“Atların suya ihtiyacı var, Jessie, aynı şekilde bizim de.”

Açıklamalarının mantıklı olup olmadığı umurunda değildi. “Suyun Caleb için ne kadar tehlikeli olduğunu farkında değil misin? Bu gece endişeden gözümü kırpmayacağım. Ya uyanıp yanımdan uzaklaşırsa? Ormanda kaybolabilir, gölde boğulabilir ya da bir yılanı basabilir...”

“Jessica, sakın ol. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

“Ateşe düşebilir ya da bir kora basabilir,” diye devam etti sözlerine. “Ne düşünüyorsun?”

Endişelerini anlıyor olsa da onlara bakabileceğine güvenmediği için biraz gücenmişti. “Yanmasına, boğulmasına, ısırılmasına ya da kaybolmasına izin vermeyeceğim.”

“Ben yine de endişeleneceğim,” diye fısıldadı. İyi olduğundan emin olmak için Caleb’e baktı, bulduğu bir çubukla toprağı eşelediğini gördü ve tekrar göle döndü. Azalan ışıktaki su yanıyor gibi görünüyor, turuncu parlaklık güzel bir görüntü sunuyordu.

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi Cole onu tekrar sohbete çekerek.

“Hayır, ne düşünüyorsun?” diye sordu yorgun bir sesle.

“Yıkanman gerektiğini.”

Hemen ona döndü. “Anlayamadım...”

“Yıkanman gerektiğini düşündüğümü söyledim. Kıyafetlerini çıkar ve yüzmeye git. Sana iyi gelir. Sinirli ve yorgunsun, su kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak. Hadi git. Caleb’i yanıma alırım. İffetinden endişe ediyorsan da arkamı dönerim.”

“İffetimden endişe etmiyorum. İçinde bulunduğumuz durumdan faydalanmayacağını biliyorum. Bunu yapmazsın.”

Son cümlesini eklemeseydi Cole söylediklerini iltifat olarak algılayabilirdi, çünkü az önce ona güvendiğini itiraf etmişti. “Yapmaz mıyım?” diye şaşkınlıkla tekrarladı. “Neden yapmayayım?”

“Neden bu durumdan faydalanmayacağını mı soruyorsun?”

“Evet.” Gülümsemesi kalbini durdurabilirdi. Onun gördüğü tüm kadınlardan farklı olduğu kesindi, o anda ondan uzak durmanın ne kadar zor olmaya başladığını anladı.

“Çünkü sen bir polis şefisin,” diye sabırlı bir şekilde ona hatırlattı Jessica.

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye üsteledi Cole.

“Yemin ettiğin anlamına geliyor. Burada beni korumak için bulunuyorsun, oyna...” Oynaşmak diyecekken fikrini değiştirdi. “Başka bir şey için değil.”

Cole nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Bıkkınlıkla dişlerini sıktı, çünkü nihayet ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Ona haddini bildirmeye karar verdi. “Jessica, sandığının aksine polis şefleri yeminlerini eder-

ken hadım edilmezler. Cinsellikten vazgeçmek iş tanımının bir parçası değil.”

Genç kadının gözleri kocaman açıldı. “Demek istediğin...”

“Aynen öyle.” Yüzünün kızaracağını ya da en azından konuyu değiştireceğini umuyordu.

Aksine Jessica sadece omuzlarını silkti. “Endişelenmeyeceğim,” dedi. Uzun bir süre göle baktıktan sonra ekledi: “Endişelenmeli miyim?”

Cole konuşmalarını ve tuhaf fikirlerini düşündükçe daha da bunalıyordu. “Sana ne zaman endişelenmen gerektiğini söylerim. Tamam mı?”

Güldü. “Peki, tamam.”

“Yüzmek istiyor musun istemiyor musun?” diye sordu. “Caleb toprakla oynamayı bırakıp buraya gel.”

Çocuk elindeki çubuğu bırakıp hemen onun yanına koştu. Cole onu kucağına oturtup atletini çıkardı.

“Su derin mi?” diye sordu Jessica.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Cole ufaklığın bezini yerinde tutan bağcıkları çözerken. “Orta kısmı derin olmalı. Neden sordun? Yüzme bilmiyor musun?”

“Çok iyi yüzemem,” diye itiraf etti. “Daha önce pek denemedim.”

“Küçükken yüzmeye gitmez miydin?”

Kafasını salladı. “Bu tür şeyler için vakit yoktu.”

Cole ona baktı. “Neden vakit yoktu?”

“Meşguldüm.”

Ses tonundan anladığı kadarıyla o günlerden bahsetmek istemiyordu. Hassas bir adam olsaydı bu dile getirmediği fikri dikkate alıp konuyu değiştirirdi. Ancak has-

sasiyet özelliklerinden biri değildi. “Neyle meşguldün?” diye sordu.

İçini çekti. “Çalıştığı dükkânda anneme yardım ediyordum, kadın giysileri satan bir yerdi,” diye açıkladı. “Küçükken ya komşularla kalırdım ya da okulda yardım ederdim. Oyun oynamak için zamanım yoktu.”

“Sadece ikiniz vardınız, değil mi? Baban gitmişti.”

“Evet, bizi terk etmişti.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Öldüğünü duydum ama doğru olup olmadığını bilmiyorum. Caleb’i suya mı sokacaksın?”

“Evet.”

“Onu sıkı tut, olur mu?” diye sordu. “İslandınca kayganlaşıyor.”

Cole gömleğini başının üzerinden çıkarıp kenara attı, sonra da silah kemerini çıkarıp ayağa kalktı.

Jessica telaşa kapılarak dikkatini göle verdi, fakat göğsünün ve kollarının üst kısmının ne kadar kaslı olduğu gözünden kaçmamıştı. Fazlasıyla bronz teni, üstsüz bir şekilde güneşin altında uzun saatler geçirdiğini gösteriyordu. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Çelik gibi mavi gözlerini fark etmemesi için kör olması gerekirdi, ancak onu en çekici kılan şey oğluna karşı davranışlarıydı. Job’un sabrına sahipti. Caleb’e karşı düşünceli ve tatlıdilliydi, dahası ufaklığın yaptığı hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Harika bir baba olabilirdi. Aklına gelir gelmez bu düşüncüyü hızla savuşturdu. Ona ya da başka bir erkeğe ihtiyaç duymadığını kendisine hatırlattı. O ve Caleb çok iyi idare ediyorlardı.

“Keşke yola çıkmadan önce Grace’le konuşabilseydim.

Bir çiftlik bulmasına yardımcı olacağıma dair ona söz vermiştim. Bana iş teklif etmişti, oğlumu yetiştirmek için uygun bir yerde olabilirdim. Onun da koşup oynayacağı bir odası olurdu.”

“Çiftlikte ne yapabilirsin?”

Omuzlarını dikleştirdi. “Birçok şey yapabilirim. Ağır işlerden hiçbir zaman çekinmedim.”

“Sinirlenmene gerek yok. Sana ne hakaret ettim ne de meydan okudum. Sadece merak ediyorum.”

“Grace’in olanlardan haberi olmalı. Çok büyük bir baskı altında ve zamanı azalıyor.” Cole onu anlamasa da Jessica sözlerine devam etti: “Grace kişisel meselelerini bilmeni isterse sana bizzat söyler. Eşyalarımı da yük arasından indirmeliydim. Umarım Grace kendini eşyalarımına sahip çıkma konusunda sorumlu hissetmez.”

“Endişelenmeyi bırak,” diye emretti Cole. “O iyi olacak ve çok yakında onu göreceksin.”

Caleb kendisini kollarına atınca Jessica’nın dikkati dağıldı. Oğlu çırılçıplak ve kokuşmuştu. “Sabun getireyim,” dedi.

“Jessie?”

“Evet?” dedi bebeği kucğından indirirken.

“Bir dakikalığına gözlerini kapatmak isteyebilirsin belki.”

Nedenini sormaksızın gözlerini sımsıkı yumdu. Ancak merakı baskın çıktı ve en sonunda sormadan edemedi. “Tüm kıyafetlerini çıkarmadın, değil mi?”

“Elbette, çıkardım,” dedi neşeyle. “Caleb ve ben anadan doğmayız.”

Jessica ona bakmak istiyordu. Daha önce çıplak bir

adam görmediği için muhtemelen bu sadece merakından kaynaklanıyordu. Fakat bir anne olduğuna göre bakmalıydı, öyle değil mi?

Tek gözünü hafifçe araladı. Çok uzun süre beklediği için hayal kırıklığına uğradı. Tek görebildiği suya giren Cole'un sırtıydı. Sırtının da bronz olmasını çok tuhaf buldu. Bu adam ne yapıyordu? Dışarıda çıplak mı çalışıyordu? Bu olasılık o kadar saçmaydı ki gülümsemeden edemedi.

Caleb kollarını Cole'un boynuna dolamış neşeyle onun kulağına bir şeyler söylüyordu. Hiç de korkuyormuş gibi görünmüyordu, bu yüzden Jessica birden onlarla birlikte suyun içinde olmak istedi.

Ama sabunu almaya gitti. Valizini karıştırırken su sıçramasına benzer bir ses duydu ve çok geçmeden bunu bebeğin neşeli çığlığı takip etti. Hiçbir şey Caleb'i korkutmuyor, bu da kendini güvende hissettiği anlamına geliyordu.

"Şimdilik gayet iyi," diye fısıldadı Jessica kendi kendine. Annelik konusundaki yeteneksizliğine karşın her gün yeni bir şey öğreniyor ve ufaklık beş ya da altı yaşına geldiğinde üstlendiği bu rolü daha rahat yerine getireceğini umuyordu. Her zaman endişe edeceğini biliyordu ama tüm anneler endişelenmez miydi? Oğlu için doğru olanı yapmayı istiyordu, böylece Caleb güzel anılarla ve güçlü bir özsaygıyla büyüyecekti. Hayatındaki diğer erkeklerin aksine onun bazı değerleri olacaktı.

"Jessie, sabunu getir."

Cole'un sesini duyunca irklildi. Kendi yaptığı gül kokulu biçimsiz sabunu alıp suyun kenarına gitti. "Atayım mı?"

“Elbette,” diye seslendi.

Genç kadın hedef aldı ama üç metre kadar ıskaladı.

Cole sabun suya batmadan onu yakaladı. “Kız gibi atıyorsun,” diye seslendi.

“Ben zaten genç bir kızım,” diye cevap verirken ayak-kabıllarını çıkarıp çimenli eğime oturdu.

Çoraplarını da çıkardı ama Cole göldeyken bundan daha ileri gitmeyecekti. Yapmayı istediği şeyi yapması onun için uygun olmazdı. Anneler ahlaksız olamazlardı. Şefin oğlunu tepeden tırnağa sabunlamasını, sonra onun-la şakalaşmasını izlerken tüm bunların bir parçası olabilmeyi diledi.

Cole Caleb’i rahat bir tavırla havaya atıp onun suya düşmesine izin verince kalbi duracak gibi oldu. Onu uyarmasına fırsat kalmadan Cole çocuğu suyun altından çıkardı ve öksürmesini bekledikten sonra onu tekrar havaya attı.

Çok iyi vakit geçiren Caleb’in yorgun düşmesini umuyordu. Hava tamamen kararana dek gölün kıyısında oturup ayaklarını serin suya soktu. Sıcaklık hızla düşüyordu. Caleb için bir havlu aldı ve Cole’un oğlunu yanına getirmesini bekledi.

Alt dudağı soğuktan titriyen bebek, yine de sudan çıktığında karşı koymayı ihmal etmedi. Suyu yeniden girmek istiyordu.

Jessica ateşin yanına götürüp onu hemen yatması için hazırladı.

Caleb’i daha önce serdiği battaniyenin ortasına yatırdı ve ufaklık uzanır uzanmaz oyuncağını eline alıp başparmağını ağzına sokarak gözlerini yumdu.

“Suya girmek istiyorsan, ona ben bakarım, Jessie,” dedi Cole arkasından.

“Teşekkür ederim.”

Ona bakabileceğini söylerken Cole’un sesinde belirgin bir neşe vardı. “Giyindim.”

Sayılır, diye geçirdi içinden Jessica. Üzerinde sadece vücuduna oturan güderi pantolonu vardı. Saçlarını geriye atmıştı, kollarında ve göğsündeki su damlaları parlıyordu.

Yıkama fikri kulağa hoş geliyordu. Caleb uyuyana kadar bekledikten sonra temiz kıyafetlerini, sabununu ve havlusunu aldı. Şefe görünmemek için kamp yerinden olabildiğince uzaklaştı, eşyalarını gür, yapraklı bir çalının üzerine bırakıp yavaşça üzerini çıkardı. Boynundaki ve omuzlarındaki tüm kaslar sızlıyordu, aniden öylesine yorulmuştu ki yaptığı şeye zorlukla dikkatini verebiliyordu.

Çıplak teninde suyu hissetmek harika bir duyguydu. Dikkatle gölde ilerleyip ayak parmaklarıyla taş zeminin derinleşmediğinden emin olurken derin bir nefes aldı.

Cennette gibiydi. Soğuğa bile aldırmadı, sabunlanıp saçlarını yıkadığında parmaklarının ucu kuru erik gibi büzüşmüştü.

Üzerine geceliğini geçirmesi harika olurdu, fakat Cole yanındayken bu hiç de uygun değildi, o nedenle temiz bir iç gömleği ve üzerine en az iki beden büyük gelen koyu gri bir elbise giydi. Kıyafetlerinin çoğu gibi bu elbise de ikinci eldi. Elbiseyi başının üzerinden geçirirken bir kez daha bundan böyle daha özenli olacağına dair yemin edip kampa döndü.

Ufaklık sırtını şefin vücuduna dayamış bir şekilde uyuyordu. Cole’un da uyuduğunu sandı. Sırtüstü yatıyordu ve eyerlerden birini yastık olarak kullanmıştı.

Kamp ateşinin karşısına oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını altına topladı ve birbirine giren saçlarını fırçalamaya koyuldu.

Her şeyin huzurlu olduğu ve kendine zaman ayırabildiği gecenin bu vaktini seviyordu. Uyuması gerektiğinin farkındaydı, çünkü yarın da bugün kadar yorucu olacaktı, ama yalnızlığın tadını çıkarmak çok daha keyifliydi. Ateşin ısısı yüzüne vuruyordu. Saçlarının kuruması için başını hafifçe yana eğdi.

“Alev alacaksın,” dedi Cole.

Jessica irkildi. Caleb’in rahatsız olmaması için, “Uyuduğunu sanmıştım,” diye fısıldadı.

“Fısıldamak zorunda değilsin. Oğlun derin uykuda. Hiçbir şey onu rahatsız etmez.”

“Yolculuk onu yordu,” dedi genç kadın keyifli bir sesle.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Cole yeniden konuşmaya başladı: “Sen iyi bir annesin, Jessica.”

Fırçasını bıraktı. “Hayır, değilim, ama deniyorum,” dedi. “Daha önce çocuklarla hiç vakit geçirmedim ve Caleb’le ilgilenirken bazı hatalar yaptığımı farkındayım. Artık yanında daha rahatım, umarım onda kalıcı bir hasar bırakabilecek bir şey yapmam. Onu biraz şımartmış olabilirim ama bu umurumda değil. Çocukların şımartılmaları gerek.”

“Çocuğun bir babaya ihtiyacı var. Ona bir baba bulacak mısın?”

Cevabı hızlı ve etkileyici oldu: “Hayır, bulmayacağım. Caleb’in bir babası vardı. Onu terk etti, unuttun mu?”

“Tıpkı babanın seni terk ettiği gibi mi?”

Bu soruya yanıt vermedi. “Evlenmeyeceğim. Bu çok sorun yaratır.”

“Caleb’i tek başına büyütmenin ne kadar zor olacağından haberin var mı?”

“İdare ediyoruz.”

Cole uzun bir süre ateşe bakarak Jessica’nın durumunu düşündü. Erkekler ve evlilik hakkında bu tür fikirlere sahip olamayacak kadar gençti. “Her erkek terk etmez.”

“Çoğu eder.”

“Hayır, çoğu terk etmez,” diye karşı çıktı Cole. “Cesursun, bunu kabul ediyorum, fakat gerçekçi olmalısın. Güzel bir kadınsın ve erkekler seni isteyecektir.” Sevmek için yaratılmışsın, diye geçirdi içinden ama dile getirmeyemedi. Onunla ilgilendiği izlenimine kapılmasını istemiyordu. Elbette onunla sevişmekle ilgileniyor ve bunun asla unutamayacağı bir gece olacağını biliyordu, ancak evlenmek ilgi alanında bile değildi.

“Caleb’i yetiştirme konusunda yardıma ihtiyacım olacağını düşünmene neden olan ne?” diye sordu Jessica.

Bu soruya aldırmadı. “Saçlarının rengi hoşuma gidiyor.”

İltifat onu şaşırttı. “Öyle mi? Erkeklerin çoğu kahverengi saçlı kadınları sevmez.”

“Bu çılıncı fikre nereden kapıldın? Bir erkek bir kadını ilk fark ettiğinde zaten saçına bakmaz.”

“O halde neresine bakar?”

Cole gülümsedi. “Onu bütünüyle fark eder. Boynun aşağısında kalan tüm kıvrımları inceler.”

Yüzü kızardı ve gülmek için kendisini tutmak zorunda kaldı. “Bu şekilde konuşmamalısın.”

“Nasıl? Sadece soruna cevap verdim. Bu arada saçların kahverengi değil. Tarcın rengi.”

İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu. Şefin, onun aklını doğru olmayan sözlerle doldurması hiç doğru değildi. İddia ettiği gibi güzel değil sadece akli başında olan sıradan kadındı. “Neden evlenmedin?” diye sordu birdenbire.

“Hiç istemedim,” diye yanıt verdi Cole. “Ayrıca benim işimde evlilik söz konusu değildir.”

“Ama neden evlenmeyi istemedin?” diye üsteledi.

“Bağlanmak fikrinden hoşlanmıyorum. Koşulsuz şart-sız olmalı.”

Onu anladığını belirtircesine kafasını salladı. “Anlıyorum. Ben de evlenmek istemiyorum.”

“Kesin kararlar veremeyecek kadar gençsin.”

“Gülünç olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? Öyleyim, biliyorsun.”

“Doğru erkek, fikrini değiştirebilir.”

“Doğru kadın da senin fikrini değiştirebilir,” diye karşılık verdi.

Cole birkaç saniye ona baktıktan sonra bakışlarını ateşe çevirdi.

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve Jessica onun ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordu. Yerinden kalkıp fırçasını aldı, kurdelelerinden birini bulmak için valizini karıştırdı, sonra da Caleb’in yanına, battaniyenin üzerine oturdu. “Oğlumun bileğini kendiminkine bağlamaya karar verdim. Kalkmaya yeltenirse beni uyandırmış olacak.”

“Jessie, buna gerek yok. Onu duyarım.”

Jessica bu riske girmeyecekti. Sarı kurdeleyi Caleb’in

sol bileğine geçirip kendisinininkine bağladı. Sonra uzanıp gözlerini yumdu. “Bu gece endişeden gözümü bile kırpamayacağım.”

Bir dakika geçmeden uykuya dalmıştı. Cole ateşe birkaç dal ekledikten sonra uzanıp Caleb’in bileğindeki kurdeleyi çözdü.

Jessica Caleb’in uykusunda rahat hareket edebilmesi için uzun bir kurdele tercih etmişti, fakat Cole bebeğin uykusunda kurdeleyi boynuna dolamasından korkuyordu. Bu riske girmeyecekti. Ayrıca evinden uzak olduğunda asla deliksiz bir uyku çekmezdi ve en ufak sesi bile duyardı.

Jessica uykusunda içini çekip ona doğru döndü. Cole güzel yüzüne bakıp onun doğru kadın olduğunu düşündü ve bu fikir öfkelenmesine sebep oldu.

Her şey karışabilirdi ve sorun çıkmasından gerçekten nefret ediyordu.

Sırtüstü uzanıp gözlerini yumdu ve gecenin serinliğinin içindeki ateşi söndürmesini beklerken hayatının basit felsefesini hatırladı:

Koşulsuz şartsız.

Tom Norton ve eşi Josey, şerifin hapishanesinin bulunduğu Middleton kasaba meydanının iki blok doğusunda kalan Grant Lane’de iki katlı, tahta kaplama gri bir evde yaşıyorlardı. Ön kapının önünde üç taş basamak vardı ve verandada yakın zamanda siyaha boyanmış sallanan sandalyeler duruyordu. En üst basamaktaki iki büyük siyah saksı pembe ve kırmızı yaz çiçekleriyle doluydu. Sarmaşık dalları her iki yandan aşağı sarkıyordu.

Ev ufak olsa da sevimliydi.

Dışarısı karanlıktı, ama Cole yine de arka kapıya doğru gitmeleri için ısrar etti. Caleb'i tek kolunda taşıırken serbest eliyle de Jessica'yı yarı sürüklüyordu.

“Yatmış olduklarından eminim. Saat geç.”

“O kadar da geç değil,” diye karşı çıktı Cole. “Ayrıca yatmış olsalardı tüm ışıkları açık bırakmazlardı. Hadi, Jessie. Bunu yapmak zorundayız.”

“Bu insanlardan hoşlanmazsam Caleb'i onlarla bırakmayacağım. Anladın mı?”

Cole sabrına hâkim olmaya çalıştı. “Bunu daha önce de konuşmuştuk. İki saat önce kabul etmiştim, unuttun mu?”

“Unutmanı istemiyorum, hepsi bu.”

Kolunu genç kadının omzuna dolayıp, “Söz verdiğim gibi her şey yolunda olacak,” dedi. Arka kapıyı tıkladıktan üzüldükçe Jessica ona bir saniye beklemesini söyledi. Uzanıp parmaklarını Caleb'in saçlarının arasında dolaştırdı. Bebek hemen elini itti.

“Hazır mısın?”

Derin bir nefes aldı. “Evet... Umarım onları rahatsız etmeyiz. Saat geç,” dedi bir kez daha.

Norton'lar misafirlerinin olmasına sevinmişler ve hiç rahatsız olmamışlardı. Cole arka kapıyı tıkladığında Josey akşam yemeği bulaşıklarını yıkamayı yeni bitirmişti ve hâlâ masada oturan Tom Norton ikinci kahvesini içiyordu.

Cole kucığında Caleb'le birlikte açık renge boyalı mutfağa girerken, ilerlemesi için Jessica'yı hafifçe dürttü.

Josey çoktan bebeğe sokulmaya başlamıştı, çocuk ise

aniden utanıp yüzünü Cole'un boynuna gizledi. "Çok yakışıklı bir çocuk, şu lülelere baksana Tom. Bir ailen olduğunu bilmiyordum Cole, bu güzel hanım eşin olmalı. Seninle tanışmak çok güzel..."

"Ben onun eşi değilim," diye açıkladı Jessica. "Ama bu benim oğlum. Adı Caleb."

Tom Norton, Cole'un elini sıkmak için öne çıktı, sonra onlar için birer sandalye çekti. "Otur ve bize Middleton'da ne aradığını anlat. Başka bir soygun olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Cole sandalyeye oturup Caleb'i kucığına yerleştirirken. "Buraya sizinle konuşmak için geldik."

"Öyle mi?" dedi Tom. "Geçen gün seni düşünüyordum. Gördüğüm kadarıyla hâlâ rozeti takıyorsun. O halde polis şefi olma fikrine iyice ısınmaya başladın?"

"Şimdilik," diye yanıtladı Cole. Önüne bıraktığı kahve için Josey'ye teşekkür ettikten sonra tekrar Tom'a döndü. "İşi sevip sevmediğime karar verecek kadar uzun bir süredir polis şefliği yapmıyorum." Bu sözünün üzerine Jessica'ya baktı. Josey'yi dikkatle izliyor ve yaşlı kadının her hareketini tartıyor gibi görünüyordu.

Caleb sıcak kahveye doğru uzandı. Jessica ya da Cole tepki vermeden önce Josey kahveyi onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Ufaklık kurabiye yiyebilir mi? Yeni pişirdim. İçlerinde fındık var ama bazı bebekler fındık sevmeyizler. Biraz süte ne dersin? Yeterince var."

"Süt ve kurabiyenin hoşuna gideceğinden eminim," dedi Jessica. "Ama ortalığı batıracaktır. Sakıncası var mı?"

"Hayır, elbette yok. Ortalığı batırmaması için henüz

çok küçük,” diye ekledi. “Akşam yemeği yediniz mi? Tavuk kızarta...”

“Hayır, yedik,” diye hemen araya girdi Cole. “Ama teklif ettiğin için teşekkürler.”

“Ben de hiç aç değilim,” dedi Jessica.

“Tom seninle biraz yalnız konuşabilir miyim?” diye sordu Cole.

Şerif ona oturma odasına geçmeyi teklif etti. Caleb ortama alışamamıştı ve şefi bırakmıyordu. Cole onu Jessica’ya verip göz kırptıktan sonra odadan çıktı.

Jessica korumacı bir tavırla bebeğini kollarının arasında sıkıca sardı. Mutfak temizdi. Hiçbir yerde en ufak bir kir bile yoktu. Josey’nin iyi bir ev hanımı olduğu belliydi, ancak kocasıyla birlikte Caleb’e bakmayı kabul ederse çocuğa ayak uydurabilecek miydi? Peki ya sabırlı olabilecek miydi?

Bilmesi gereken her şeyi öğrenmesi için daha fazla zamanının olmasını isterdi. Cole’a güveniyordu ama o bir erkekti ve bir annenin endişelerine sahip değildi. Şef Norton’lara güveniyor olabilirdi ancak o güvenmiyordu ve masum bir bebeği kötü insanların eline bırakmamaya kararlıydı.

Ama canavar değillerdi. Josey’nin gözlerindeki iyi niyet ona çocukları sevdiğini söylüyordu. Caleb’den hoşlanmıştı bile, ufaklık da ona ısınıyordu. Başparmağı her zamanki gibi ağzındaydı ama ona gülümsüyordu.

Ne bilebilirdi ki? O henüz bir bebektir. İyi bakılacağından emin olmak annesinin işiydi... Tanrı aşkına onu başkalarına nasıl bırakacaktı? Kimse onu kendisi gibi sevemezdi.

Josey masaya bir tabak kurabiye koydu. İki bardak süt doldurup büyük bardağı Jessica'nın, küçük olanı Caleb'in önüne koyduktan sonra da karşılırlarına oturup derin bir iç çekti. "Çok sıcak bir gündü, değil mi?"

"Evet, sıcaktı," diyerek ona katıldı Jessica ve yaşlı kadına gülümseyip kucağından inmeye çalışan Caleb'i sıkıca tuttu. "Evin çok güzel."

"Sadece mutfağı gördün," dedi Josey kıkırdayarak.

"Çocuğun var mı?"

"Hayır yok. Hep büyük bir ailemizin olmasını istedik ama kismet olmadı. Kız ve erkek yeğenlerimle ilgilendim, çocuklarla aram iyidir, fakat kalbimde hep kendi çocuğumu yetiştirmenin özlemini taşıdım."

"Hâlâ çocuğun olabilir. Kaç yaşındasın?"

Cesurca sorulmuş bir soruydu, fakat Josey buna aldırmadı. "Bebek sahibi olamayacak kadar yaşlıyım... Bana böyle bir soru sorman gerçekten çok tuhaf!"

"Kabalık ettim," dedi Jessica. "Yersiz olduysa özür dilerim. Karar vermek için çok az vakit var ve ben..." Devam edemedi. Açıklamaya kalkarsa ağlamaya başlayabilirdi. Duygularını kontrol altına almak amacıyla derin derin soluduktan sonra Josey'yi sorgulamaya başladı.

Josey onu dikkatle izliyordu. Genç kadının yüzünün ne kadar solgun olduğunun ve ne kadar üzgün göründüğünün farkındaydı. Başının dertte olup olmadığını ve eğer öyleyse Tom'la birlikte yardım edebilecekleri bir konu olup olmadığını sormak istiyordu, ancak kelimeler ağzından çıkamadan Jessica tekrar konuşmaya başladı.

"Kendini sabırlı bir insan olarak görür müsün?"

"Anlayamadım?"

“Sabırlı mısın?”

“Tom öyle olduğumu düşünüyor.”

“Sinirlendiğinde ne yaparsın?”

Josey sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu tuhaf sorular karşısında çok şaşırmişti. “Temizlik yaparım.”

“Anlayamadım?” dedi Jessica.

“Temizlik yaparım,” diye tekrarladı Josey. “Herhangi bir şey yüzünden sinirlendiğimde yerleri ovalar, duvarları yıkar ve öfkemden kurtulmak için ne gerekiyorsa onu yaparım. Sonra Tom’la konuşurum. Neden bana bu soruları sorduğunu söyleyecek misin?”

Jessica’nın gözleri doldu. “Evet, Cole kocanla konuşmayı bitirir bitirmez açıklayacağım. Tezgâhının altında çamaşır sodası bulundurur musun?”

“Ne bulundurur muyum?”

“Tezgâhın altında çamaşır sodası bulundurur musun?”

“Tanrı aşkına, elbette hayır,” diye yanıt verdi Josey. “Daha önce de söylediğim gibi yeğenlerime bakmaya alışkınım. Birkaçı senin bebeğinle yaşıt. Yürüyebiliyorlar ve yaramazlık yapıyorlar ama henüz ne yaptıklarının farkında değiller. Çamaşır sodası onları öldürebilir, o yüzden ulaşamayacakları bir yere koyuyorum. Başın dertte, değil mi, Jessica?”

“Evet,” diye fısıldadı. “Çok şüpheli davrandığım için özür dilerim ama bilmem gerekiyor.”

“Neyi bilmelisin?” diye sordu Josey.

“Cole açıklayacak. Fakat daha fazla soru sorarak canını sıkmayacağıma söz veriyorum.”

Josey uzanıp Jessica’nın elini okşadı. “Bu beladan kurtulmana yardımcı olacak iyi ve güçlü bir adamla birliktesin.”

“Cole bir polis şefi ve o da sorunun bir parçası. O olmasaydı şu an Teksas’a gidiyor olmazdım.”

Josey kaşlarını çattı. “Sanırım Tom bana neler olduğunu anlatana kadar beklemem gerekecek. Hem bebek beş dakikadır süte ulaşmaya çalışıyor,” dedi konuyu bilerek değiştirmeye çalışarak, çünkü Jessica yine ağlayacak gibiydi. “Neden kollarını gevşetip almasına izin vermiyorsun? Bardaktan içebiliyor mu?”

Jessica dikkatini oğluna çevirdi. Bardağı ona yaklaştırdı ve oğlunun sütü nasıl içtiğini Josey’nin görmesini sağladı. Tam onun yeteneğiyle gurur duyduğu sırada Caleb sütü döktü.

Josey kıkırdadı. “Genellikle bunu Tom yapar,” dedi ve bir bezle dökülen sütü sildikten sonra Caleb içerken bardağı tuttu.

Ufaklık nihayet yere inip mutfağı keşfe çıkmaya hazırdı. Jessica çekmeceleri boşaltmaması için onun peşine düşmek üzere harekete geçmekte gecikmedi.

“Otur ve oynamasına izin ver,” dedi Josey.

“Mutfağını mahveder,” diye uyardı. “Caleb çok meraklı bir çocuktur.”

Josey gidip tezgâhın altındaki dolabı açtı. “Yeğenlerim mutfak gereçleriyle oynamayı severler. İşte böyle...” dedi Caleb yere oturup tahta kaşıklardan birine uzanırken.

Yerlerine geçip birbirlerini tanımaya çalışırlarken Caleb de tencere ve tavalara vurarak gürültü yapmakla meşguldü.

Jessica on dakika içinde oğlunu kucağına alıp öpmesine izin verecek kadar Josey’ye alışmıştı.

O sırada Cole ve Tom mutfağa geri döndüler ve şef Jessica’yı başıyla selamladı.

“Josey, ikimiz bu ufaklığa bakacağız,” dedi Tom.

Josey bebeği okşayıp Jessica’ya baktı. “O soruları sormana şaşmamalı. Senin için ona bakmaktan gurur duyayım... Tom ve ben onun zarar görmesine izin vermeyeceğiz.”

“Jessica bir tanık ve ifadesini vermesi için Teksas’a gitmek zorunda,” dedi Tom. “Cole bebeği yanlarında götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor.”

“Ne zaman döneceksiniz?” diye sordu Josey, Cole’a.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı. “İki hafta... Belki daha uzun sürebilir.”

“Beni hatırlamayacak.”

Herkes dönüp Jessica’ya baktı.

“Elbette seni hatırlayacak,” dedi Josey. “Unutmasına izin vermeyiz.”

Tom ufaklığın onlara daha kolay alışabilmesi için Jessica ve Cole’a geceyi onlarda geçirmelerini önerdi. Jessica yaşlı kadının Caleb’i yıkamasına onay verdi, fakat civcivlerini kollayan bir tavuk gibi yanında gezindi. Josey çocuklarla nasıl uğraşacağını biliyordu. Bir leğene su doldurdu ve çocuğu sabunlarken her tarafa su sıçratmasına ses çıkarmadı.

“Onunla aran iyi,” dedi Jessica. Josey’yi üst kattaki misafir odasına doğru takip etti. Kalın bir havluya sarılı olan Caleb kadının omzunun üzerinden annesine bakıyordu. “Hep bez bebeğiyle uyur. Valizinde. Ve havuçtan nefret eder. Zorla yedirmeye kalkarsan tükürür.”

“Bunu yapmam,” dedi Josey. “Ben de havuç sevmem. Ne söylersem söyleyeyim endişeleneceğini biliyorum ama ona kendi çocuğummuş gibi bakacağıma söz ver-

yorum. Neden alt kata inip Caleb'in bana alışmasına izin vermiyorsun? Yardıma ihtiyacım olursa seslenirim.”

“Evet, bu iyi bir fikir,” dedi Jessica. Ayrıca bu bir testti çünkü Caleb'i yatağa yatırmak güç ve sabır gerektiren bir işti. Valizi yatağın üzerine bırakıp alt kata indiğinde Cole'u oturma odasının penceresinden dışarı bakarken buldu. “Hepsi senin suçun,” diye fısıldadı. “Bunun kalbimi kırdığını görmüyor musun?” Polis Şefi ona yönelince elini kaldırarak durmasını sağladı. “Onu bırakamam. Özür dilerim ama durum bundan ibaret. Bensiz yapamaz, korkar ve perişan olur...”

Onunla dalga geçermiş gibi Caleb'in kahkahaları alt kata geldi.

Cole kafasını salladı. “Kulağa hiç de perişanmış gibi gelmiyor.”

“Buna daha fazla devam etmeyeceğim. Kararımı verdim,” diye fısıldadı Jessica.

Tam üst kata çıkmak üzere döndüğü sırada Cole onu elinden yakalayıp kendine doğru çekti. “Tom?” diye seslendi. “Jessica ve ben yürüyüşe çıkıyoruz.” Onu arka kapağıya sürükleyip dışarı çıkardı ve sokaktan bakıldığında mahremiyet sağlayan ağaçlara varana dek elini bırakmadı. “Şimdi beni dinle,” diyerek söze başladı.

“Sakın benimle bu ses tonuyla konuşma. Bebeğimi yabancılardan yanında bırakmayacağım. Özür dilerim Cole, fakat aksini düşünmem mümkün değil.” Elini çekmeye çalıştı ancak şef onu biraz daha kendine doğru çekti.

Yüzleri arasında birkaç santim vardı. Cole çok inatçı olduğu için ona sert bir nutuk çekecek oldu, fakat gözyaşlarını görünce bundan hızla vazgeçti. Nutuk çekmenin sırası değildi. “Ne kadar zor olduğunu biliyorum...”

“Hayır bilmiyorsun. Sen bir anne değilsin.”

“Hayır, değilim. Mantıklı olmak zorundasın. Tom Norton’u tanıyorum ve sana güvenilir olduğunu söylüyorum. Luke MacFarland ve eşi öldürüldüğünde Tom ve Josey onların çocuklarını yetiştirmek istediler.”

“Peki bunu neden yapmadılar?”

“Luke’un akrabaları onlara izin vermedi. Çocukları aralarında bölüştüler.”

“Kardeşleri birbirlerinden ayırdılar mı?” diye fısıldadı.

“Evet, ama Tom onları bir arada tutmaya çalıştı. Sana onun iyi bir adam olduğunu söylüyorum. Karısı da öyle. Josey hastalandığımda bana baktı. Onun için bir yabancıydım ama beni sağlığıma kavuşturdu. Norton’lar bebeğine bir şey olmasına izin vermeyecekler. Onu sevecekler, Jessie, Caleb’i yanımızda götüremeyiz. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Teksas’a gitmeyeceğim.”

“Bu kadar inatçı olmak zorunda mısın? Bu senin elinde değil. Gitmek zorundasın ve Caleb de burada kalmak zorunda.”

“Bundan nefret ediyorum,” diye haykırdı Jessica.

Kollarını ona doladı. “Biliyorum.”

“Senden de nefret etmeye başladım, Cole Clayborne. Her şey senin suçun.”

“Pekâlâ. Hepsi benim suçum,” diye fısıldadı Cole. Çenesini başının tepesine doğru eğdi, birkaç dakika onu tutmayı ve sırtını okşamayı sürdürdü. Onu kollarının arasında tutmanın ne kadar güzel bir his olduğunun farkındaydı.

Jessica koruma öldürüldüğü sırada Caleb’in ne kadar

büyük bir tehlike altında olduğunu düşünmeden edemedi. Oğlu öldürülebilirdi. Norton'lar onu güvende tutacaklardı. Bunun doğru olduğunu yüreğinde hissediyordu. Aniden Cole'dan uzaklaştı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Sen sadece işini yapıyorsun. Ayrıca haklısın. Caleb tehlikeden uzak durmalı." Omuzlarını dikleştirip arkasını döndü ve içeri girdi.

Josey mutfak masasında onları bekliyordu. Jessica'ya Caleb'in hemen uyduğunu söylemek istiyordu, fakat yüzündeki üzgün ifadeyi görünce ayağa kalkıp hemen onun yanına gitti. "Oğluna iyi bakacağım. Sana söz veriyorum, Jessica. Tom ve ben ona öz oğlumuzmuş gibi bakacağız."

"Ona bakmayı kabul ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum, sizden böyle bir şey istemeye hakkımın olmadığını biliyorum ama..."

"Dilediğini isteyebilirsin. Yapabileceğim bir şeyse seve seve yaparım."

"Eğer geri dönmezsem..."

"Öyle konuşma," diyerek onun sözünü kesti Josey.

"Geri döneceksin," dedi Cole arkasından.

Jessica ikisine de aldırmadı. "Geri dönmezsem, Josey, oğlumu sen yetiştirir misin?"

Josey genç kadının başının üzerinden Cole'a baktı. Polis Şefi hafifçe kafasını salladı. "Evet, Tom ve ben onu yetiştiririz. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Jessica tekdüze bir sesle. "Kendini yabancı hissetmemesi için ismini de yasal olarak değiştirmenizi istiyorum. Ailenizin bir üyesi olmasını istiyorum."

“Jessica, Tanrı aşkına, böyle konuşmayı bırak. Sana hiçbir şey olmayacak.”

“Her ihtimale karşı her şeyi düşünmek zorundayım. Bunu Caleb’e borçluyum.”

Josey onu anlıyordu. “Yasallaştırırız,” dedi. “Söz veriyorum.”

Jessica onun elini tuttu. “Son bir söz daha, Josey, bundan sonra yola çıkabilirim. Lütfen onu sakın terk etme.”

9. BÖLÜM

Daniel sorumluluklar arasında sıkışıp kalmıştı. Asıl yükümlülüğü Teksas'a kadar Grace'e eşlik etmekte ve bunu yapacaktı, fakat aynı zamanda son soygunun yaşandığı küçük kasaba Clarkson'a gitmek ve soruşturmaya yardımcı olabilecek bir kanıt bulmak da istiyordu.

Cooper'ı bankaya gönderemezdi çünkü Rebecca'yla birlikteydi ve onun sağ salım Teksas'a vardığından emin olmak zorundaydı. İkili bir saat önce tren istasyonuna doğru yola çıkmıştı, öncesinde ise Cooper genç ve tecrübesiz iki polisini Clarkson'daki şerife yardım etmeleri için göndermişti. Rebecca bir gün önce yaptırdığı rezervasyonu iptal edip planlarının değiştiğini arkadaşlarına bildirmek için Salt Lake'deki otele telgraf göndermekte ısrar etmişti ve telgraf ofisinden çıkar çıkmaz bir at arabasına bindirilip Cooper'la birlikte yola çıkmıştı.

Cooper, Grace seyahat edebilecek kadar düzelene dek beklemelerini önermişti, böylece o iki kadını da yanına alırken Daniel Clarkson'a gidebilirdi, fakat Ryan bu öne-

riyi de kabul etmemişti. Kadınların her biri soyguna tanık olduklarını iddia ediyordu ve Red Arrow'a yapılan yolculuk sırasında onları birbirlerinden ayrı tutmaya kararlıydı zira daha fazla plan yapmalarını istemiyordu. Rebecca'nın gerçek tanık olduğuna inansa da - orada olduğunu kanıtlayan tarifler ve detaylar yüzünden - Blackwater'daki yargıcın hangisinin gerçeği söylediğine tek başına karar vermesine izin vermeyecekti.

Cole, Jessica ve Caleb ile kasabadan ayrılmadan önce onu görmemişti. Silahlı adam korumayı öldürdükten yaklaşık olarak bir saat sonra yola çıkmışlardı.

Daniel hâlâ ölen adamın adını bilmiyordu ama Blackwater Çetesi'nden biri olduğundan emindi. Eski raporlar ona çetede yedi adam olduğunu söylüyordu. Biri Blackwater'da hapisteydi, diğeri Cole'un silah kullanmadaki becerisi sayesinde ölmüştü, diğer beşi ise dışarıda bir yerdeydi... Ve Ryan'ın düşüncesine göre olası tanıkları susturmak için fırsat kolluyordu.

Cooper'ın Grace'e eşlik etmesini istememesinin başka bir sebebi daha vardı, fakat Daniel bunu asla itiraf etmeyecekti. Cooper'ın işini yapacağına güvense de kadını gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Kimsenin onu kendisi kadar özenle koruyacağına inanmıyordu. Ondan hoşlanıyor olduğu gerçeği de vardı ve Red Arrow'daki duraklarına vardıklarında bu tuhaf takıntısını atlatmış olmayı umuyordu.

O gece Daniel, Rockford Falls'da kalıp Grace'in kapısının önündeki sandalyede uyudu. Ertesi sabah alt kata indi ama at arabasının geleceği günün ilerleyen saatlerine kadar otelden ayrılmayı planlamıyordu.

Grace'in başka fikirleri vardı, alt kata indiğinde şefin verandada Dr. Lawrence ile konuştuğunu gördü. Uçuk pembe renkli bir etek ve onunla uyumlu bir bluz giymişti, beyaz eldivenleriyle şapkası elindeydi. Otelden ayrılacağını bildirmek için doğruca müdürün masasına gitti. Sloan ise valizini taşıyarak hemen arkasından ilerliyordu.

Daniel lobinin kalabalık olmasından hoşlanmıyordu. İnsanlar otelden ayrılıyorlardı ve ortalık çok karıştı. Hemen Grace'in yanına gidip ona yukarı çıkmasını emretti. "At arabası gelene kadar dinlenebilirsin."

"Daha fazla dinlenmek istemiyorum. Ben iyiyim," diye diretti Grace. "Beni Teksas'a götürme konusundaki fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama yine de sormak istedim. Konuşmalıyız, Daniel."

"Yukarı çık."

"Hayır, yukarı çıkmayacağım. Hemen, şimdi konuşmalıyız, sonra da beni hapse götürmeni umuyorum."

"Seni Teksas'a götüreceğim," diye fısıldadı Ryan onu köşeye doğru sürüklerken.

"Şerif Sloan bana Blackwater'da bir adam tuttuklarını ve onun çeteden biri olduğunu düşündüklerini söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"O halde neden bana söylemedin?" diye sordu. "Sana asla..."

"Asla ne?"

"Yalan söylememeliydim," diye haykırdı. "Ben tanık değilim. Rebecca ve Jessica'yı korumak için öyle söy-

ledim. Hataydı, üzgünüm. Lütfen bana kızma. Hapiste uzun süre kalmak zorunda mıyım?”

“Hapse falan girmeyeceksin,” diye homurdandı Ryan.

“Ama bir kanun adamına yalan söyledim.”

“Üçünüz yalan söylemek dışında hiçbir şey yapmadınız... Kime inanacağımı bilmiyorum.”

“Sana gerçeği söylüyorum işte... Orada değildim.”

“Bu noktada orada olup olmaman umurumda değil. Yargıç üçünüzün de Blackwater’da olmasını emretti ve at arabası gelir gelmez yola çıkacağız.”

“Diğerleri neden gidiyor?”

“Sana az önce Yargıç Rafferty’nin üçünüzün de orada olmasını istediğini söyledim.”

“Yalan söylediğim için beni hapse atar mı?”

Genç kadının parmaklıkların ardında olma fikri öylesine gülünçtü ki Ryan neredeyse gülecekti. “Hapse atılmak yerine endişe etmen gereken daha büyük şeyler var. Gel. Yukarı çıkıp at arabası otele ulaşana kadar odanda bekleyeceksin.”

Kafasını salladı. “Gitmek zorundaysam...”

“Zorundasın.”

“At arabasını beklemek istemiyorum. Ata binerek gidemez miyiz? Şerif öylesinin daha kolay olacağını söyledi, çünkü kısa yollardan gidebilirmişiz.”

Gülümsedi. “Kestirme,” diyerek onu düzeltti.

Kısa boylu, yaşlı bir kadın kalabalığı yararak Grace’e doğru ilerliyordu. Daniel gözücuyla onu fark edince hemen genç kadının önüne geçti.

“Affedersiniz,” dedi yaşlı kadın. “Lütfen önümden çekilin. Leydi Winthrop’la konuşmak istiyorum.”

Grace, Daniel'ı hafifçe dürtüp öne çıkıktı. "Günaydın," dedi.

Kadın ona reverans yapmaya kalkıştı. "Sizinle tanışmak bir onur... Adım Winifred Larson. Güzel şapkanız dikkatimi çekti. Bana nereden aldığınızı söyler misiniz? Ona benzer bir şapka almak istiyorum. Daha yakından bakmamın bir sakıncası var mı?"

Grace gülümseyerek şapkasını çıkarıp Winifred'e uzattı. Hasır kenarı dantel ve çiçeklerle süslüydü, bir yanında da dik duran iki mor kuştüyü vardı.

"Çok güzel," dedi Winifred. "Buna benzer bir şapka almalıyım. Mor bir elbisem var, onunla çok hoş bir uyum sağlar." Uzun boylu, zayıf bir adam yanlarına gelince ekledi: "Eşim Lionel." İşitilebilir bir fısıltıyla eşine Leydi Winthrop'u selamlamasını söyledi.

"Buna gerek yok," dedi Grace.

"Bu harika eseri nereden aldığınızı söyleyebilir misiniz?" diye sordu Winifred tekrar.

"Bu sıradan hasır şapkayı alıp kendim süsledim."

"O halde dünyada buna benzer bir şapka daha yok, öyle mi?"

"Bu konunun nereye varacağını biliyorum," diyerek araya girdi kocası gülerek.

Grace buna bir anlam veremedi. "Anlayamadım?"

"Winifred bir şeyi çok isterse..."

"Sizden satın alabilir miyim?" deyiverdi yaşlı kadın. "Bir Leydi Winthrop tasarımına sahip olmak benim için çok heyecan verici olurdu. Ona sahip olmalıyım. Ne kadar istiyorsunuz? Beş dolar yeterli olur mu?"

Grace kulaklarına inanamıyordu. Nasıl bir tepki ver-

diğini görmek için Daniel’a bakınca gülümsedi çünkü o da şaşkın görünüyordu. “Aşlına bakarsanız, Bayan Larson, şapkamı satmayı hiç düşünmedim...”

“Eğer orijinalse Anne...” diyerek yüksek sesle fısıldadı Lionel. “Daha fazlasını teklif etmelisin.”

“Evet, evet, haklısın. O halde on dolar. Bu yeterli mi?”

Daniel araya girmesinin vakti geldiğine karar verdi. Grace’in yüzü kızarıyordu, utandığı belliydi. “Leydinin satmak istediğini sanmıyo...”

“Sattım,” dedi Grace. “On dolara.” Lionel ona parayı ödeyince cebine koyup Winifred’e şapkayı güle güle kullanmasını söyledikten sonra onlara veda etti. “Ahıra gitmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Daniel’a.

Gözlerindeki ışıltıdan ötürü Daniel onun kararlı olduğunu anladı. “Ata binecek durumda değilsin. At arabasında oturup dinlenmeye çalışmalısın.”

“Dinlenmeye ihtiyacım yok.”

Ryan kıvrımlı yollara değil de kestirme yollara çıkarlarsa öğleden sonraki trene binmek için gara zamanında varabileceklerini düşünüyordu içten içe. Yetişemezlerse bir sonraki tren ertesi sabah kalkacaktı.

Tereddüt ederek durup ona baktı. Saçları yüzünün etrafına düşmüştü, şakağının yanındaki morluğa bakmak için hafifçe ipeksi saç tutamını kenara itti. Önceki geceki kadar kötü görünmüyordu.

Parmakları yüzüne kaydı. “Emin misin, Grace?”

Genç kadın yavaşça onun elini itti. “Eminim.” Omuzlarını dikleştirip gülümsedi ve bir kez daha yola çıkmalarını önerdi.

“Yük arabasına uğrayacak kadar zamanım var mı? Baş-

ka bir şapka almalıyım,” diye açıkladı. “Bir leydi başı örtülü olmadan insan içine çıkmamalı. Bu doğru olmaz.”

“O halde neden şapkanı sattın?”

“Daniel, kadın on dolar teklif etti.”

Sırıttı. “Şaşırdın, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” diye itiraf etti. “Buraya geldiğimden beri sattığım üçüncü şapka oldu ve çaba harcamama bile gerek kalmadı. Zavallı kadınlar Londra’daki gibi dükkânlara burada sahip değiller. Burada kataloglara bakarak sipariş vermeleri gerekiyor ve genellikle aldıklarını sandıkları şeyle ellerine geçen çok farklı oluyor. Bu çok moral bozucu.”

“Eminim öyledir,” dedi ilgisizce.

Güldü. “Şapkalar kadınlar için önemlidir, ama erkekler için değil. Bu doğru değil mi?”

“Gel öyleyse,” dedi Ryan. “Yük arabası ahıra çekildi. Kendine başka bir şapka seçebilirsin.” Onu kolundan tutup ön kapıya doğru götürdü.

Grace hemen kolunu çekti. “Jessica ve Rebecca’ya veda etmeden gitmem doğru olmaz.”

“Onlar çoktan yola çıktılar. Jessica dün Cole ile Caleb’i bir arkadaşının evine götürdü, Rebecca da Şef Cooper’la yola çıktı. Red Arrow’da onları yeniden göreceksin,” diye açıkladıktan sonra valizini alıp genç kadını kolundan tutarak dışarı çıkardı.

“Ahıra mı gidiyoruz?”

Ryan hemen yavaşladı ve tüm dikkatini caddeye verdi.

“Sence Jessica ya da Rebecca’ya yetişebilecek miyiz?”

“Hayır.”

“Trende onlarla birlikte seyahat etmek iyi olurdu.”

“Aynı trene binsek bile onlarla oturmana asla izin vermezdim.”

“Neden?”

“Daha sonra açıklarım.”

Genç kadın kolunu hızla çekti. “Daniel, biriyle konuşurken başka tarafa bakmak kabalıktır.”

Ryan onun bu eleştirir ses tonu üzerine gülümsedi. Küçük bir çocuğa basit davranışları açıklayan bir öğretmen gibi konuşuyordu. “Grace, kimsenin sana nişan almadığından emin olmaya çalışıyorum, fakat sana bakmamı tercih ediyorsan...”

“Hayır, hayır, sokağa göz atmanı tercih ederim. Beni vurmaya bekleyen birinin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Benim dışımda birinin mi?”

“Bu hiç de komik değil.”

Bir dakika içinde ahıra ulaştılar ve Grace sandıkları karıştırıp üç şapka buldu. İkisini valizine koyup üçüncüyü yanına aldı. Daniel ise atını hazırlamaya giderken ona kapıdan uzak durmasını tembihledi.

Ahırın sahibi olan kısa boylu, kalın boyunlu ve göbekli adam kendini tanıtmak için ortaya çıktı. İçten bir gülümsemesi vardı ve at gibi kokuyordu. “Adım Harry, elinizi sıkardım bayan ama elim gerçekten çok kirli. Yardımcı olabilir miyim?”

Grace hevesli adama gülümsedi. “Evet, yardımcı olabilirsiniz,” dedi.

“Leydinin bir ata ihtiyacı var,” diye seslendi Daniel. Kendi atını eyerliyordu, şaşırtıcı derecede sakin, güzel bir gri attı, fakat bir gözü Grace’in üzerindeydi. Genç kadın ortama son derece uygunsuz görünüyordu. “Pembe fis-

tık,” diye fısıldadı. Gülünç olabilecek derecede kadınsı şapkası ve kullanışsız deri pabuçlarıyla şık bir salona ait gibiydi. Ama Harry’nin onu sevdiği belliydi. Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı ve sürekli ona yaklaşmaya çalışıyordu. Muhtemelen çok güzel koktuğu içindi, ama sebebinin bir önemi yoktu, Ryan adamın ondan uzak durmasını istiyordu. “Leydiye bir at bulmaya ne dersin, Harry?” diye sert bir tonla seslendi.

“Eşiniz çok sahiplenici biri olmalı,” diye fısıldayan Harry, Daniel’a döndü. “Elimdeki en iyi atı bayan için ayarlayacağım.” Birkaç dakika sonra Grace’in tüm dişlerinin düştüğünden şüphelendiği, belkemiği eğik, hadım edilmiş bir at getirdi. Zavallı şey zar zor ayakta duruyor gibiydi.

Grace zavallı hayvana bir kez baktıktan sonra kibarca reddetti. “Hayır, teşekkür ederim.”

Harry ona başka hangi atı göstereceğini düşünürken ellerini ovuşturdu. “Bu ahır erkek kardeşimden bana yeni miras kaldı ve sürüsünü pek tanımıyorum. Ama güzel, küçük bir kısrak hatırlıyorum. Ondan hoşlanacaksınız,” diye söz verip hızla uzaklaştı. “En iyisini en sona sakladığımı söyleyebilirsiniz.”

Grace kibarca ama kesin bir şekilde küçük, güzel kısrak da reddetti.

“Bunun neyi var?” Harry bilmek istiyordu.

“İşime yaramaz,” diye yanıtladı Grace. “Hayvan emekliye ayrılmalı. Bu cılız bacaklarla sokağın sonuna kadar bile dayanmaz. Diğer atlara bakabilir miyim?”

Harry bu sözler üzerine sinirlendi. “Hayır, bakamazsınız. Siz burada kalın, ben bulabildiğim en iyi atı getiririm.”

Grace ona bulabildiği *en iyi* atı getirdiğini hatırlatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Sabırla bekledi ve ona belkemiği eğilmiş bir at daha gösterince kafasını salladı.

Harry yenilgiyi kabul edercesine ellerini havaya kaldırdı. “Gidin ve bakın hanımefendi. Hangisini isterseniz size onu vereceğim.”

Genç kadının sağlam bir at bulması birkaç dakikasını aldı. Harry’nin arka bölmelerden birine sakladığı huysuz bir kısraktı.

Harry onu hemen kararından vazgeçirmeye çalıştı. “Dayanıklı görünebilir ama çok huysuzdur,” diye açıkladı. “Leydinin bu ata binmesini istemezsiniz,” dedi Daniel’a dönerek.

“Grace?”

“Evet, Daniel?”

“Onunla baş edebilir misin?”

“Evet, edebilirim.”

“Pekâlâ, sizi gitmek istediğiniz yere götürür,” diye kabul etti Harry. “Ama...”

Grace hayvanı okşadı. “Ah çok güzel. İşime yarar. Adı ne?”

“Bela.”

Grace’in gözleri kocaman açıldı. “Harry, onu bana satmak istemiyorsan söyle. Bela okumana gerek yok.”

“Bela okumuyordum. Adı bu,” diye ısrar etti. “Atı bana satan sahibi pazarlığı yaptıktan sonra ismini söyledi. Size açık ve net bir şekilde söylüyorum. Adı Bela.”

“Bu olmaz,” dedi Grace. “Ona Papatya diyeceğim.”

Harry gözlerini devirdi. “Anladığınızı sanmıyorum ha-

nımeffendi. Ona istediğiniz her Şeyi s  yleyebilirsiniz ama sadece Bela'ya yanıt verir. Yine de onu satın almak istiyor musunuz?"

"Evet, l  tfen. Daniel,   ok sevimli değil mi?"

Daniel g  lmemeye   alıŐıyordu. Harry atın ismini s  ylediğinde Grace'in yanakları bluzu gibi pembeleŐımiŐti. Kısrağın sevimli olduğunu d  Ő n  yordu ve   oktan yola   ıkmaya hazırdı.

Atın ve eyerin parasını Daniel'dan aldığında Harry h  l   teredd  tl  yd  . "EŞinin b  ylesine huysuz bir hayvanla baş edebileceğinden emin misin?"

Daniel ağzını a amadan Grace, "Emin," diye yanıtladı.

Harry pes etti. "O halde size bir kırbaç getireyim. Bu sorun yaratan atla ona ihtiya ınız olacak."

"Hayır, teŐekk  rler," dedi Grace.

"Size s  yl  yorum, onu kırba lamazsanız istediğinizi yapmaz. Kırba a ihtiya ınız olacak."

Daniel araya girmeseydi tartışma b  y  yecekti. Harry'nin ata yaklaşmaya korktuğunu fark etmişti, bu y  zden kısrağı hemen eyerleyip Grace'in yanına g  t  rd  .

Adam Grace'e yalvarıyordu ancak bedava vereceğini s  ylemesine karşın   nerdiği kırbaç kabul g  rmedi.

"Yola   ıkma vakti," dedi Daniel. Gen   kadının valizini eyerin arkasına bağladıktan sonra   zengileri ayarlayabilmek için onu ata bindirdi. Bir avuç t  y kadar hafıftı. Hasır Şapkasını takınca g  l  msemenden edemedi. Beyaz kurdeleler sırtına d  Ő yor, bu haliyle parkta pazar gezintisine   ıkmak   zereymiŐ gibi g  r  n  yordu.

Ryan dıŐ g  r  n  m  n yanıltıcı olabileceğini biliyordu. Bu y  zden Grace atlar hakkında bilgi sahibi olduğunu

kanıtladığında şaşırdı, zira eyere oturmuş biçimi binicilik tecrübesini abartmadığını gösteriyordu.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu genç kadın.

“Belki de trene yetişebiliriz,” diye yanıtladı. “Bunu düşünüyordum.”

Çenesinde bir parça toz vardı, Grace hiç düşünmeden uzanıp sildi.

Ancak Ryan sert bir darbe almış gibi tepki gösterdi ve geri çekilip başını çevirdi. “Hadi gidelim,” diye emretti. “Harry, bizim için arka kapıları aç. O taraftan çıkacağız.”

“Teksas’a varmamız ne kadar sürer?” diye sordu Grace. Soruyu sorduğunda Daniel eyerine binmek üzereydi. Elini rahatça eyerin üstüne koymuş ve başını hafifçe yana eğmişti, bu haliyle hikâyelerde duyduğu batının vahşi ve acımasız silahşorlarına benziyordu.

Yaban adamları gerçek hayatta rastlanmayacak ve başı bağlanmayacak kişilerdi. Macera ve tehlike arayarak dolaşıp dururlar, arkalarında kırık kalpler bırakırlardı. Daniel da onlar gibi miydi merak ediyordu. Muhtemelen öyleydi. Asla düzenli bir hayatı olmayacak birine benziyordu.

“Bilmek imkânsız,” diye yanıtladı Daniel ve onun neden kaşlarını çattığını merak etti. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Başka işlerim var. Kişisel. Bir tahminde bulunur musun, Daniel? Gerçekten bilmem gerekiyor.”

“Karşılaşacağımız belalara bağlı olarak Blackwater’a varmamız bir ya da iki hafta sürebilir,” dedi. “Sonra mahkeme bitip diğer adamlar yakalanana kadar orada kalmak zorundasın.”

“Neden?” diyerek araya girdi. “Bu aylar sürebilir.”

“Çetenin diğer üyelerinden hiçbirinin peşine düşmeyeceğinden emin olana kadar hiçbir yere gitmene izin veremem.”

Grace gözlerini yumdu. “Pekâlâ,” diyerek kabul etti. “Bana Teksas’ta birkaç hafta ya da en fazla iki ay kalabileceğimi söylüyorsun.”

“Daha da uzun sürebilir.”

Bu sözler üzerine şaşırdı. “O halde bitti...” dedi gözleri dolarak.

“Biten ne?” diye sordu Daniel, genç kadının üzüntülü ses tonu karşısında şaşırmıştı.

Ümidini o kadar kaybetmişti ki ne yapacağını düşünemiyordu. “Bitti,” diye fısıldadı. “Ve kaybettim.”

“Grace, sen neden bahsediyorsun?”

“Seni suçlamıyorum, Daniel. Gerçekten suçlamıyorum.”

“Açıklayacak mısın?” diye sordu. “Neden bu kadar üzgün olduğunu açıkla.”

“Geleceğim...” diyerek ağlamaya başladı. “Mahvoldu. Bir ay bile çok uzun bir zaman. Anlamıyor musun? Hayır, elbette anlamıyorsun, fakat önemi yok. Böyle aptalca hayallere kapıldığım için hepsi benim suçum. Zaten çok fazla zaman kaybettim.” Derin ve yorgun bir iç çekti. “Kasabadan ayrılmadan önce telgraf ofisine uğramak zorundayım.”

“Hayır,” dedi Daniel.

“Özür dilerim ama ısrar etmek zorundayım.”

“Bana nedenini söyle,” diyerek karşı çıktı.

“Bir insan bir şeyin olmasından korkuyorsa, endişelenmemek için bir an önce o işe son vermesi en iyisi değil midir?”

Daniel onun neden bahsettiğini anlamıyordu. Anlaşılan Harry biliyordu, çünkü fikrini belirtmek için öne çıkmıştı. “Diş çektirmek gibi bir şeyden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, aynen öyle,” diyerek ona katıldı genç kadın.

“Daha fazla kafasına takmaması için bir telgraf göndermesi gerektiğini söylüyor,” dedi Daniel’a adam.

“Tercümana ihtiyacım yok,” diye çıkıştı Daniel. “Telgrafı Blackwater’dan gönderebilirsin. Şimdi yola çıkıyoruz.”

Grace kafasını salladı. “Beklemek kaçınılmazı sadece erteler.” Bunun üzerine kısırağını çevirip ön kapıdan çıkmaya kalktı.

Daniel lanet ederek onun peşinden gitti.

Harry kısırağın dizginlerini yakalayıp sıkıca tuttu. “Eşiniz sinirleniyor, hanımefendi. Yapmak zorunda olduğunuz, bekleyemeyecek kadar önemli olan şey ne?”

Grace gözyaşlarına boğuldu. “Evlenmek zorundayım.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“İsteyip istememem umurumda değil,” dedi Daniel. “Bana neden evlenmek zorunda olduğunu açıklayacaksın.”

Grace ona aldırış etmemeye karar verdi. Özel kompartımandaki dolgulu koltuğa yaslanıp pencereden dışarı baktı. Tren son sürat ilerliyordu ve son vagonunda olduklarından viraj almak için her yavaşladığında kompartıman şiddetle sarsılıyordu. Bu durum midelerini bulandırıyor-du, gergin dudaklarına ve yüz ifadesine bakılırsa şefin de rahatsızlık duyduğu belliydi. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye sertçe yanıtladı.

“Bana karşı kaba olmana gerek yok, Daniel.” Küçük kompartımanda karşılıklı oturuyorlardı. Dört yetişkine yetecek kadar oturma yeri olsa da şef kendi tarafını tamamen kaplamıştı. Öne doğru uzattığı uzun bacakları yüzünden Grace’in kıpırdaması imkânsızdı. Ama zaten hiçbir yere gidemezdi. Kimsenin onları rahatsız etmemesi için kapı içeriden kilitlenmişti. “Bu hiç uygun değil,” dedi.

“Uygun olmayan ne?”

“Birlikte seyahat etmemiz. İngiltere’de şaperon olmadan bekâr bir erkekle bir kadının aynı kompartımanda seyahat etmesine iyi gözle bakılmaz.”

“Ben bir kanun adamıyım,” diye hatırlattı.

“Yine de bir erkeksin.”

“Evet, en son baktığımda öyleydim,” dedi sırtarak.

Grace tekrar pencereden dışarı baktı, fakat gülümsediği dikkatinden kaçmamıştı.

“Neden evlenmek zorunda olduğunu bana anlatmaya hazır mısın?”

“Hayır, sana anlatmaya hazır değilim.”

“Başın dertte mi, Grace?”

Ona bakmadan cevap verdi. “Evet, sanırım, öyle.”

Ryan’ın aklında birçok olasılık dolaşıyordu ama Grace evlenmeden önce bir erkeğin kendisine dokunmasına izin verecek türden bir kadın değildi. Masum, tatlı ve kesinlikle el değmemişti. “Hamile değilsin.”

“Tanrı aşkına, elbette değilim,” dedi genç kadın kekeleyerek. “Bunu nasıl düşünürsün!”

“Evlenmek zorunda olduğunu ve başının dertte ol-

duğunu söyledi. Ben de ikisini birleştirdim ama sonra vazgeçtim. Teksas’a çok uzun bir yolculuk olacak Grace, eninde sonunda bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin. Şimdi anlatsan daha iyi olur.”

“Daniel, erkeklerin bu kadar kafa ütüleyebileceklerini bilmezdim. Pekâlâ, sen kazandın. Burada işler yolunda gitmezse aileme Lord Nigel Edmonds ile evleneceğime dair söz verdim. Ve işler yolunda gitmedi...”

“Hâlâ anlamıyorum. Yolunda gitmeyen ne?”

Can sıkıntısıyla kaşlarını çatı. “Ailem soylu, bu nedenle toplumda yüksek bir konuma sahipler. Aynı zamanda durumları kötüye gidiyor, masrafları karşılamaları gittikçe zorlaşıyor. Toprakları karşılığında para ödünç aldılar ve bankacılarına taksitleri ödeyemediler. Küçük düştüler.”

“Babana bir iş bulması gerektiğini öneren biri olmadı mı?”

“Ah hayır, buna izin vermez. O soylu,” diye tekrarladı.

“Soylu olmak sofraya yiyecek getirmez.”

“Hayır, getirmez.”

“Çalışmazsa ya da çalışmayacaksa, o halde topraklarını ve değerli olan başka neyi varsa satmak zorunda kalacak.”

“O yüzden evlenmem gerekiyor.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Babamın sahip olduğu tek şey benim, Daniel.”

Öne doğru eğildi. “Bana babanın seni sattığını mı söylüyorsun?”

“Hayır, hayır, elbette değil. O sadece benim için uygun bir evlilik ayarladı.”

“Peki bu evlilik onun maddi sorunlarını çözecek mi?”

“Evet, çözecek.”

“O halde seni satıyor.”

“Hayır, satmıyor,” diye sertçe çıktı Grace. “Her iki ailenin de faydalandığı anlaşmalı evlilikler asırlardır yapılıyor. Babam yanlış bir şey yapmıyor. Aslına bakarsan bana karşı son derece sabırlı oldu. Ondan bir sene istedim, burada bir iş kurmak benim umudumdu... Daha doğrusu hayalimdi... Her ne kadar aptalca olsa da... Bir amcamdan kalan mirasla burada bir arazi satın almak istemiştim...”

“Ve ailenin alışık olduğu hayatı sürmesine destek olmak için yeterince para kazanmak istiyordun, öyle mi?”

“Hayır, hemen yanlış karara vardın. Anne ve babam oldukça yaşlılar. Ben doğduğumda kırklı yaşlardalardı,” diye açıkladı. “Yine de düzenlerinden şaşmayan insanlar değiller. Eğer çiftlik onlara destek olursa İngiltere’den ayrılıp yanıma gelebilirler. Çok maceraperestler değil mi? Ailemi tanısan severdin, Daniel. Çok tecrübeliler ve bu sizin ortak noktanız.”

“Bu tür sorumlulukları üstlenecek yaşta değilsin.”

“Yaşın bununla hiçbir ilgisi yok. Doğduğum gün geleceğim konusunda karar verilmişti.”

“Neden?”

“Çünkü bir leydi olarak doğdum.”

“Leydi olduğunu biliyorum,” diye gülümseyerek karşılık verdi Daniel.

“Hayır, anlamıyorsun. Leydi Grace Winthrop olarak doğdum. Unvan bazı sorumluluklar getiriyor ve isteklerini yerine getirmezssem ailemi utandırırım.”

Daniel aralarındaki büyük kültürel farktan etkilenmişti. İngiltere’de önemli olan şeylerin burada hiçbir önemi yoktu. “Unvanların burada önemi yoktur.”

“Biliyorum,” dedi genç kadın. “Burada önemli olan şey ne? Para mı?”

“Bazıları için.”

“Senin için önemli olan şey ne?”

“Onur.”

“Benim de söylemek istediğim şey bu. Onurum söz konusu. Doğru olanı yapmalıyım.”

“Burada bir insanın sözü toplumdaki konumundan daha önemlidir.”

“Sorumlu olmak benim için son derece önemli,” diye-
rek karşı çıktı Grace. “Belirli görevlerim var.”

“Parası ve gücü olan bir erkekle evlenmek gibi mi?”

“Aileme yardım edecekse evet.”

“Bundan pek hoşlanmıyorsun, değil mi Grace?” Her-
hangi bir yanıt alamayınca sözlerini sürdürdü: “Evet,
bundan hiç hoşlanmıyorsun... Ailenle aynı fikirde olsay-
dın infazını ertelemelerini istemezdin. Senin için seçtik-
leri adamı seviyor musun?”

“Onu sevebileceğime eminim. Düzgün birine benzi-
yor.”

“Düzgün birine mi benziyor?”

Yüzü kızardı. “Onu pek iyi tanımıyorum. Aslında onunla sadece bir kez karşılaştım. Bir yardım balosunda onunla tanıştırıldım, üzerimde büyük bir izlenim bırakmadığını itiraf etmeliyim. Bu şekilde konuşmamalıyım, öyle değil mi?”

“Dürüst olmanın yanlış bir yanı yok,” dedi Daniel ona. “Ama sen onu oldukça etkilemiş olmalısın.”

“Anlaşılan etkilemişim. Ertesi gün babama onunla görüşmek istediğini belirten bir not gönderdi. Annem Ni-

gel'in görür görmez bana âşık olduğunu söyledi, fakat ben bu saçmalığa inanmıyorum.”

“Bana kalırsa ilk görüşte şehveti.”

“Bu konuda daha fazla konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Sinirleniyorsun.”

“Sinirlenmiyorum,” diye çıkıştı. “Baban çok barbar birine benziyor.”

“Daniel, anlaşmalı evlilikler bazı toplumlarda gelenektir.”

“Ve sen de görevlerine bağlı bir evlatsın.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Aslına bakarsan öyleyim. Ailemin bana bir yıl süre vermesi çok...”

“Cezanı geciktirmelerinden mi bahsediyorsun?”

“Zaman tanımlarından,” diye düzeltti. “Bana hayallerimi gerçekleştirme fırsatı tanıdılar. Bana çok güveniyorlar.” Şefin mavi gözleri içine işliyordu.

“Ama sen kendine pek güvenmiyorsun, değil mi Grace?”

“Elbette güveniyorum.”

“O halde neden bu kadar çabuk pes ettin?”

“Çünkü Teksas’a gidiyorum,” diye yanıtladı. “Aynı anda iki yerde birden olamam. Zaten dört ayı boşa harcadım. O korkunç çetenin tüm üyeleri yakalanana dek hayatımı yaşayamayacağım, çünkü beni korumak için ısrar ediyorsun ve bu aylar alabilir.”

“Pes ediyorsun,” diye tekrarladı Daniel.

“Pes etmiyorum.”

“Bana öyle geliyor.”

“Ah sen ne biliyorsun ki? Senin için her şey daha farklı.”

“Çünkü ben Birleşik Devletler’de yaşıyorum.”

“Çünkü sen bir erkeksin. İstemediğin sürece evlenmek zorunda değilsin ve bunun olacağını hiç sanmıyorum. Evlenip aile kuracak bir tipe benzemiyorsun.”

Bacaklarını esneterek oturuş pozisyonunu değiştirdi. “Evliydim.”

Bunu hiç beklemiyordu. “Evli miydin?”

Kafasını salladı. “Neredeyse yedi yıl boyunca. Bridget adında bir kızımız vardı.”

Grace ona daha fazla soru sormadı, fakat Ryan kendini geçmişinden bahsetmek zorundaymış hissediyordu. Söyleceklerini daha fazla saklı tutamazdı. “İkisi de öldü... İki sene önce.”

“Çok üzüldüm.”

“Evet. Ben de.”

Ses tonuna bakılırsa yabancı insanlardan söz ediyormuş gibiydi ama acı gözlerinden okunuyordu ve bu çok üzücüydü. Grace yanına gidip onu kollarına almak ve tescilli etmek istedi, bunu yapmamasının tek sebebi ise kabul edilmeyeceğini bilmesiydi. Bu yüzden tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından sordu: “Eşinin adı neydi?”

“Kathleen.”

“Güzel bir isim. Onu çok seviyordun, değil mi Daniel?”

“Evet,” diye tereddüt etmeksizin cevap verdi. “Onu seviyordum. Hâlâ...”

“Yeniden evlenmeyi düşünüyor musun?”

“Hayır.”

“Zamanla...”

Kafasını salladı. “Bana zamanın her şeyin ilacı olduğunu söyleme.”

Neden birden bu kadar aksileştiğini anlayamadı. “Böyle söylemeyecektim.”

“O halde ne söyleyecektin?”

“Zamanla Kathleen ve Bridget’i düşündüğünde gülümseyeceğini söyleyecektim, çünkü birlikte geçirdiğiniz güzel anları hatırlayacaksınız. Üzüntün hiç geçmeyecek ama hafifleyecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Aksiliğine aldırmamaya çalıştı. “İlk elden tecrübe etmedim. Sadece senin için böyle olmasını umuyorum.”

“Burası çok sıcak oldu, değil mi?”

Genç kadın pencereyi açmak için uzanırken kafasını sallayarak ona katıldı. Birkaç kez denedi ama pencereyi yukarı itemedi. “Sanırım kilitlenmiş.”

Daniel uzandı ve pencereyi tek bir hamlede açtı. Kompartımana sıcak bir esinti girdi.

“Söylesene, Kathleen nasıl biriydi?” diye sordu Grace.

“Neden?”

“Sadece merak ettim, hepsi bu.”

Daniel arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, uyuyacakmış gibi görünüyordu. “Senin tam tersindi,” diye yanıtladı. “Görünüş ve yapı olarak.”

“Nasıl görünüyordu?”

“Uzun boyluydu, gözleri ve saçları kahverengiydi ve çilliydi. Sürekli kilosu yüzünden endişelenirdi ama buna gerek yoktu, çünkü o haliyle harikaydı. Kathleen güzel bir kadındı, içi de dışı da. Kızımız da öyleydi. Annesine benziyordu.”

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Grace başka bir soru daha sordu: “Nasıl tanıştınız?”

“Dillon’a giderken babasının çiftliğine uğramıştım, bahçede çalışıyordu. Güneş üzerine vururken dizlerinin üstüne çökmüş, yabancı otları ayıklıyordu, kafasını kaldırıp bana gülümsedi. Sanırım o an orada ona âşık oldum.”

“Bahçeyle ilgilenmeye ben de bayılırım,” dedi Grace. “Çok güzel çiçeklerim vardı, gökkuşağının her rengine.”

Daniel kafasını salladı. “Kathleen’in bahçesi sebzelerle doluydu. Bir çiftlikte büyümüştü ve çiçek yetiştirecek zamanı yoktu. Sofralarına yiyecek koyabilmek için ekin yetiştirirlerdi. Sen şehirde büyüdün, öyle değil mi?”

“Taşrada da evimiz vardı,” dedi Grace. “Şehrin sıcaklığı dayanılmaz olduğunda oraya giderdik.”

Bu sözler üzerine kaşlarını çattı. “Kathleen ayrıcalıklı değildi, sıcak ya da toplum yüzünden endişe edecek vakti yoktu. Hava nasıl olursa olsun şafaktan güneş batana dek çalışırdı. Şık balo elbiseleriyle dolu bir dolabı yoktu ama onur, cesaret ve sadakate sahipti.”

“Peki ben sahip değil miyim? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun, Daniel? Kathleen ve benim birbirimize tamamen ters olduğumuzu söyledin.”

“Ben sadece farklı olduğunuzu söylüyorum.”

Gözlerinin içine bakıp sordu: “Beni bilerek mi incitmek istedin?” Bir cevap alamayınca nasıl yaralandığını görmemesi için pencereden dışarı baktı. Hakkında neden olumsuz düşündüğünü bilmese de bu fikir canını sıkıyordu. Ağlamamak için gözlerini sımsıkı yumdu. Şef ağladığını görürse zayıf biri olduğunu düşünebilirdi ve o kesinlikle zayıf biri değildi. Elbette daha önce bir tarla

sürmemiş ya da bahçeye sebze dikmemişti, fakat bu yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Öfkesi acısını hafifletti. Hakkında bu tür ezici yorumlarda bulunmaya nasıl cüret edebilirdi?

“Özür dilerim, Grace. Niyetim seni incitmek değildi.”

Ona bakmadan cevap verdi: “Evet, öyleydi.”

“Lanet olsun, yine ağlayacaksın, değil mi?”

Öfkeyle ona baktı. “Hayır, ağlamayacağım,” dedi sertçe. “Ama bana yalan söyleme. Niyetin beni incitmekti, en azından bunu itiraf edebilirsin.”

“Pekâlâ. Seni incitmek istedim. Pencereyi kapatır mısın? Burası soğumaya başladı.”

“İçerisi fırın kadar sıcak,” diye çıkıştı.

“Kapat.”

İsteğini yerine getirmek için ayağa kalktıktan sonra ona doğru döndü. “Hastalanıyor musun?”

“Hayır, hastalanmıyorum,” diye homurdandı Daniel. “Sadece yorgunum.”

“Birkaç dakika önce sıcaklamıştın, şimdi ise üşüyorsun.” Yanına oturup mani olmasına izin vermeden uzanıp elinin tersiyle alnına dokundu. “Ateşin var. Daniel, sanırım salgına yakalandın.”

“Grace, yerine otur ve beni rahat bırak. Lütfen.”

Yerine geçip onun için endişelenmeye başladı. “Şimdi neden o kadar aksi olduğunu anlıyorum. Kendini iyi hissetmiyorsun.”

Tren raylarda bir viraj daha aldı ve kompartıman öne ve geriye doğru sarsıldı. Daniel’in midesi yerinden fırlayacak gibiydi. “Aksi değilim,” diye homurdandı. “Benden uzak durman için öyle söyledim. Aptalca ve acımasız-

caydı, bunu yapmamalıydım, ama mesafeni korumalısın Grace. Öyle olmalı. Neden bu tren bu kadar hızlı gidiyor?”

“Hızlı gitmiyor. Yavaşlıyor. Ayrıca senden nasıl uzak durabilirim? Birlikte bu kompartımana kilitliyiz ve gözünün önünden ayrılmama izin vermiyorsun. Seni kızdıracak ne yaptım?”

“Ah lanet olsun Grace, yanlış bir şey yapmadın. Sadece çok sevimli ve tatlısın.”

Grace ne düşüneceğini bilmiyordu. Sözleri gururunu okşamıştı, fakat söyleyiş biçimi bir tür suçlama gibiydi. Neden sevimli ve tatlı olduğu gerçeği onu kızdırıyordu? “Daniel, hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

Tek hissedebildiği boğazına yükselen safra tadıydı. Midesinin kalkmasına engel olmak için derin bir nefes aldı. “Dinle, gerçekten çok basit.”

“Öyle mi?” diye sordu Grace sessizce.

“Evet,” diye homurdandı. “Eşimden sonra hiçbir kadını arzulamadım ama son zamanlarda... Seninle tanıştığımдан beri ben...”

Devam etmesini bekledi, sonra pes edip üsteledi: “Sen ne?”

Ryan vagonun sonundaki tuvalate ulaşabilmek için en fazla on beş saniyesi olduğunu düşündü ve hızla harekete geçti. “Seni arzuluyorum Grace. Şimdi anladın mı? Kapıyı arkamdan kilitle ve kimsenin içeri girmesine izin verme.”

O kadar şaşırmıştı ki hareket edemedi. Söylediklerinin yerine getirildiğinden emin olana dek bekledi ve tuvalate zamanında yetişti. Yere ve vagon görevlisinin onun için getirdiği kovaya kustu.

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Hastalık vücudundaki tüm gücü tüketmişti. Başını bile kaldıramıyordu ve Grace üzerine battaniye örtse de bir türlü ısınamıyordu.

Grace ona bir yatak hazırlamıştı. Gece boyunca yanı başında oturdu, başını kucağına koyup ıslak bir bezle alnını sildi.

Ryan o yanında olmasa öleceğinden emindi. Gece yarısına doğru kusması kesildi ve nihayet uykuya daldı.

Genç kadın istasyona vardıklarında başka bir trene binmeleri gerektiğini söylemek için onu sarsarak uyandırdı. Ryan bir kompartımandan diğerine nasıl geçtiğini bilmiyordu, valizlerin de diğer trene alındığını görünce şaşırıldı. Grace onları taşımış mıydı? Hayır, taşımış olamazdı. Onu dik tutmakla meşguldü. İşe yaramaz bir haldeydi, bir trenden diğerine geçerken onun ne kadar kolay bir hedef olduğunu anlayınca bir kez daha ürperdi.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz yeniden uykuya daldı. Uyandığında başı yine Grace'in kucağındaydı. Genç kadın pencereye yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, son derece huzurlu ve sakin görünüyordu.

Onu rahatsız etmemek için sessiz olmaya çalıştı. Yıkanıp gömleğini değiştirdikten sonra karşısındaki koltuğa geçti.

Tam bu sırada onun üzerini değiştirmiş olduğunu fark etti. Yakasında hoş bir broş olan beyaz bir bluz ve koyu mavi bir etek giymişti.

Ayakkabılarını da değiştirmişti. Şu an giydiği ayakkabıların rengi eteğiyle uyumluydu. Buna ne ara vakit bulduğunu ve bunun için neden uğraştığını merak ediyordu.

“Günaydın, Daniel. Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Evet, daha iyiyim. Seni uyandırdım mı?”

“Hayır, uyumuyordum. Sadece dinleniyordum. Kendini daha iyi hissediyormuş gibi görünmüyorsun. Eğil de ateşine bakayım.”

“Benim için endişelenme, Grace. Ben iyiyim.”

Kaba davranışı onu hiç etkilememiş görünüyordu. “Bunu daha önce nerede duymuştum?”

“Neyi?”

“Tüm gece boyunca bana iyi olduğunu söyleyip durdun ama elbette iyi değildin. Şimdi eğil.”

Öyle sert bir tonla emretmişti ki Daniel sırf onu sinirlendirmemek için söyleneni yerine getirdi. “Çok inatçı-sın,” diye homurdandı.

Elinin tersini alnına koyunca kaşlarını çatı. “Anlayamıyorum,” diye itiraf etti. “Ateşin varsa bile çok değil. Yine de henüz bir şey yiyip içemezsin yoksa yeniden miden bulanır. Çok şanslısın.”

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Nasıl yani?”

“Salgını hafif atlattın. Çok daha kötü olabilirdi. Jessica üç gün boyunca sürekli istifra etti. Öleceğini sandım.”

“Dün gece ölmek istedim,” diye itiraf etti Daniel. “Bu arada... Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Merakla sordu: “Neden üzerini değiştirdin? Kıyafetlerini kırıştırdım mı? Öyle yapmış olmalıyım,” diye ekledi cevap vermesine fırsat tanımadan. “Ama bu bana gereksiz geliyor. Seni benden başka kimse görmeyecek.”

“Gerekliydi.”

“Neden?”

İçini çekti. “Üzerime kustun.”

“Ah Grace, özür dilerim.”

Güldü. “Daniel, bilerek yapmadın ki.”

“Vagon görevlisi sana...” Sorusunu tamamlayamadı çünkü kafasını sallıyordu.

“İçeri kimsenin girmesine izin vermeyeceğime dair söz vermemi istediğin için onun da içeri girmesine izin vermedim...”

“İçeri girmediyse yerleri kim temizledi?”

“Ben temizledim.” Şef perişan görünüyordu, aniden doğruyu söylediğine pişman oldu. “Neden başka bir şeyden bahsetmiyoruz?”

“Ne gibi?”

“Hava gibi,” diye önerdi Grace.

“Şaka yapıyorsun.”

“Şu an aklıma bir tek o geldi. İçeri biraz temiz hava girmesi için pencereyi açmamın bir sakıncası var mı?”

Daniel kalkıp onun için pencereyi açtı. Teninde hissettiği esinti rahatlatıcıydı. Yerine oturup ona baktı. “Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?”

“Karşında yersem miden bulanmaz mı?”

“Belki de biraz beklemelisin.”

Grace önceki sabahtan beri hiçbir şey yememişti, açlıktan ölmek üzere olmasına rağmen ona katılırcasına kafasını salladı. “Bekleyebilirim.”

“Bir bardak su ister misin? Ben alacağım.”

“Hayır, almayacaksın,” dedi genç kadın nefret etmeye başladığı emredercesine ses tonuyla.

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun. Yine miden bulanacak. Ortallığı temizleyecek halim yok.”

“Şimdi aksileşen kim?”

Bir ayı gibi konuşuyor ve bir günlük sakalıyla tam bir ayıya benziyordu. Saçları dağılmıştı, gömleğinin eteği dışarıdaydı ve kesinlikle tehditkâr bir havası vardı. Yine de yakışıklı görünüyordu.

Onu arzuladığını söylemişti. Grace bu şaşırtıcı gerçeği göz ardı edemiyor, bu konuda onunla konuşabilmeyi çok istiyordu. Fakat tek kelime söylemeye dahi cesaret edemedi, şef kolay sinirlenebilir bir ruh halindeyken bunu yapmayacaktı. Bu konuyu yeniden gündeme getirmek için beklemek zorundaydı, belki de o zamana kadar itirafının onu neden bu kadar şaşırtıp nefessiz bıraktığını anlayabilirdi.

Hayır, bundan şimdi söz etmesi düşüncesizce olurdu.

Ancak Daniel’in bu tür kaygıları yoktu. “Dün söylediğim şey...”

“Ne demiştin?”

“Biliyorsun... Seni arzuladığımı söyledim.”

Ellerini kenetledi. “Ciddi değildin. Bana bunu mu söylemek istiyorsun? Ateşin olduğu için öyle söylemiş olmalısın.”

“Hayır, gayet ciddiydim.”

“Öyle mi?” diye fısıldadı, bu kadar dürüst olmasına şaşırmıştı. Ona bir çıkış yolu sunmuş ama kabul görmemişti.

“Evet. Ancak bu konuda herhangi bir şey yapmayacağım, o yüzden aklına girmesine izin verme.”

Ağzı açık kaldı. “Anlayamadım?”

Daniel onun gözlerinde beliren alevi görünce pot kırıldığını anladı. “Demek istediğim, sanırım söylediklerimi iltifat olarak görebilirsin, fakat çok fazla anlam yükleme, çünkü bu konuda bir şey yapmayı düşünmüyorum.”

“Ah evet, pekâlâ bir iltifattı. Bana beni arzuladığını söyledin, sonra da üzerime kustun.”

Kahkaha atmaya başladı. “Gerçekten çok üzgünüm, Grace.”

“Ah git kafanı bir kovanın içine sok.”

Tekrar güldü. “Seni çok kızdırdım, değil mi? Sinirlenebileceğini hiç sanmıyordum ama sinirlisin, öyle değil mi? O kalın şeker katmanının altında öfkeniz gizli, Leydi Winthrop. İyi kalpli Nigel’in bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum doğrusu.”

“Bu kadar damarıma basmak zorunda mısın?”

“Hâlâ Nigel’la evlenmeyi kabul ettiğini söylemek için telgraf göndermek istiyor musun?”

“Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?”

“Elbette. Yine havadan bahsetmek ister misin?”

“O konuda konuşmadık ama hayır, şimdi bundan söz etmek istemiyorum. Jessica ve Rebecca’yı düşünüyordum. Tren değiştirirken onlarla karşılaşmayı umuyordum, fakat ikisini de göremedim.”

“Cole ve Jessica’nın bize yetişecek kadar zamanları olmamıştır. Bizden bir gün gerideler, Cooper ve Rebecca ise dün yola çıktı.”

“Ama ata binerek zamanı telafi ettik, ayrıca dünkü treni kaçırmış olabilirler.”

“Belki, ama düşük bir ihtimal,” dedi Daniel. “Ben de onlara baktım ama göremedim.”

“Tabii göremezsın. İki büklümdün. Gözlerini bile açamıyordun.”

“Arkadaşının iyi olduğundan eminim. Endişelenme. Cooper onu güvende tutacaktır.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Şimdi endişelenmeyi bırak. Cooper şimdiye kadar ona nasıl poker oynandığını öğretmiş olmalı. Bahse girerim çok eğleniyorlardır.”

10. BÖLÜM

Rebecca delirmek üzereydi. Şef Cooper’la birlikte ufak kompartımanda biraz daha kalırsa aklını kaçıracağını düşünüyordu. Her ne kadar çekici ve özenli olsa da adam sürekli dikkatini dağıtıyordu.

Birkaç saat kâğıt oynamış, sohbet etmiş ve vagon görevlisinin onlar için getirdiği öğle yemeğini yemişlerdi. Ondan sonra genç kadının canı sıkılmaya başlamıştı ve tek istediği birkaç dakika yalnız kalmaktı. Çaresizce onu uzaklaştırmak için akla yatkın bir neden düşündü. Ondan ilacını alabilmesi için vagon görevlisinin yük bölmesine koyduğu kahverengi valizini getirmesini istedi. Baş ağrısı yormuş gibi yaparak ilacını içmezse bir sonraki istasyonda trenin inip bir oda tutmak zorunda kalabileceklerini söyledi. Ona yalan söylediği için kendini suçlu hissediyordu, çünkü Cooper gerçekten çok anlayışlıydı.

“Biliyorum, ilaçlarımı küçük valizime koymalıydım ama unuttum.”

“Başınız çok mu ağrıyor?” diye sordu Cooper, endişesi belirgindi.

“Dayanılmaz olmaya başladı,” diye yanıtladı. “Şimdi içmezsem bir hafta kendime gelemem. Ağrı kör edici olur.”

Cooper bundan daha endişeli olamazdı. Acele edeceğine dair söz verdikten sonra ona kapıyı arkasından kilitlemesini söyledi ve Rebecca aynen istediği gibi yaptı.

Sonra da klostrofobik alanın ortasında durup rahat bir nefes aldı, çünkü nihayet yalnız kalmıştı. Geleceği düşünüp plan kurmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tanrı biliyor, kısa bir süre içinde yapması gereken çok fazla şey vardı.

Cooper’ın en az on beş dakika ortalarda olmayacağını umuyordu. Yük kompartımanı üç vagon ötedeydi ve oraya vardıktan sonra valizini bulabilmesi için çantaları karıştırması gerekecekti.

Ancak dışarı çıkmasının ardından bir dakika bile geçmemişken kapı tıklatıldı.

“Yine ne var?” diye homurdandı Rebecca, işini halletmeden önce şefin aklına ona verecek başka bir emir geldiğini sandı. Zoraki bir gülümseme takınıp kilidi kaldırdı ve kapıyı hafifçe araladı.

Kapı iç duvara doğru hızla çarptı. Çığlık atmaya bile fırsatı olmadı. Geriye doğru sendelerken görebildiği tek şey siyah bir tabancanın parlayan namlusuydu. Ona doğrultulmuştu.

Tahta sıraya düşüp ellerini göğsüne götürdü. Korkudan kesik kesik nefes alarak bağırdı: “Burada ne arıyorsun?”

Yanıt olarak silahlı adam içeri girip kapıyı tekmeleyerek kapattı. Koyu renkli bir takım elbise ve parlak siyah ayakkabılar giymişti.

Bir katile benzemiyordu.

“Ayağa kalk, kaltak,” diye tısladı. Yeterince hızlı hareket etmeyince onu kolundan tutup kendisine doğru çekti ve silahını karnına dayadı.

Rebecca geri çekilmeye çalıştı, yalvarırcasına sessizce kafasını salladı, fakat adam korkusuna aldırış etmedi. “Lütfen,” diye inledi.

Bu, adamın heyecanını daha da arttırdı. “İşte böyle, kaltak. Yalvar...” diye mırıldandı. “Yalvarmanı istiyorum.” Elini vücutlarının arasına sokup elbisesinin önünü beline kadar yırttı, tekrar bağırınca gülümsedi. Üzerini kapatmasına fırsat vermeden bir eliyle göğsünü sıktı.

“Hayır, bunu yapma,” diye fısıldadı Rebecca.

Adam kahkaha atarak silahını tahta sıraya fırlattı ve onu kendisine doğru çekti. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken dudaklarını dudaklarına bastırdı. Öpücük ıslak, sıcak ve kabaydı. Kan tadı alana dek alt dudağını ısırdı, sonra da kırmızı damlaları büyük bir açlıkla diliyle yaladı.

Onu kollarının arasına hapsedip tekrar tekrar öptü, geri çekildiğinde ise gözlerinin içine bakıp yavaşça elini tuttu ve erkekliğine götürdü. “Seni istiyorum.” Rebecca ona teslim olurcasına gözlerini yumdu ve içini çekti. Adam yeniden kahkaha attı. “Sen de beni istiyorsun.” Onu daha sıkı tuttu ve kulağına doğru soludu.

Sesiyle tahrik olan genç kadın kollarını onun boynuna dolayıp cesurca ona sokuldu. “Bluzumu mahvettin. Çok sertsin.”

“Sert olmam hoşuna gidiyor.”

İçi ürperdi. “Evet, çok hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı.

Adam boynunu öpmeye başlayınca halinden memnun bir kedi gibi mırıldandı. “Yapmamalıyız... Şef birazdan dönecek. Ah Tanrım, bu çok güzel.” Gözlerini görebilmek için geri çekildi. “Demek telgrafımı aldın. Çocuklar seninle mi?”

Onu bir kez daha öptükten sonra cevap verdi: “Johnson, Rockford Falls’da o iki kadını öldürmek için fırsat kolluyor. Diğerleri önden Red Arrow’a gittiler. Johnson başarısız olursa trenden indiklerinde onları öldürecekler. Kadınların oraya gittiklerinden eminsin, değil mi?”

“Evet, eminim,” diye yanıt verdi Rebecca.

“Hangisinin bankada olduğunu anlayabildin mi?”

“Hayır. İkisi de bir fare kadar ürkek. Yangında ölmemiş olmaları çok kötü,” diye ekledi parmaklarını adamın saçları arasında gezdirirken. “Çok uğraştım.”

“Dudaklarını büzme,” diye mırıldandı. “Johnson onları alt edemezse çetenin geri kalanı Red Arrow’da onların hakkından gelir.”

“Ve sonra tanık benim.”

“Evet, evet,” diye fısıldadı adam. “Ah bu iyi. Çok iyi.” Elini yavaşça göğsünden aşağı kaydırıp ve tekrar onu okşamaya başladı. Üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı ve böyle bir güç hissetmek ona heyecan veriyordu.

Rebecca eteğine uzanıp kafasını salladı. “Hayır, yapamayız,” diye fısıldadı. “Vaktimiz yok. Çok tehlikeli.”

“Vakit yaratırız. Seni istiyorum, Rebecca. Şimdi.”

Genç kadın ona teslim oldu ve soyunmak için bir adım geri çekildi. Bluzu parça parça olmuştu, hemen ondan kurtuldu ve düğmeleri açıp eteğinin yere düşmesine izin verdi. “Böyle bir riske girdiğimiz için çok aptalız, Donald,” dedi iç etekliğini açarken.

Donald onun soyunmasını izlerken kesik kesik soluyordu. Altın vücudunu kaplayan ipek ve dantel iç gömleği ortaya çıkana dek bekledikten sonra sabırsızlığına yenik düştü. Öne doğru atıldı, elini bacaklarının arasına sokup onu kendine bastırdı.

Rebecca iç çamaşırını çıkarıp bir kenara attı, sonra minderli koltuk boyunca uzanıp bacaklarını açarak onu alması için işaret etti.

Adam ağgözlülükle göğüslerine bakarken sabırsızlıkla dudaklarını ıslattı. Bir dizini bacaklarının arasına yerleştirdi. Bir saniye daha bekleyemezdi, çünkü onunla bir an önce birleşmezse patlayacağını biliyordu.

“Beni çıldırttığını biliyorsun, değil mi, sürtük?”

Kahkaha attı. “Ah evet, biliyorum,” diye fısıldadı. “Böylesine ağır ve ciddi bir beyefendinin bu kadar vahşi bir iştahı olacağı kimin aklına gelirdi!”

“Ne kadar vaktimiz var?”

“En az on beş dakika,” diye yanıtladı.

Donald pantolonunun düğmelerini çözmeye çalışırken kapının tıklatıldığını duydu. Kilitlemiş miydi? Hattırlamıyordu. Sıçrayıp arkasını döndüğü sırada Cooper kapıyı açtı.

“Rebecca, sana kapıyı kilitlemeni...” diye söze başladıği sırada kapıyı ardına kadar açtı. Onu çıplak gördüğü için o kadar şaşırılmıştı ki donup kaldı. Karşılaştığı manzaraya anlam verememişti.

Kapının arkasında duran Donald şefin içeri girmesini bekliyordu. Deliye dönmüş bir şekilde ceplerinde silahını aradı.

“Bu da ne böyle?” diye homurdandı Cooper içeri adımını atarken.

Rebecca dirseğinin üzerinde doğruldu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu, Donald'a baktı, sessizce harekete geçmesini diledi.

Cooper baktığı yeri fark etti ve Donald öne çıktığı sırada döndü. "Adi herif," diye bağırdı.

Rebecca paniğe kapıldı. Donald'ın tahta sıranın üzerinde duran bir kol uzağındaki silahını gördü, yan tarafa doğru dönüp silahı kaptı ve ateş etti.

Mermi isabet ettiği sırada Cooper silahına davranmıştı. Etkisi öylesine güçlüydü ki sırtüstü devrilip pencereye çarptı.

Rebecca sendeleyerek ayağa kalktı. Çılgılık atmamak için bir elini ağzıyla kapatıp tekrar ateş etti. Bu kez ıskaladı ama mermi camı parçalara ayırıp yere serilmiş Cooper'ın üzerine yağdı.

"Ah Tanrım... Ah Tanrım," diye inledi Rebecca. "Onu öldürdüm mü? Onu öldürdüğümden emin ol. Acele et, Donald."

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi homurdanan Donald koridora çıktı. Koridorda kimsenin olmadığından emin olmak için sağına soluna baktı. "Ölmediyse de ölecek," dedi. "Ağlamayı kes ve giyin. Trenden inmek zorundayız."

"Evet, evet," diye inledikten sonra hemen toparlanmaya başladı.

Donald hemen hemen bilinçsiz olan kanun adamını vagonları birleştiren kapıya doğru sürükledi. Kapıyı açtığı anda tren kara bir gölün üzerinde kıvrılan bir köprüyü almak için yavaşlıyordu. Gölün öteki tarafında, uzakta küçük bir kasaba dikkat çekiyordu. Eğildi, Cooper'ı yarı

kaldırdı, ağırlığı yüzünden homurdandı ve itip onu tren-
den aşağı attı.

Tren tıngırdayarak virajı dönerken durup izledi ve şef
suya düşünce gülümsedi.

Onu kimse görmemişti. Bundan emindi, kimsenin si-
lah seslerini duyduğunu da sanmıyordu, çünkü rayların
üzerinde gürleyen trenin çıkardığı ses diğer tüm sesleri
bastırıyordu.

Bir kez daha cinayetden yakasını kurtarmayı başarmıştı.
Heyecanlandı ve mutluluktan kesik kesik solumaya baş-
ladı. Gözucuyla bir hareket gördüğünü sandı ama emin
değildi. Yüzünün görülmemesi için tedbir amacıyla kafa-
sını çevirdi, ardından usulca Rebecca'nın kompartımanı-
na döndü. Halı çoktan kanı çekmişti ve izler bir süredir
oradaymış gibi görünüyordu. Kimse dizlerinin üzerine
çöküp ıslaklığı hissetmediği sürece kanın ne kadar taze
olduğunu anlayamazdı.

Donald bu kez kapıyı kilitlemeyi unutmadı. Rebecca
henüz giyinmemişti. Kıyafetleri tahta sıranın üzerindeydi
ve deliye dönmüş bir şekilde yırtık elbiselerini valizine
dolduruyordu. Onu arkasından yakalayıp duvara yapış-
tırdı ve acımsızca ona sahip oldu.

Kimse bağırışlarını duymadı.

Ayrılık üzüntü değil ıstırap vericiydi. Jessica Caleb'e
veda ederken kalbi parçalanmış gibi görünüyordu. Ancak
bir damla gözyaşı bile dökmedi. Oğlu da ağlamadı, hatta
Josey ve Tom Norton'dan çok hoşlandığı için annesinin
gidişinden pek etkilenmedi ve mutfakı altüst etmek için
hemen harekete geçti.

Cole şaşkındı. Jessica'nın bebeğin yanında gerginlik çıkarmayacağını biliyordu ama dışarı çıkar çıkmaz ağlamasını bekliyordu. "Herkes için en iyisi bu," nutkunu bile hazırlamıştı. Ama Jessie mızımızlanmıyor, aksine ağırbaşlılığını koruyordu. Bu kadar iyi dayandığı için ödülü hak ediyordu.

Tüm gün yollarına devam edip atları kısa süreliğine dinlendirmek için iki kez mola vermişlerdi, gün battığında her ikisi de bitkindi.

Cole atını onunkinin yanında durdurdu ve onu bu kadar zorladığı için kendine kızdı. Genç kadın becerikli bir binici değildi ve uzun yolculuk onun için çok zor geçmiş olmalıydı, yine de bir kez bile şikâyet etmemişti. "Yarın sabah Edwardsville'de treni yakalayacağız. Kasaba buranın sekiz kilometre güneyinde. Orada kalacak düzgün bir yer bulabileceğimizi sanmıyorum ama en azından geceyi bir yatakta geçirirsin... Ya da dolambaçlı yoldan gidip şelalelerin yanında, dışarıda uyuyabiliriz."

"Rockford Falls'a geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Jessica kafasını sallayarak.

"Rockford Falls'dan çok uzaktayız. Düşündüğüm yer berrak, mavi bir su birikintisine açılan küçük bir şelale. Çok gizli."

"Ne kadar dolanmamız gerekecek?" diye sordu yorğun bir şekilde. Gözlerinin önüne düşen saç tutamını geriye iterken ellerinin tozlu olduğunu fark etti. Yıkanmak harika bir fıkırdı.

"Buradan bir buçuk kilometre ötede. Dışarıda uyursak daha erken uyanırız."

Gürültüden, kalabalıktan, büyük bir kasabanın karışık-

lığından uzakta, yıldızların altında yatmayı tercih ederdi.
“Karar senin.”

“Sen neye karar verirsen bana uyar.”

“Yıkanmak çok iyi olur.”

“Edwardsville’de senin için bir banyo bulabileceğimize eminim.”

“Ama dışarıda uyumayı tercih ederim. Şelalenin yanında gerçekten kuytu bir yer mi?”

“Evet, öyle.”

“Böylece pratik de yapabilirim.”

“Ne pratiği?” diye sordu Cole.

“Göreceksin,” dedi. “Tek başıma yapamam. Yardım etmek zorundasın.”

Tek kaşını kaldırdı. “Bu pratik yapma dokunmayı da gerektiriyor mu?” Ona takılıyor ve yüzünün kızarmasını bekliyordu.

Ama Jessica utanmadı, aksine ona katıldı. “Ah evet, kollarını bana dolaman gerekecek. Gerçi pek emin değilim. Henüz tecrübe etmedim.”

Cole atını dürtüp dar eğimden aşağı indi. Jessica hemen arkasındaydı. Zihnindeki ahlaksız duygular birbirini kovalıyordu. Ne pratiği yapmak istiyor olabilirdi? Arkasına baktı. “Pratik yapacağın şey... Kuytu bir yer mi gerektiriyor?”

Gülümsememek için kendini zor tuttu. “Evet, kesinlikle.”

“Neden?”

“Çünkü çok ses çıkaracağım. Etrafta başka insanlar olursa utanırım.”

Dizginleri çekip ona yetişmesini bekledi. Gözlerindeki ışıltıyı görebiliyor ve bir yaramazlık peşinde olduğunu

biliyordu. “Düşündüğüm şeyden bahsetmiyorsun, değil mi?”

Gözlerini kırıştıtarak ona baktı. “Neden bahsettiğimi sanıyorsun?” diye sordu masumca.

“Seksten.”

“Hayır,” dedikten sonra kahkahaya boğuldu.

“Erkekler onlarla dalga geçilmesinden hoşlanmazlar, Jessie. Bunu sakın unutma.”

Genç kadın son sekiz saattir yaptığı gibi onun peşinden ilerlemeye başladı. Uzun bir süre tek kelime dahi etmedi, ta ki merak duygusu baskın çıkana kadar. “Cole?”

“Evet?”

“Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Ne konuda?”

“Seksten bahsetmediğim için.”

“Hayır,” dedi sertçe. “Hayal kırıklığına uğramadım.”

Omuzları çöken Jessica işte o an büyük bir hayal kırıklığına uğradı. “O halde bunu aklından hiç geçirmedin... Yani benimle?”

Cole bu konuda konuştuklarına inanamıyordu. Üzerinde ne tür bir etkisi olduğunun farkında değil miydi? Muhtemelen değildi. Masum olduğu belliydi ama bu tür kişisel sorular sormaya devam ederse bu pek de uzun sürmeyecekti. “Evet, düşündüm.”

“Ve?”

“Ve ne? Böyle bir şey olmayacak, Jessica.”

“Hayır, elbette olmayacak,” dedi hemen. “Ama ben de düşündüm, aslına bakarsan birkaç kez.”

Neredeyse atından düşecekti. “Bu konuda konuşmaktan vazgeçecek misin?”

“Bana bağışlamak zorunda değilsin. Sadece sana karşı dürüst oluyordum. Seninle konuşmak çok kolay, en azından sinirlenene kadar, ayrıca seninle seviştiğimi düşündüğümü itiraf etmek suç değil. Bu konuda herhangi bir şey yapmayacağım. Zaten ne yapacağımı bilmiyorum ki...”

“O halde aptalca bir şey yapacağından endişe etmeme gerek yok.”

“Ne gibi?”

Cole ona cevap vermedi. Tek kelime daha etmeyeceğine yemin etmişti ve dönüp ona bakmayacaktı, en azından atını bir kenara çekip kıyafetlerini çıkarıp onunla sevişme fikrini aklından atana kadar.

“Umarım su sıcaktır,” dedi Jessica.

Cole ise soğuk olmasını umuyordu... Buz gibi soğuk.

Son bir buçuk kilometrelik yol ona otuz kilometre gibi geldi, nihayet vardıklarında tamamen bitkin düşmüştü.

Cole onun atından inmesine yardım etti.

Eli belinde gerektiğinden daha uzun bir süre kalınca Jessica ona yaslandı, yardımına minnettardı. Bacakları öylesine titriyordu ki onu tutmasa sırtüstü yere düşeceğinden emindi. Teşekkür etmek için kafasını kaldırıp bakınca çenesinin kasıldığını gördü ve hemen ondan uzaklaştı. Uygunsuz sözleri yüzünden hâlâ sinirli olduğu belliydi.

Kendini daha iyi hissedene kadar onu görmezden gelmeye karar verdi. Çevre onu büyülemişti, her yer yemyeşildi. Su birikintisinin kenarında yürüyerek bacaklarının tutukluğunu geçirmeye çalıştı. Şelale Rockford Falls'da kine hiç benzemiyordu. Çok daha küçüktü, onun kadar görkemli değildi, ama yine de muhteşemdi. Yukarıdaki

sivri çıkıntıdan durmaksızın akan su aşağıdaki havuzda birikiyor, su damlaları prizmalar gibi gün ışığını kırıp parlak gökkuşağı renklerini yansıtıyordu.

Cole atlarla ilgilenirken o da kampı kurdu. Ateş için çıra topladıktan sonra yataklarını serdi ve Josey'nin onlar için hazırladığı erzakı çıkardı. "Yemek hazır," diye seslendi.

"Sonra yerim," diye karşılık verdi şef. Atları tımar ettikten sonra yeşilliklerde otlamalarına izin verdi. Kayalardan aşağı akan suyun sesi sakinleştirici ve karşı konulmayacak kadar büyüleyiciydi, Jessica yemeğini yerken o da şelalenin kenarına gidip üzerini çıkardı ve berrak suya daldı.

Soğuk su Jessica'yı aklından çıkarmasına yardımcı oldu ve ona dokunmayı neden istemediğini hatırladı. Bağlılık, diye aklından geçirdi. Onun arzulanabilir olduğu kesindi ama beraberinde getirdiği bazı şartlar vardı.

Ayrıca bir adamın birlikte olduktan sonra terk edebileceği türden biri değildi. Kesinlikle ondan daha iyisini hak ediyordu.

O halde onu başka bir erkekle hayal ettiğinde neden bundan rahatsızlık duyuyordu? Onu sahiplenmeye hiç hakkı yoktu, fakat yaptığı şey tam olarak buydu.

"Tüm geceyi suda mı geçireceksin?"

Bu soru onu karanlık düşüncelerinden çekip çıkardı. Sudan çıkıp gelişigüzel bir şekilde kurulandı ve pantolonunu giydi. Kampa döndüğünde yağmur ihtimaline karşı yatakları kaya çıkıntısına doğru yaklaştırıp ateşi yaktıktan sonra bir şeyler yemek için yatağına oturdu.

Yemeği Josey'nin hazırladığını bildiğinden tadının berbat olması onu şaşırtmadı. Jessica tadından şikâyet

etmemişti, ancak geriye bıraktığı yiyeceklerin miktarına bakılırsa pek de fazla yememişti.

Ama Josey'nin paketlediğı nane şekerlerinin büyük bir bölümünü yemişti. Temiz kıyafetler, havlu ve sabun alırken yine bir nane şekeri çıĝınyordu. Kıyafetlerini çıkarıp suya girdi ve yavaşça akan şelaleyi Cole'a karşı bir paravan olarak kullandı.

Su soğuktu ama dayanılmaz değildi. Başını geriye atıp gözlerini yumdu. Suyun etkisi hafif bir masaj gibi tüm gerginliğini aldı ve çok geçmeden tamamen rahatladı. Cennette gibiydi.

Cole ise cehennem azabı çekiyordu, bu yüzden kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Yıkanmasını izlemeliydi. Yanlış ve davetsizdi. Ama bir türlü başını çeviremiyordu ve eğer bu onu sapık ya da röntgenci yapıyorsa ne çıkardı... O kadar güzeldi ki...

Beline kadar gelen suyun içindeydi ve her hareketi son derece erotik ve zarıftı. Boynunu ve kollarını sabunlamasını izledi, ardından gözlerini yumup ona katılma dürtüsüyle mücadele etti.

Belki de koşullar o kadar da kötü olmayabilirdi. Bu düşünceyi bir kenara itip tekrar gözlerini açtı. Erotik manzara öylesine ilgisini uyandırmıştı ki güçlükle nefes alabiliyor ve ona dokunma ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Aklında şehvetli amaçlar dolanıp duruyor, bir an önce düşüncelerini kontrol altına almazsa başının derde gireceğini biliyordu. Yüksek sesle homurdanarak yatağına uzandı ve elini başının altına koydu. Uykusu hafıftı, Jessica herhangi bir sorun yaşar ya da ona ihtiyaç duyarsa tek yapması gereken şey ona seslenmekti.

Büyükbaş hayvanları ve koyunları saydı. Sonra onunla nasıl sevişmek istediğini düşlemeye başladı.

“Cole, uyuyor musun?”

Gözünü açmadan ona cevap verdi. “Hayır.”

“Bir sorun mu var? Sesin boğuk geliyor.”

“Bir şey yok. Ne istiyorsun?”

“Ses çıkartırsam rahatsız olup olmayacağını bilmek istiyordum.”

“Ne yaparken?”

“Atış çalışması.”

Doğrulur doğrulmaz kucağındaki silahı gördü. “Onu nereden buldun?”

“Tom Norton verdi.”

“Hemen onu kaldır.”

“Hedeften şaşmadan atış yapabilmeyi öğrenmek istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.”

“Kendimi nasıl koruyacağımı öğreneceğim. Silahlardan pek hoşlanmıyorum, silahımın olmasını hiç istemedim, fakat Blackwater Çetesi her şeyi değiştirdi. Kendime ve oğluma bakmakla yükümlüyüm ve kimsenin bize zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

“Saçlarını kurula ve uyu.”

Jessica bir tutam ıslak saç omzunun üzerinden geriye attı ve Tom’un onun için satın aldığı kurşun kutusunu açıp silahı doldurmaya başladı.

Cole imkânsız bir hedefi vurmaya çalışmasını izlerken sinirlenmemeye gayret etti. Aynı hatayı art arda birkaç kez yaptığında ise buna daha fazla dayanamayacağını düşünerek ayağa kalktı. Arkasına geçip kollarını beline doladı

ve onu kendisine doğru çektikten sonra silahı tutan elini kavradı. “Tam olarak neye nişan alıyorsun?” diye sordu.

“Karşıdaki ağaca. Neye nişan aldığımı sandın?” diye sordu.

“Yıldızlara. Silahı çok yukarıda tutuyorsun tatlım.” Sonraki yirmi dakikasını ona silah tutmasını öğreterek geçirdi ve dürüst olması gerekirse her saniyesinden nefret etti. Jessica böyle bir beceriyi öğrenmemeliydi. Bir salonda olmalı ve Caleb ayağının dibinde oynarken çayını yudumlamalıydı. O bir leydiydi ve leydiler silah taşımazdı.

Düşüncelerini onunla paylaşma hatasını yapınca Jessica buna şiddetle karşı çıktı. “Silah taşıma fikrinden hoşlanmadığımı kabul ettim, fakat Blackwater Çetesi’nin tüm üyeleri yakalanana kadar taşıyacağım ve eğer bu artık leydi olmadığım anlamına geliyorsa öyle olsun.”

“Sinirlenince çok sevimli oluyorsun. Gözlerin ışıltıyor.”

“Birçok kadın silah taşır... Sen ne dedin?” Ona bakmak için dönünce çenesine çarptı.

“Sevimli olduğumu söyledim,” diye tekrarladı Cole.

Bu iltifat şaşırtmasına neden oldu. “Teşekkür ederim,” diyerek kekeledikten sonra konsantre olmak için başını çevirdi. “Vahşi Batı’da yaşayan kadınlar yanlarında silah taşımaları çünkü orada her türlü... Ne yapıyorsun?”

Başını eğmiş boynuna sokuluyordu. “Seni öpüyorum ama işine engel olmama izin verme. Ne diyordun?”

“Vahşi hayvan var... Ayılar ve diğer yırtıcılar gibi... Ve...” Boynunu daha rahat keşfedebilmesi için başını çevirdi. Nefesinin tatlı sıcaklığını hissetmek heyecan ve-

riciydi ve tüylerini  rpertiyordu. Bu tür bir şeye engel olması gerektiğini biliyordu ve bir süre sonra aynen öyle yapacaktı.

“Yırtıcılar mı?” diye sordu Cole, genç kadın sözlerine devam etmeyince.

“Evet, birçok yırtıcı var.”

“Nerede?”

Düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi. “Bilmiyorum... Bir yerlerde.”

Hafı e güldü. “Seni etkiliyorum, değil mi?” Onu yavaşça kollarının arasında döndürdü ve doğru düzgün bir öpücük vermek üzere ba ını e di. V cudununsa başka fikirleri vardı. Jessica kollarını boynuna doladı ı anda onu hızla kendine çekip açlıkla öptü. Dudaklarıyla ona sahip oldu, dilini içerilere kayd rdı ve nefessiz geçen birkaç dakika boyunca hiç durmadı.

Vücudu onunkine kusursuz bir şekilde uyuyordu, sanki onun için yaratılmı tı. Çok sevimli, zarif ve sevecendi. Ve masum...

Bunu hatırlamak kendine gelmesine yardımcı oldu. Henüz onu bırakmaya hazır değildi, fakat nefes almasına fırsat verdi.

Ama Jessica durmadı. Tutkuyla titreyerek içinde biriken tüm arzu ve özlemle onu öpmeye devam etti. Saldırgandı, önce çekinerek sonra cesurca ona verdiği  p c    taklit edince Cole tekrar kollarını ona doladı. Dili diline de di inde ise inledi.

Tanrı aşkına, çok tatlıydı. Tadı  eker gibiydi. Onu bırakınca sarsıldı,  rar ederse mantığını hi e sayıp onunla sevi ece ini biliyordu.  kisinden birinin yarını düşünme-

si gerekiyordu ve şimdi durmanın ona bağılı olduğunu biliyordu.

Boynuna doladığı kollarından kurtulup bir adım geriledi. “Bunu yapmamalıydım,” dedi boğuk bir sesle.

Jessica sersemlemiş bir şekilde onun uzaklaşmasını izledi. “Yapmana sevindim,” diye fısıldadı. “Nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum...”

Ona sırtını döndü. “Ben uzman değilim, Jessica.”

Gözlerinden ve duruşundan sinirli olduğunu görebiliyordu. Ona doğru bir adım atıp durdu. “Hayır, değilsin. Ama uzun zamandır seni öpmek istiyordum.”

“Evet ama bu bir daha olmayacak.”

“Neden olmasın?” diye sordu Jessica.

Bunu sorduğuna inanamıyordu. “Öpüşmenin nasıl sonuçlandığını biliyorsun, değil mi?”

Yavaşça kafasını salladı. “Bildiğime eminim ama daha önce hiç...”

Cole onun sözünü kesti, çünkü bu konu ona tekrar dokunmayı istemesine neden oluyordu ve bunu yaparsa kendini durduramayacağını biliyordu. “Birbirimizden uzak durmak zorundayız. Bunu anlıyor musun?”

Kafasını salladı. “Peki bunu nasıl yapacağız? Birlikte seyahat ediyoruz.”

“Bana dokunma yeter.” Ona bu emri verdikten sonra gülümsedi. Daha önce hiç böyle söylememişti ve Jessica’ya bunu söylediğine inanamıyordu.

Lanet olası rozet yüzünden, diye düşündü. Onu yüceltmmişti.

Jessica ellerini kenetledi. “Eğer istediğin buysa yerine getirmekten mutluluk duyarım.”

Aniden ona sinirlendi. “Hayır, istediğim bu değil. Asıl istediğim kıyafetlerini çıkarıp seni yere yatırmak ve hayalini kurduğum her şeyi sana yapmak.”

Gözleri kocaman açıldı. “Beni mi hayal ettin?”

“Unut gitsin, Jessie.”

“Ben de seni hayal ettim. Cole benimle sevişmek istiyor musun?”

“Hayır, sevişmek değil...” diyerek onu düzeltti. “Seks yapmak. Aradaki farkı anlıyor musun? Seks yaparsak yarın sabah yaptığın hatanın farkına varacak ve hayatının geri kalanını pişmanlıkla geçireceksin.”

Şefin giderek öfkelenildiğini görebiliyordu. “Peki ya sen? Sen de hata yaptığını düşünecek misin?”

“Evet, muhtemelen.”

“Peki hayatının geri kalanını pişmanlıkla geçirecek misin?”

“Pişman olurum ama uzun sürmez. Şimdi anlıyor musun? Benim için pek fazla şey ifade etmez.”

Yerde duran boş silahı gördü ve alıp Cole’un yanından geçti. “Bu ne küstahlık...”

“Dürüst oluyorum, Jessie. Erkeklerin çoğu senin gibi biriyle yatabilmek için yalan söyler.”

“Benim gibi biri derken?”

“Evet. Senin gibi... Masum, saf ve seksi bir kadın. Bu kadar güzel bir vücuda sahipken anlamıyor olamazsın. Bu çok tehlikeli ve aptalca.”

“Şimdi de aptal olduğumu mu söylüyorsun? Tecrübesiz olmam aptal olduğum anlamına gelmez.” Silahı yatağa atıp öfkeyle ona baktı. “Tek bir soruya cevap ver, sonra bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız.”

“Ne?”

“Hayatımın geri kalanını pişmanlıkla geçireceğime nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bir kadın olduğum için mi yoksa aptal olduğum için mi?”

“Bana pişman olmayacağını mı söylüyorsun?” diye sordu Cole. Ancak herhangi bir yanıt alamadı. “Elbette pişman olacaksın. Kadınlar ilişki ister.”

“İlişki mi?”

“Bağlılık,” diye açıkladı Cole. “Erkeklerse istemez.”

“O halde tüm evli erkekler elleri kolları bağlanıp mih-raba sürüklendiler, öyle mi?”

Bu fikrin son derece uygun olduğunu düşündü. “Evet, muhtemelen öyle olmuş olmalı.”

“Enişten de kız kardeşinle evlenmeye zorlandı mı?”

Ona ailesinden bahsettiğini unutmuştu. “Mary Rose ve Harrison mı?” Tek kelime daha etmesine izin vermeden kafasını salladı. “Harrison onunla evlenmek istedi.” Böylesine ateşli bir tartışmaya nasıl girdiklerini merak ederek öylece durup ona baktı. “Dinle Jessie, söylemeye çalıştığım şey...”

“İlişki istemediğin.”

“Aynen öyle.” Bunu neredeyse bağırarak söylemişti.

“Sıkı dur Cole. Ben de ilişki istemiyorum,” diye fısıldadı. “Evlenmek istemiyorum ve hiçbir zaman evlenmeyeceğim,” dedi çenesini kaldırarak.

“Günün birinde evleneceksin,” dedi Cole, ancak bu olasılık hiç hoşuna gitmedi.

“Hayatın daha kolay olması için mi?”

Sorunun cevabını düşünürken yatağına uzanıp yıldızlara baktı. “Evet, daha kolay olur, ayrıca babasının olması Caleb için de iyi olur.”

“Bizim ailemizi tamamlamak için bir erkeğe ihtiyacımız yok. Ah beni o kadar sinirlendiriyorsun ki Cole... Beklentilerini ve inançlarını zorla kabul ettirmek isteyen karşılaştığım çoğu insan gibisin.”

“Yalnız bir anne olmak zordur.”

“Ne kadar zor olduğunu biliyorum ama mutluyum... Gerçekten mutluyum ve sadece itibar kazanmak için biriyle evlenirsem perişan olurum.”

“İtibar mı? Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Boş ver,” dedi Jessica.

“Konuyu sen açtın. Bana ne demek istediğini söyle.”

“Yabancılar evli olmadığımı ve hiç evlenmediğimi öğrenir öğrenmez Caleb’in evlilik dışı doğduğunu sanıyorlar, sonra da...”

Devam etmesi için üsteledi: “Sonra?”

“Bu konuda ne düşündüklerini bilmek zorundaymışım gibi davranıyorlar.”

Onu dikkatle izliyordu. “Bunu nasıl yapıyorlar? Bana bir örnek ver.”

Omuz silkti ve çektiği tüm acıların onun için önemi yokmuş gibi yaptı. “Grace ve ben erzak alışverişine gittiğimizde kadının biri evli olmadığımı öğrenince bana tokat attı. Caleb yanımdaydı, çocuğun kimin olduğunu sorunca Grace benim oğlum olduğunu söylemiş.”

Bunu duymak Cole’u çok sinirlendirdi. “Sen ne yaptın peki?”

“Caleb’i dışarı çıkardım.”

“Onu yumruklamamış olmana üzüldüm.”

Gülümsedi. “İstedim ama dürtülerime teslim olmadım çünkü bu bir leydiye yakışmazdı. Ayrıca Caleb ya-

nımdaydı. Annesinin öyle davrandığını görmesini istemedim. Fakat Grace kadınla ilgilendi.” Eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. “Görölmeye değır bir manzaraydı. Vit-rinden onu izledim.”

Söyleyeceklerini duymayı beklerken gülümsedi. “Ne yaptı?”

“Tezgâhtan bir cetvel kapıp kadını duvara yapıştırdı. Ona vurmadı ama çektiğı nutuk yeterli oldu, onunla işi bittiğinde kadın ağlıyordu. Gerçekten çok gülünçtü. Kadın Grace’in iki katı kadardı. Daha sonra olanlara çok güldük.”

“Ama yine de canını sıktı, öyle değil mi?”

Ona cevap vermedi. “Grace sahip olduğum ilk arkadaşım,” diye fısıldadı. “Onun için her şeyi yaparım.”

“O da senin için her şeyi yapar, değil mi?”

“Evet, yapar,” diyerek ona katıldı. “Senin de yakın arkadaşların var mı?”

“Ailem,” diye yanıtladı Cole. “Erkek kardeşlerimle aram iyi. Arada beni çıldırtıyorlar ama onları inciten her kim olursa öldürebilirim.”

Jessica kardeşlere sahip olmayı hayal edemiyordu, bu yüzden geniş bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatması için ona yalvardı. Kardeşleri ve annesiyle arasında kan bağı olmadığını öğrendiğinde ise çok şaşırdı.

Cole bir saatten uzun bir süre boyunca ona çocukluk yıllarından bahsetti, onunla hem eğlenceli hem de üzücü hikâyeler paylaştı. Bakışlarındaki ve sesindeki sıcaklık ailesini çok sevdiğini gösteriyordu, anlatacakları bittiğinde Jessica’nın içi özlemle doldu. Bir ailesinin olmasını ve se-vilmeyi o kadar çok istiyordu ki...

“Aile olmak için bir araya geldik,” dedi Cole. “Bir kez bile içlerinden birinin beni terk edeceğini düşünmedim. İnsan hep aksi olacağını düşünür, öyle değil mi?”

“Tecrübelerim bana kimseye güvenmemeyi öğretti.”

“Peki ya arkadaşın Grace?”

“Ona tamamen güveniyorum.”

“Ya Rebecca’ya?”

“Onu o kadar iyi tanımıyorum, fakat sanırım ona da güvenebilirim. Bana ve Caleb’e çok iyi davrandı.”

“Üçünüz birbirinize çok sadık kaldınız.”

“İkisi de Caleb’in evlilik dışı olduğu fikrine varmadı,” dedi. “Grace’le birlikte Denver’a gittiğimde soranlara dul olduğumu söylemeye karar verdim.”

“Bir yalan başka bir yalana sebep olur ve o şekilde devam eder,” dedi Cole ona. “Tanık olmak hakkında yalan söyleyerek üçünüzün de bulaştığı karışıklığa bir bak. Muhabir sizi başsayfa haberi yapmadan önce eğer üçünüz de ortaya çıkıp gerçeği söyleseydiniz hayatlarınız daha az karışır. Yargıç, Daniel ve benden seninle Grace’i Blackwater’a götürmemizi istemezdi. Şimdiye kadar sen ve Grace Denver’a gitmiş olurdunuz.”

“Sana tanıgın ben olduğumu söyledim,” diyerek ona hatırlattı. “Grace ve Rebecca da mı Blackwater’a gidiyor?”

“Şu an yoldalar.”

Hayret etmişti. “Neden bana daha önce söylemedin?”

“Oğlunu bırakmak üzereydin. Endişelenmen gereken yeterince şey vardı,” dedi.

“Neden bu yargıç üçümüzün de orada olmasını istiyor? Size tanıgın ben olduğumu söyledim.”

“Grace ve Rebecca da aynı şeyi söyledi.”

“Ama bu olamaz,” dedi neredeyse bağırırçasına bir sesle.

“Üçünüz de bize masanın altında saklandığınızı söylediniz.”

“Hayır.”

“Evet,” diye karşı çıktı Cole.

“Bana inanmamana şaşırmamalı. Olanları anlatmama izin vermedin. Ama denedim.”

“Daha fazla yalan duymak istemedim.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve sinirlenmemeye çalıştı çünkü ona daha önce yalan söylemişti. “Grace ve Rebecca neden orada olduklarını söylediler?”

“Sen söyle.”

Uzun bir süre düşündükten sonra tahmin yürüttü. “Grace kendini beni korumak zorunda hissetmiş olmalı... Onun için aynı şeyi yapacağımı biliyor ama Rebecca’nın neden yalan söylediğini anlayamıyorum.”

“Yalan söylemedi, Jessie. Tanığımız o. Şimdi uyu. Yorgunum ve tartışacak halim yok.”

Jessica uzanıp ateşe bakmak için yan tarafa döndü. Zihni sorularla doluydu. Cole, Rebecca’nın tanık olduğundan çok eminmiş gibi konuşmuştu ve nedenini anlayamıyordu. “Cole?”

“Yine ne var?”

“Rockford Falls’da çatıdaki adamı gördüm... Bay York’u öldürdü, onu vurmaya çalıştım ama silahı elimden düşürdüm.”

“Hatırlıyorum. Ne olmuş?”

“Onu daha önce de gördüm...”

Yorgun bir nefes verdi. “Onu nerede gördün?”

“Bankada. Adı Johnson. Bay Johnson. Onun tüm o masum insanları öldürmesini izledim.” Ona her şeyi anlattı. Söylenen her kelimeyi, her kahkahayı ve her çığlığı hatırlıyordu.

Çözülen ayakkabı bağcığından başlayarak olanları sırasıyla anlatırken sakinliğini koruması Cole’u düşündürdü. Ona hiçbir soru sormadı ve sözlerini bitirdiğinde kalkıp göle doğru yürüdüğünü gördü. Yalnız kalmak isteyip isteyip istememesi önemli değildi çünkü yanında olmayı arzuluyordu.

Kollarını beline dolamaya kalkışınca genç kadın irkildi. “Yapma.”

Karşı çıkmasına aldırmayıp önüne geçti ve zorla onu kollarının arasına aldı.

“Beni teselli etmene ihtiyacım yok,” dedi Jessica öfkeyle, ona gerçeği anlattığından beri ilk kez duygusal bir tepki veriyordu.

Cole bundan memnundu. “Ama benim buna ihtiyacım var,” dedi kısık bir sesle.

Kollarından kurtulmaya çalıştı ve Cole en sonunda onu bıraktı. “Anlamıyorsun. Tam bir korkak gibi davrandım. Bir şey yapmam gerekirdi ama hiçbir şey yapmadım. Olmasına izin verdim. İzledim.” Derin bir nefes aldı ve şef ona doğru bir adım atınca elini kaldırarak yaklaşmasını engelledi.

“Pekâlâ, eğer istediğin buysa...” dedi. “Evet, önlemek için bir şey yapman gerekirdi. Şimdi bana ne yapman gerektiğini söyle.”

Kafasını salladı. “Bilmiyorum. Çok korktuğum için düşünemedim. Tanrım, bankaya ilk girdiklerinde aklımda olan tek şey paramdı. Ben...”

“Ne?” diye üsteledi. “Ne yapabilirdin? Franklin ve diğerleriyle birlikte ölebilirdin. Bu yüzden mi kendini suçlu hissediyorsun? Onlar ölürken hayatta kaldığın için mi? Saklandığın yerden çıkıp diğerleriyle birlikte diz çökmen ve seni öldürmelerine izin vermen gerektiğini mi sanıyorsun?”

“Hayır ama belki... Çılgılık atsaydım dışarıdan biri duyabilirdi...”

“Yeter.” Sertçe onu tekrar kollarının arasına çekti, bu kez karşı koymadığı için memnundu. “Hiçbir şey yapamazdın.”

“Sen yapabilirdin,” diye fısıldadı göğsüne doğru.

“Evet, belki yapabilirdim. Silahım olsaydı. Ama yine de öldürdüm. Hepsini öldüremezdim.”

“Ama denemiş olurdun. Ben deneyemedim,” dedi Jessica.

“Yanında onlara karşı kullanabileceğin bir silah var mıydı?”

“Hayır ama...”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu ve aklının bir köşesinde bunun doğru olduğunu biliyorsun.”

Titreyerek kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. “Ben...”

“Ne tatlım?” diye sordu Cole, eğilip başının tepesini öperken.

Başını boynuna gömüp gözlerini yumdu. Bu gece onun gücüne ihtiyacı vardı... Tesellisine ve sevgisine de.

“Uyumalısın,” dedi Cole ve onu yavaşça kucağına alıp kamp ateşine doğru taşıdı. Onu yatırdı ve endişeyle kaşlarını çatarak yanına diz çöktü. “Daha iyi olacaksın.” Onu değil kendini ikna etmek için böyle söylemişti.

Yerinden doğrulurken Jessica onun elini tuttu. “Benimle uyu,” diye fısıldadı.

İsteğine belirgin bir tepki vermedi. Ancak kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. “Hayır,” dedi, sesi boğuktu, ona dokunma isteği neredeyse baskın çıkmak üzereydi. Ateşin ışığında saçları parlak bir kırmızıya dönmüştü ve tek düşünebildiği parmaklarını o ipeksi saçların arasında gezdirmek ve güzel, yumuşak bedenini...

“Kısa bir süreliğine,” diye yalvardı Jessica. “Yalnız olmak istemiyorum.”

“Yalnız değilsin. Bir metre ötendeyim. Sana bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyorum.”

“Neden olmasın?”

“Senin için hecelememi mi istiyorsun? Pekâlâ, yanında kalmak istiyorum ama uyumak istemediğimden emimim.”

“Benimle sevişmek istiyorsun.”

“Evet.” Gözleri yoğun, koyu bir maviye bürünürken ellerini yumruk yaptı.

“Yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum.” Onu bırakıp yan döndü ve ondan uzaklaştı. “İyi geceler.”

Cole hareket etmedi. Diz çöküp sonsuzluk kadar uzun gelen sessiz bir savaşın ardından en sonunda pes etti. Yanına uzanıp gözlerini yumdu ve Jessica yanında değilmiş gibi hissetmeye çalıştı. Fakat bu mümkün değildi. Saçları burnunu gıdıklıyordu. Tam ipeksi bir saç tutamını kenara itmek üzereyken genç kadın kolunu kaldırıp başının altına soktu. Bu gece güller gibi kokuyordu ve aniden aklına evi geldi. İşte aradığı buydu. Rosehill’e döndüğünde yap-

mak istediği her şeyi düşünebilirdi. Ancak aklına tek bir iş bile gelmiyordu. “Beş dakika daha Jessie. Yanında sadece beş dakika kalacağım.”

Jessica bu kaba sözlerden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sırtı göğsüne, kalçaları kasıklarına değene dek ona sokuldu.

Cole’un alnında soğuk terler belirdi. Arzuladığı kadına bu kadar yakın olup ona dokunamamak cehennem ıstırabından farksızdı. Tek tesellisi bundan daha kötü bir durumda olamayacağıydı. Ama yanılıyordu. Ona doğru kıpırdanınca vücudunu büyük bir ateş sardı. “Hareket etme,” diye emretti. “Uyu.”

Anlaşılan Jessica sert ses tonundan etkilenmemişti, uzanıp kolunu tuttu ve belinin üzerine doğru çekti. Cole ona sokulmadan edemiyordu. Eli göğüslerinin tam altındaydı ve tek yapması gereken parmaklarını açıp yumuşak...

Kollarının arasında dönmeye çalışınca bu erotik görüntü bölündü.

Ona yanında beş dakika kalacağına dair söz vermişti. Aklını kaçırmış olmalıydı ama söz vermişti, o nedenle saniyeleri saymaya başladı.

Tanrı yardımcısı olsun, eğer onu öpmeden bir dakika dayanabilirse, bir ömür boyunca dayanabileceğini düşünüyordu.

Onunla bir ömür geçirmek istiyordu.

Bu itiraf üzerine şaşırды. Gerçeği uzun zamandır göz ardı ettiğini anladı, fakat zihninin bir köşesinde bunu biliyor ve kabul ediyordu. Ona âşık olduğu anı bile hatırlıyordu. Çatıdaki adamın tüfeğiyle onu öldürmeye çalıştığı

an. Cole daha önce hiç o kadar öfkelenmemişti. Yanına zamanında varamayacağını düşünerek ona doğru koşarken onu kaybetme ihtimalinden çok korkmuştu. Sonrasında korkudan o kadar sarsılmıştı ki sevgiyle değil öfkeyle tepki vermişti.

Eğer bu gerçek aşksa, bunun bir parçası olmayı istemiyordu. Ama ondan vazgeçmek de istemiyordu.

Omzunun, boynunun yan tarafını ve kulağını öpmek dünyadaki en normal şeymiş gibi geliyordu. Kendisine bu ıstıraba bir an önce son vermesini söyleyip dursa da duyuları çoktan karşılık vermeye başlamıştı. Jessica çok güzel kokuyordu ve yumuşacıktı.

Beş dakika geçmiş miydi? Belki de uyudu, diye düşündü çaresizce ve uçurumun kenarından ipile sallanan bir adam gibi bu umuda tutundu. Jessica tekrar kollarının arasında dönmeye çalıştığında ise, “Kıpırdama,” diye fısıldadı.

“Sana iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum.”

Utangaç bir şekilde fısıldadığı isteğini duyunca kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. “Hayır,” dedi sertçe.

“Lütfen...”

Saçlarına doğru içini çekti. “Eğer beni öpersen durmayacağıma yemin ederim. Şimdi beni rahat bırak ve uyu.” Tekrar boynuna sokularak kendi ultiatomuna ters düştü. Tenini dudaklarında hissetmeye bayılıyordu.

Jessica birkaç saniye kıpırdamadan durdu, kollarının arasında yavaşça döndüğünde ne yaptığının ve bunun neye yol açacağını son derece farkındaydı. Sonuçlarına aldırmadan yüzünün yan tarafını okşayıp güzel gözleri-

nin içine baktı, sonra elini ensesine doğru götürdü. “Bu geceyi seninle geçirmek istiyorum... Sadece bir gece.”

“Jessica,” diye fısıldadı, sesi ısırap doluydu. “Ne söylediğini bilmiyorsun... Yarın pişman olacaksın...”

“Sana ihtiyacım var, Cole. Bu gece benimle ol.”

Rozetinin getirdiği yüceliğe daha fazla dayanamayacaktı. Açlıkla dudaklarını dudaklarına bastırdı... Onu tamamen kendisine ait kılmayı çok istiyordu.

Uzun dakikalar boyunca onunla öpüşürken göğsünü elbisesinin üzerinden okşamaya başlamıştı bile. Yüzünü saçlarına gömdü. “Yavaş ol tatlım,” diye fısıldadı. “Yoksa...” İlk kez kusursuz olmak istiyordu, fakat genç kadının hevesi onu o kadar heyecanlandırdı ki kendi direktiflerine uyması artık imkânsızdı.

Kıyafetlerini çıkarırken elleri titriyordu, bağcıkları çözüp iç gömleğini omzundan indirdi ve güzel göğüslerini görünce inledi. Uzun zamandır onu istemesinin verdiği acı hissettiği mutlulukla birleşirken yavaşça bacaklarının arasına yerleşti, teni yumuşacıktı.

Zevkle dolu inlemesi onu çılgına çevirdi. Dokunuşları onun kadar cesurdu, tırnaklarını kalçalarına batırması o kadar hoşuna gitmişti ki zevkten öleceğini düşündü.

Vücudunun her yanını öpmek istiyordu ve zevkle dolu inlemelerinden cesaret alarak aynen öyle yaptı. Elini bacaklarının arasına götürünce Jessica onu itmeye çalıştı, fakat bu temasa karşı koyamadı ve birkaç saniye sonra durmaması için ona yalvarmaya başladı.

Tutkulu karşılığı onunkiyile örtüşüyordu. Cole onun karnını öptü, derin bir nefes alınca gülümsedi, sonra da iyice tadına bakabilmek için aşağıya doğru hareket etti.

“Cole!” diye haykırdı Jessica.

Cole onun çoktan hazır olduğunu biliyor ancak bu tatlı ıstırapı sürdürmek istiyordu, ta ki Jessica içine girerken neden olacağı acıyı fark etmeyecek kadar kendinden geçene dek.

Bacaklarının arasına doğru eğildiğinde kollarının arasında kıvranıyordu. “Bana bak,” dedi, sesi tutkuyla titriyordu. “Bu sonsuza kadar sürecek.”

“Lütfen...”

“Söyle,” dedi delici bakışlarını ondan ayırmadan.

“Sonsuza kadar,” diye haykırdı Jessica.

Dudakları yakıcı bir öpücükle yeniden buluşurken onu tamamen kendine ait kılmak için harekete geçti. Nazik ama hızlı bir şekilde içine girdi, ileri doğru hamle yaparken başını hoş kokan saçlarına gömüp gözlerini kapatarak teslim oldu.

Tam hayallerindeki gibi kusursuzdu. Haykırdığını duydu, canını yaktığını biliyordu, hareket etmeden durup alışmasını bekledi. Sevgi dolu sözcükler fısıldadı ama öylesine kendinden geçmişti ki mantıklı konuşup konuşmadığının farkında değildi.

Böyle bir şey nasıl hem canını yakıp hem de harika olabiliyordu? Jessica ona durmasını söylemek istedi, fakat uzaklaşmasını istemiyordu.

“Bir dakika içinde geçecek,” diye söz verdi ona Cole.

Nefes nefese gibiydi. Sonra Jessica kendisinin de nefes nefese olduğunu fark etti. Kollarını onun boynuna doladı ve bu küçük hareket içinin zevkle dolmasını sağladı. Tekrar hareket etti, şefin inlediğini duydu ve bunun onun da hoşuna gittiğini anladı.

Cole yavaşça geri çekilip sonra yeniden ileri doğru hareket etti.

“Bana işkence etmeyi bırakır mısın?” diye haykırdı Jessica.

Boğuk bir şekilde güldü. “Canını yakmamaya çalışıyorum.”

“Kes şunu,” diye yalvardı. “Ben...”

Cole başka bir öpücükle onu susturdu ve içinde hareket etmeye başladı. Tutkusu karşısında şaşkındı. Bu kadar dürüst ve açık olan bir kadınla hiç birlikte olmamıştı, isteyerek ve sevgiyle kendini ona vermesi kontrolünü tamamen kaybetmesinin tek sebebiydi.

Sevişmelerini olabildiğince uzatmaya kararlı olan Cole hızını yavaşlatmaya çalıştı. Ama Jessie bunu imkânsızlaştırıyordu, ona doğru yükselince aralarındaki çekim daha da güçlendi.

Sevişmeleri çılgınca, özgürce ve daha önce tecrübe ettiği şeylerin çok ötesindeydi. Kasıldığını hissetti ve ismini söylediğini duydu, ardından o doyuma ulaştığı sırada kendini zirveye taşıdı.

Bedenen, kalben ve ruhen tam anlamıyla teslim olmuştu. Üzerine yığıldı, hareket edecek hali kalmamıştı.

Jessica sessizce ağlıyordu. Sıcak gözyaşlarının omzuna döküldüğünü hissedebiliyordu ve en sonunda başını kaldırıp ona baktı. “Canını yaktım, değil mi tatlım?” Fazla sert davrandığı, tutkusu vahşileşmesine neden olduğu için kendinden nefret ediyordu. Bu ilk tecrübesiydi ve ona karşı daha dikkatli, daha özenli olması gerekirdi. “Jessie, bir şey söyle.”

Genç kadın bu sözler üzerine gözlerini açıp ona baktı

ve bakışlarının sıcaklığı sevgiyle titremesine neden oldu. “Ah hayır, yapmadın... Evet, yaptın ama yapmadın... Bu... Harikaydı.”

Cole kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. Yüzüne bayılıyordu. Gözleri hâlâ tutkuyla ısıldıyordu ve dudakları tüm o öpücükler yüzünden kızarıp şişmişti. Kendinden tam anlamıyla memnun görünüyordu, böyle bir kadını nasıl sevemezdi? “Evet, çok güzeldi.” İstemeye istemeye ondan uzaklaştı.

“Ama...” Eliyle ağzını kapadı. “Söyleme...” diye fısıldadı. “Pişmanlık yok.”

“Pişmanlık yok,” diyerek ona katıldı Cole.

Jessica kollarının arasına yuvarlanıp başını onun omzuna yasladı.

Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

Gözlerini sıkıp ağlamamaya çalıştı. Ona inanmayı çok isterdi. Hayır, sevildiğini biliyordu, fakat yarın ya da bir sene sonra kaçınılmaz olan gerçekleşecek terk edilecekti.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Sonsuza dek.”

Onu baştan çıkarmıştı. Jessica suyun kenarında durup gerçeği sindirmeye çalıştı. Bu gerçeğin peşinden en az onun kadar şoke edici başka bir gerçek geldi. Üzgün değildi. Hayatının geri kalanı boyunca dokunuşunu ve sevgi dolu sözcüklerini hatırlayacaktı. Bu yeterliydi.

Cole arkasından ona yaklaşıp kollarını beline doladı ve omzunu öptü. Ona dokunduğu anda bir şeylerin ters gittiğini anladı, çünkü kaskatı kesildiğini hissetmişti. “Bana ne olduğunu söyle.”

“Sabah oldu. Sorun bu.”

“Hayır, günaydın demen gerekiyor, sabah oldu değil,” dedi onu kollarının arasında kendisine doğru döndürürken. Onu öpmeye çalışınca kaçtı. “Pekâlâ, Jessie. Bu da ne demek oluyor?”

“Dün gece...”

Devam etmeyince Cole ruh halini anlamak için çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. Üzgün olduğu belliydi ve nedenini bildiğini düşünüyordu. “Aramızda geçenler yüzünden pişmansın, değil mi?”

Şiddetle kafasını salladı. “Hayır, dün gece söylediklerimde ciddiydim. Asla pişman olmayacağım.”

Onu yeniden öpmeye çalıştı, ama yine başını çevirince kulağını öpebildi.

“Lütfen bunu zorlaştırma,” diye yalvardı Jessica. “Dün gece bitti.” Kararından dönmemeye çalışarak sözlerini sürdürdü. “Şimdi gitmeliyiz. Acele etmezsek treni kaçıracağız.”

Cole kıpırdamadı. Sadece öylece durup ona sarıldı ve sabırla tekrar ona bakmasını bekledi. “Kafanın içinde ne olduğunu bana söylemeden hiçbir yere gitmiyoruz.”

“Dün gece bitti Cole, artık önümüze bakmalıyız.”

Nihayet ne olduğunu anlamıştı. “Dün gece sana söylediğim şeyler konusunda ciddi olmadığımı düşünmüyorsun, değil mi? Sorun bu.”

“Seni istedim, sen de beni istedin. Bu karşılıklı bir karardı.”

“Evet, öyleydi.”

“Ve pişman değilim. Senden hiçbir bağlılık beklemiyorum ve sen de benden herhangi bir şey beklememelisin.”

Duyduklarına inanamıyordu. “Bana ilişki istemediğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Vay canına...”

Jessica dönüp atlara doğru koştu. Cole peşine düşüp onu yakaladı ve eyere oturmasına yardımcı oldu. Suratını buruşturduğunu fark edince, “Bugün at sürebilecek misin?” diye sordu.

“Evet, elbette.”

“Jessie, dün gece canını yaktığımı biliyorum.”

“Ama şimdi iyiyim.”

Suratının kızardığını görünce Cole’un öfkesinin bir kısmı dindi. Çok tatlı, sevimli ve sinir bozucuydu. Elini kalçasından çekmedi. “Lütfen bana bakar mısınız?”

Yavaşça bakışlarını ona çevirdi. Gözlerindeki anlayışla kararlılığını test etti. Kendini onun kollarına atıp onu hiç bırakmamak istiyordu. “Evet?” dedi kısık bir sesle.

“Beni seviyor musun?” Ona cevap verene kadar kalçasını sıktı.

“Sana yalan söylemeyeceğim, Cole. Evet, seni seviyorum ama...”

Sözünü kesti. “Kaç erkeğe onu sevdiğini söyledin?”

“Daha önce hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylemedim.”

Sırıttı. “Güzel. Tek bilmek istediğim buydu.” Kasılarak atına bindi, dizginleri tutup onun yanına gitti ve kaçmasına fırsat vermeden ensesinden kavrayıp ona dudaklarıyla sahip oldu. Başını kaldırıp gözlerindeki neşeli ifadeyi görünce memnuniyetle kafasını salladı. “Dinle beni Jessie... Her sabah beni böyle öpmeni istiyorum. Aslında bundan çok daha fazlasını istiyorum, fakat öpücükle başlayabiliriz.”

“Ne kadar süre boyunca, Cole?” Ona cevap verince düşüncesini yüksek sesle dile getirdiğini fark etti.

“Hayatımız boyunca, ayrıca bu tür çılgınca düşüncelere kapılmaya devam edersen senin hayatın oldukça kısa sürecek.”

“Ne düşündüğümü bilemezsin.”

“Elbette bilirim,” diye gururlandı. “Aynaya bakmak gibi.” İtiraz edercesine kafasını salladı. “Kardeşim Adam bana hep bir gün karşılığını alacağımı söylerdi.”

“Neyin karşılığını?”

“Bu tavrımın,” diye yanıtladı. “İlişki istemeyen ben-
dim ve senin de aynı şekilde hissettiğini bilmek çok sinir bozucu.”

“Öyle hissediyorum,” diye bağırdı Jessica.

“Tek yaptığın ilk tokadı atmak.”

“Peki bu ne demek oluyor?”

“Seni terk edeceğimden o kadar eminsin ki hızlı davranan sen olup beni terk ediyorsun. Bu doğru değil mi?” Ona cevap verecek fırsat tanımadı Cole. “Ama sana bazı haberlerim var bebeğim. Öyle bir şey olmayacak. Hiçbir yere gitmiyorum ve sen de gitmeyeceksin. Söylediklerimde ciddiydim. Sonsuza kadar dedim Jessie ve senin de bana aynı sözü verdiğini hatırlıyorum.”

Jessica o an hissettiğinden daha perişan olabileceğini sanmıyordu. Hafızası iyi çalışıyordu ve en ateşli sözlerin bile boş çıkabileceğini biliyordu. Cole onu şimdi seviyordu, evet, fakat zamanla fikri değişecekti. “Olanlar yüzünden benimle olmanı istemiyorum. Senden sadece bir gece benimle olmanı istedim ve bana istediğimi verdin.”

“Şimdi bana teşekkür edecek misin?” Ses tonu razı olmasını istediğini belirtiyordu.

“Gitme vakti.”

“Sabrımı zorluyorsun,” diye fısıldadı Cole.

Jessica bir saat kadar tek kelime etmedi. Cole onun iyi olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden ona bakıp durdu ve genç kadın her defasında bakışlarının daha da düşmanca olduğunu fark etti.

Onu incittiğini biliyordu, fakat şimdi bitirmek en iyisiydi. İçten içe kendini ve oğlunu koruduğunu söyledi. Bu riske giremezdi. Yine de onsuz bir hayat düşünmek perişan olmasına yetiyor ve bu sızıyı durdurmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Korkmaktan nefret ederdi, ancak Cole’u sevmek onu dehşete sürüklüyordu zira bu durum ona güvenmesini gerektiriyordu.

Üzerine gitmeden önce neden sonuçlarını düşünmemişti? Çünkü sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişti. Tanrı aşkına ne yapmıştı böyle?

“Jessie, hata yaptık.”

Genç kadın onun sırtına baktı, kalbinin parçalara ayrıldığını hissediyordu.

Cole treni yakalayacakları kasabaya inen eğimli yolda önden ilerlerken arkasını dönmeden sözlerini sürdürdü: “Evlenmeden önce beraber olduk. Her şeyi ters yaptık, hepsi bu. Vaktimiz olursa kasabaya vardığımızda bunu düzeltiriz.”

“Bunu nasıl düzeltmeyi planlıyorsun?”

“Bir vaiz bularak.”

Ağzı açık kaldı. “Seninle evlenmeyeceğim.”

“Sana sormadım.”

“Güzel, çünkü ben...”

“Sana evleneceğimizi söyledim. Dün gece kendini bana verdiğinde bu kararı aldın.” Sesindeki öfkeyi genç kadının duymasına izin verirken ne kadar endişeli olduğunu dışa vurmamaya özen gösterdi. Jessica’ya âşık olmak onu tamamen sarsmıştı, sevgisinin gerçek olduğunu ve sonsuza kadar süreceğini ona nasıl ispat edeceğini bilmiyordu.

“Caleb...”

“İyi bir baba olurum.”

“Onun üzülmesine izin vermeyeceğim. Sana bağlanırsın ve sonra...” Omzunun üzerinden attığı sert bakışı görünce sözlerine devam edemedi.

“Hakkımda bilmen gereken bir şey var.”

“Neymiş?” diye sordu.

“Her zaman kazanırım.”

Güneye doğru ilerleyen trende yüz yirmi üç yolcu bulunuyordu, fakat Şef Cooper köprüden göle atılırken sadece biri pencereden dışarı bakıyordu. Açıkgöz ama hareketsiz bir kadın olan yaşlı Mildred Sparrow eşi George ile birlikte seyahat ettiği en arka vagona tahta bir sıradan oturuyordu. Ona doğru yaslanıp uykuya dalan kocası omzunu yastık olarak kullanıyordu.

Mildred güzel manzaranın tadını çıkarırken aniden deliye dönmüş gibi çılgınlık atmaya başladı. O kadar korkmuştu ki az önce tanık olduğu şeyi kocasına söylemekte zorlandı. George ona inanmadı.

Uykuya dalıp bir adamın trenden atıldığını hayal etti-

ğini belirten George, pencereyi açıp kafasını dışarı çıkararak etrafa baktı. Hiçbir şey göremedi. Mildred'i susturması mümkün olmadı. Kadın büyük bir gürültü kopardı, ancak vagon görevlisi treni durdurup olayı araştıracağına söz verince çığlık atmayı kesti. O da Mildred'in hayal gördüğüne inanıyordu.

Tren en yakın kasabaya yarım kilometre kala acı bir fren sesi çıkararak durdu. Kondüktör meraklı insanları kuru ve çorak toprakta göle bakan bir tepeye yönlendirdi. Etrafta yirmiden fazla kadın ve erkek vardı ve hepsi de her şeyden kuşkulanan tiplerdi. Çıngıraklı yılanı basmaktan korkmasalardı daha fazlası dışarı çıkacaktı.

Tepenin zirvesine vardığında kondüktör nefes nefeseydi. Aşağı baktı ve şaşkınlıkla fısıldadı: "Tanrı aşkına, doğruymuş."

Grup, bir balıkçının adamı gölden çıkarmasını izlerken sessizce dua etti.

Black Creek Junction ıssız ve izole bir bölgede yer alan küçük bir kasabaydı. Etrafta ne bir ağaç ne bir çalı ne de bir çiçek vardı. Günbatımları kasabanın sahip olduğu tek güzellikti. Her gün güneş alçalırken turuncu ışık demetleri kızıl killi toprağa vuruyor ve gökyüzünün batısı renklerle süslenerek takdir etmeyi bilen izleyiciler için ufkun yandığı yanılsamasını oluştuyordu.

Kasabanın meydanında duranlar karanın üzerinde alevlerin dans ettiğini gördüklerine yemin edebilirlerdi. Görülmeye değer bir manzaraydı, özellikle de yaşlı adam Towers keman çalma havasında olduğunda daha da büyümlü bir hale bürünürdü.

Grace trenden izlediği muhteşem günbatımı karşısında büyülenmişti.

Daniel onu pencereden uzaklaştırmayı hiç istemese de pratik olmak zorundaydı. “Bir şeyler yemek ve bacaklarımızı dinlendirmek için sadece bir saatimiz var,” diyerek ona uyardı.

Yemekten bahsetmesi ona ne kadar aç olduğunu hatırlattı. Eldivenlerini ve şapkasını takıp peşinden koridora çıktı.

“Bir yere gitmeden önce hep eldiven mi takarsın?” diye sordu.

“Bir leydi insan içine çıkarken daima eldiven takmalıdır.”

Daniel kafasını sallarken gülümsedi. Grace her zaman özenliydi, hem de gülünç olabilecek kadar, ayrıca çok da tatlıydı... Tanrı aşkına tatlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yatakta nasıl görüldüğünü merak etti istemsizce ve bu düşünce aklına girer girmez hızla savuşturdu.

“Bir şeyler yiyebilecek misin?” diye sordu Grace. “Miden yatıştı mı?”

“Üzerime titremeyi bırak. Ben iyiyim.”

Akşam yemeği kasabanın eteklerinde depodan yarım blok ötedeki iki katlı bir istasyonda servis ediliyordu. Daniel kendisine seslenildiğini duyunca irkildi.

“Şef Ryan?”

İriyarı, çarpık bacaklı bir adamın ona doğru koştuğunu gördü. “Evet?” dedi ve Grace’in trende kalması için kolunu açıklığa koydu.

“Uzun boylu ve yapılı olduğunuz için siz olduğunuzu tahmin ettim. Adım Owen Wheeler, bu kasabanın şeri-

fiyim. Beni yakından tanıyanlar bana Bobcat derler. İsterseniz siz de öyle diyebilirsiniz,” diye ekledi Daniel’in elini sıkarken. “Sizinle tanışmak büyük bir zevk.”

“Sizin için ne yapabilirim, şerif?”

Bobcat, Daniel’in arkasında duran Grace’i fark edince şapkasının kenarına dokunarak, “Nasılsınız, bayan?” dedi.

“Merhaba, Bay Bobcat.”

“Bobcat yeterli. Başına bay eklemenize gerek yok.”

“Bu lakabı nasıl aldınız?” diye sordu genç kadın merakla.

Sırıttı. “Uzun bir zaman önce bir vaşak ile karşılaştım ve onunla güreşmek zorunda kaldım. Karnımda bunu kanıtlayacak yara izleri taşıyorum. Eğer görmek isterse-
niz...”

“Hayır, hayır, gerek yok. Size inanıyorum,” dedi Grace hemen.

Şerif gözlerini Grace’ten alamıyordu ve bu kabalığı Daniel’i rahatsız etti. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu sabırsızca.

Bobcat kafasını salladı. “Burada bir sorunumuz var. Vagon görevlisine bundan bahsediyordum, rozet taktığınızı gördüğünü söyleyince yardımcı olabileceğinizi düşündüm.”

“Sorun tam olarak nedir?” diye sordu Daniel, şerifin sadede gelmesini dileyerek.

“Dün Gladys Anderson’ın oğlu Billy gölden bir adam çıkardı. Her zamanki gibi ahırda çalışmaya gitmek yerine balık tutmaya gitmiş, neyse ki boş gezenin teki. Orada olmasaymış, adam boğulurmuş, doğrusu bu. Her şeyi görmüş.”

“Neyi görmüş?”

“Teknesinde oturmuş trenin köprüden geçmesini izlerken, aniden adamın birinin trenden fırlayıp suya düştüğünü görmüş. Zavallı adam sert bir düşüş yapmış ve hemen suya batmış, fakat Billy onu çıkarmış ve o zaman adamın vurulduğunu fark etmiş. Sanırım trenden atıldı.”

Grace dehşete düşmüştü. “Ne kadar korkunç... Peki iyileşecek mi?”

Bobcat üzgün bir şekilde kafasını salladı. “Doktor çok kötü durumda olduğunu söyledi, hanımefendi. Gerçekten çok kötü durumdaymış. Mermi vücuduna iyice saplanmış, doktorun çıkarmaya çalışmasına gerek kalmadı, çoktan enfeksiyon kapmış. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm şef, ölmek üzere olan adam sizden biri.”

Daniel hemen Grace’i trenden indirmek için uzandı.

“Rozet takıyormuş,” diye açıkladı Bobcat. “Vagon görevlisi bana adamın adının Cooper olduğunu söyledi. Onu tanıyor musunuz?”

“O nerede?” diye sordu Daniel korku ve öfke dolu bir sesle.

“Ara istasyonda. Doktor daha uzağa götürmemize izin vermedi. Üst kattaki dinlenme odalarından birinde. Şef hayatta kalmak için savaşıyor ama doktor yaşayacağını sanmıyor.”

Duydukları karşısında sarsılan Daniel, Grace’i kolundan tutup hızla binaya doğru ilerlemeye başladı. Şerif yanında koşuyordu.

“Trendeki herkesi sorguladın mı?” diye sordu Daniel.

“Sorguladım,” diye yanıtladı şerif. “Bir kadın köprüden düştüğünü görmüş ama başka bir şey görmemiş. Si-

lah seslerini duyan da olmamış,” diye ekledi nefes nefese. “Camlardan biri bir mermiyle parçalanmış, iki el ateş edildiğini düşünüyorum. İkinci mermi şefe isabet etmiş.”

Daniel uzanıp ara istasyonun kapısını açtı ve telaşla içeri girdi. Bakışları uzun masalarda oturmuş, yemeklerinin servis edilmesini bekleyen insanların üzerindeydi. Grace’in yanından ayrılmamasına özen gösteriyordu, kösedeki merdivenleri görmesiyle o yöne doğru hareket etti.

Dar basamaklardan üst kata doğru çıkarken dönüp şerife baktı. “Peki Şef Cooper’la birlikte seyahat eden kadından haberiniz var mı? O nerede?”

“Kadın falan yoktu.”

“Evet vardı,” diye homurdandı Daniel.

“Vagon görevlisi şefin yanında bir kadının olduğunu söyledi, diğer yolcular da trene binerken yanında bir kadın gördüklerini söylediler. Yolculuğa başladıklarında yanında olabilir ama tren durdurulduğunda yanında değilmiş. Tanrı’ya yemin ederim ki doğrusu bu.”

“Peki ya eşyaları?” diye sordu Grace. “Bir valiz ya da çanta buldunuz mu?”

“Hayır, hanımefendi. Hiçbir şey bulamadık. Kompartıman boştu ve geride bir kadının orada seyahat ettiğini gösteren hiçbir şey bırakılmamıştı.”

Koridorun sonuna vardılar.

“Grace, şerifle birlikte burada bekle,” dedi Daniel. “Şerif, kimsenin üst kata çıkmasına izin vermeyin. Beni anladınız mı?”

“Biri üst kata çıkmak isterse ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Vurun.”

Şerifin gözleri kocaman açıldı. Grace, Daniel'ın Cooper'ın odasına girmesini bekledikten sonra başını eğip şefin yaşaması için sessizce dua etti.

“Kaybolan kadın Şef Cooper'ın eşi miydi?” diye sordu Bobcat.

“Hayır,” diye yanıtladı Grace. “Hiçbir ilişkileri yoktu. Şef Cooper, Rebecca'yı Teksas'a götürüyordu.”

“O halde hangi cehennemde?”

Grace kafasını salladı. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. Tüyleri ürperdi. Rebecca ortadan kaybolmuştu.

Tanrı yardımcısı olsun.

Daniel gece boyunca arkadaşının yanında nöbet tuttu. Cooper huzursuz bir uykudaydı, kâbuslar görüyor, canavarlar ve hainler hakkında anlaşılmayan kelimeler mırıldanıyordu.

Grace bu arada pratik işlerle ilgilendi. Vagon görevlisinden valizlerinin trenden indirmesini isteyip daha sonra iştahı geri geldiğinde Daniel'ın yemesi için üst kata bir tepsi yemek gönderilmesini emretti ve Cooper'ın odasının yakınındaki koridorda bulunan küçük yuvarlak masada Şerif Bobcat'e arkadaşlık etti.

Şerif Grace'le birlikte akşam yemeğini yerken durmaksızın konuştu. Yemek tatsız ama doyurucuydu, genç kadın bir saat sonra yemekte ne yediğini bile hatırlamıyordu. Zihni Şef Cooper ve Rebecca'yla ilgili korkunç düşüncelerle doluydu.

Doktor Cooper'ın odasından o gece saat dokuz gibi çıktı. Üzgün bir şekilde kafasını sallayıp şerife hastanın çok az ilerleme kat ettiğini söyledi. “İltihabı boşaltmak

için kaburgasına yakın bir yerden yarayı açtım. Ama işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Adam ateşler içinde yanıyor. Şifalı ot karışımından hazırladım, onu uyandırıp biraz içerebilirsem faydasının dokunacağından eminim.”

“Şef Cooper’ı uyandıramıyor musunuz?” diye sordu Grace, titreyen sesinden ne kadar endişeli olduğu belliydi.

“Hayır, hanımefendi, uyandıramadım,” diye yanıtladı doktor. Sakallı çenesini kaşıyıp ekledi: “Zavallı adam canavarlar hakkında deli gibi sayıklayıp duruyor.”

“Aklı başında değil gibi,” diyerek araya girdi Bobcat.

Doktor onun teşhisine katıldı. “Öyle görünüyor. Bu gece yapılabilecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Eve gidip birkaç saat uyuyacağım. Sonra buraya dönüp ona tekrar bakarım. Bayan, umarım bunu söylememin bir sakıncası yoktur, fakat çok yorgun görünüyorsunuz. Neden temiz çarşafli bir yatak bulup biraz dinlenmiyorsunuz?”

“Onu hastanın odasının yanındaki odaya yerleştireceğiz. Bu katta sadece o odanın kapısı kilitlenebiliyor.”

Doktor alt kata indikten sonra Bobcat Grace’e döndü. “Şef Ryan’a yardımcı olmaktan gurur duyarım, artık korunmaya ihtiyacınız olduğunu bildiğime göre dolu tüfeğimle kapınızın önünde nöbet tutacağım.”

“Bu gerekli mi? Tren saatler önce gitti, burada sadece mal sahipleri kalıyor.”

“Elbette gerekli. Blackwater Çetesi kapınızı tıktatıp sizi vurmak için içeri girip girmeyeceklerini sormayacaktır. Gizlice girmeye çalışacaklar. Şimdi bu konuda benimle tartışmayın. Odanıza gidip biraz uyuyun. Gözlerim açık olacak.”

Grace buna karşı çıkmadı. Ona verilen odada çok az eşya vardı. Tahta başlığı olan bir yatak, çekmeceli bir komodinin ve duvarda kıyafetlerini asabileceği üç çivi. Eldivenlerini ve şapkasını yatağın üzerine koyduktan sonra koridora çıktı. “Bir dakikalığına Daniel’a bakacağım,” diye açıklayıp şerif onu durduramadan hemen yanından geçti. “Uzun sürmez.”

Daniel’ın onu geri göndereceğini bildiğinden Cooper’ın odasının kapısını tıkladı. İçeri girip kapıyı sessizce kapattı.

Daniel pencerenin önünde duruyordu ama birinin içeri girdiğini duyunca arkasına döndü. Onu görünce yaşadığı şaşkınlığın yerini hemen asık suratlı bir ifade aldı.

“Arkadaşınla ilgilenmene yardım etmeyi çok isterim.”

“Yapabileceğin bir şey yok.” Bitkin ve mağlup olmuş bir şekilde konuşmuştu. Cooper’ın ölümünü çoktan kabul etmiş ve yasını tutmaya başlamış gibiydi.

Grace ona umudunu kaybetmemesini söylemek istedi, fakat söyleyebileceği herhangi bir şeyin tavrını değiştireceğini sanmıyordu. “Yorgunsun,” dedi. “Neden biraz uyumuyorsun? Ben Şef Cooper’ın yanında beklerim. Salgını henüz tam olarak atlatmadın.”

“Üzerime titreme,” diye homurdandı.

Grace bu inatçı adamı ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve dikkatini Cooper’a verdi. Kocaman yatakta beline kadar çarşafı örtülü bir şekilde sırtüstü yatıyordu. Vücudunun ortasına kalın bir bandaj sarılıydı ve parlak kırmızı kan damlaları beyaz sargı bezinin üzerinden görülmüyordu. Teni kireç gibi bembeyazdı ve komodinlerin üzerindeki iki lambanın loş ışığında her an son nefesini vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Doktor ilacını içmesi için onu uyandıramadı mı?”

“Hayır. Öksürüp durdu.”

Grace elbisesinin kollarını dirseklerine kadar sıyırıp lavaboya gitti ve ellerini yıkadı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Daniel, sinirini benden çıkarmaya çalışma. Olur mu? Arkadaşın için ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama düşmanca davranman hiçbir şeyi çözmez. Soruna cevap vermem gerekirse... Ateşini düşürmeye çalışacağım.”

“Sana doktorun yapamadığı şeyi yapabileceğini düşündüren şey ne?”

“Deneyeceğim. Hepsi bu. Hastalara bakmak konusunda biraz tecrübem var. Büyükannem uzun süre hasta yattı.”

“Ona ne oldu?”

“Öldü.”

“Hasta bakmak konusundaki tecrüben bu kadarmış.”

Öfkeye kapıldı. “Bu kadar alaycı olmayı bırakır mısın? Bununla uğraşacak ne vaktim var ne de isteğim. Buraya gel ve bana yardım et. Öyle ya da böyle Şef Cooper bu ilacı yutacak.”

“Sanmıyorum...”

Cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Ya bana yardım et ya da yolumdan çekil. Anladın mı?”

Daniel bu ani öfke patlaması karşısında şaşırdı. Onun ikinci kez kontrolünü kaybettiğine tanık oluyordu. Leydi Winthrop’un kesinlikle karanlık bir yanı olduğuna karar verdi. Bu keşif gülümsemesine neden oldu.

İkisi birlikte uğraşarak ilacın büyük bir bölümünü yutmasını sağladılar. Sonra Grace, Cooper’ın yanına bir san-

dalye çekip alnına soğuk bez bastırmaya başladı. “Senin ateşin de en az onunki kadar yüksek,” dedi Daniel’a.

“Olabilir ama vücudumun yan tarafına mermi saplanmadı ve iltihap içinde de değilim. Doktor onu bunun öldüreceğini söylüyor.”

“Ne zaman bu kadar kötümser oldun?” diye sordu.

“Eşim ve kızım bankada öldürüldüklerinde.”

Bu korkunç itiraf Grace’i çok şaşırttı. Elinde tuttuğu bezi düşürdü ve Daniel’ın huzursuz bir şekilde pence-
renin önünde bir ileri bir geri yürümesini izledi. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu; tek düşünebildiği karşısında ağlamamaktı çünkü tepkisinin onu sinirlendireceğinden emindi.

İkisi de neredeyse bir saat boyunca konuşmadılar. En sonunda Grace sessizliği bozdu. “Kendini mi suçluyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Yanlarında olup onları koruyamadığım için,” diye fısıldadı. “Bu yüzden.”

“Anlıyorum.”

“Karşı çıkmayacak mısın?”

Leğenden çıkardığı ıslak bezi sıkıp yavaşça Cooper’ın alnına koydu. “Ne söylememi istiyorsun, Daniel? Olanlara engel olamadığın için çoktan kararını vermişsin ve kendini suçluyorsun. Bu doğru değil mi?”

“Öldüklerinde kasabada bile değildim.”

“Çalışıyor muydun?”

“Evet.”

“Ama kasabada olsaydın eşin için bankaya gider miydin? Bunu yapar mıydın?”

“Bilmiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”
Yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu. “Orada olmalıydım ama değildim. Bu kadar basit.”

“Banka işleriyle hep sen mi ilgilenirdin?” diye sordu Grace.

Kafasını salladı. “Hayır.”

“Başka işleri mi yapardın?”

“Ne gibi?”

Omuzlarını silkti. “Markete gidip alışveriş yapmak gibi...”

Sabırsızlıkla sözünü kesti. “Hayır, tüm alışverişini Kathleen yapardı.”

“Anlıyorum.”

“Anladığın ne Grace? Beni de aydınlat.”

Kabalığına aldırmadı. “Eşin ve kızın alışveriş yaparken ya da sokakta yürürken öldürülselerdi bile yine kendini suçlayacaktın. Sanırım nedenini anlıyorum. Çünkü sen bir kanun adamısın ve masumları korumak senin görevin.”

“Evet. Böyle bir şeyin olmasını engellemem gerekirdi.”

“Gece gündüz ailenin yanında kalıp gözünün önünden ayrılmalarını engelleyerek mi?”

“Ben böyle bir şey söylemedim.”

“Evet, söyledin.”

Daniel başını eğdi. Gözleri yanıyordu, bir eliyle gözlerini ovuşturdu. Sonra yanındaki masada yanan lambayı söndürmek için uzandı. Ateşin turuncu parlaklığı onu rahatsız ediyordu. “Bu ışığa ihtiyacın yok, değil mi?”

“Hayır.” Konuşmalarını düşünürken Cooper’ın alnını

okşuyordu Grace. Şefin ailesinin öldürüldüğünü öğrenmenin şokunu henüz atlatamamıştı. “Amirlerine rozetini geri vermemiş olmana şaşıyorum,” dedi. “Ya da eşin öldükten sonra kendini içkiye vurmamana. Bazı erkekler öyle yapar.”

“Ben yapmadım. Ölmek istedim, evet, ama ölene kadar içki içmeyi denemenin çok uzun süreceğini anladım. Bir gece silahımı alıp namlusunu şakağıma dayadım...”

“Sus. Bunu dinlemek istemiyorum.”

Daniel yapmaya kalkıştığı şeyi anlatırken onun kalbini kırdığını fark etmemişti. Onun için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Onunla tanıştığı andan beri genç kadın şaşırtıcı derecede sakindi. “Kendimi öldürecek cesarete sahip değildim,” dedi tekdüze bir sesle. “Hâlâ buradayım, değil mi?”

“Cesaretin bununla hiçbir ilgisi yok,” dedi sertçe. “Kendini öldürmek korkakça olurdu. Devam etmek cesaret ister.”

“Belki de...” dedi. “Hatta Cole’u beni vurmasına neden olacak kadar kızdırmayı bile düşündüm, fakat bu onun hakkındaki tüm o hikâyeleri duymadan önceydi. O benden çok daha onurlu.”

“Şerif Sloan onun Abilene’de bir kadını vurduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

“Ah, kurşun onu sıyrıp geçti sadece,” diye yanıtladı Daniel.

Grace nefesini tuttu.

“Kadını öldürmek isteyen adamı ancak bu şekilde alt edebilirdi,” dedi.

“O halde bu gerekliydi?”

“Evet.”

“Daniel... Hiç düşünüyor musun?”

Neden bahsettiğini biliyordu. “Hayır, artık düşünmüyorum. Kendimi öldürme düşüncesi ailemi gömdükten sonra ortaya çıktı. O zamanlar aklımı kaçırmış gibiydim.”

“Evet, sanırım öyle olmalı.”

“Hâlâ hayatta olmamın bir sebebinin olabileceğini düşündüm.”

“Bence de,” diye fısıldadı.

Onun için endişelenmesi hoşuna gitmişti. Uzun zamandır hiç kimse sağlığından endişe etmemişti. Grace’le tanışana kadar dünya onun için çok soğuk bir yer olmuştu. “Bu iş bittiğinde...”

“Evet?”

Kafasını salladı. “Boş ver.”

Çok uzun süredir Cooper’ın yanında oturduğu için sırtı ağrımaya başlamıştı. Suyla dolu leğeni kenara itip girilmek için kalktı. Temiz havaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Pencere Daniel’in olduğu taraftaydı. Yanından geçerken uzanıp elini tuttu.

“Pencereyi açacaktım,” dedi Grace.

Daniel yavaşça onu kucağına çekti.

Genç kadın hazırlıksız yakalanmıştı, ne yaptığını anlayamadan ellerini boynuna doladı, sonra hemen geri çekildi. “Pencereyi açmamı istemiyor musun?”

“Burada benimle oturmanı istiyorum.”

“Bu pek uygun olmaz sanırım,” dedi Grace.

“Her zaman her şey uygun olmalı senin için değil mi?”

Gözlerindeki özlem sonu olacaktı. Parmak uçlarıyla hafifçe yanağını okşadı. “Deniyorum,” diye fısıldadı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

Daniel onu kollarının arasında sarıp gece boyunca öylece tutmak istiyordu. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu, belki de Kathleen hakkında konuştuğu için melankolik ve yalnız hissediyordu kendini. Hayır, bunun doğru olmadığına karar verdi.

Bu şekilde hissetmesine neden olan Grace’ti. Tilly MacGuire’in mutfağına adımını atıp onu tezgâhın başında gördüğü andan beri ona sarılmak istiyordu.

Ondan hoşlandığını inkâr etmekten bıkmıştı. “Grace, sana trende... Seni arzuladığım hakkında söylediğim şey... Bu seni rahatsız ediyor mu?” Bir cevap alamayınca avcunu yanağına koyup başparmağını yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Ediyor mu?” diye sordu tekrar.

Grace ona dikkatle baktı. Gözleri büyüleyiciydi, ne kadar yakışıklı ve enerji dolu olduğunun farkında olup olmadığını merak etti. “Özür dilerim... Ne sormuştun?”

Hafifçe güldü. “Ne düşünüyordun?”

“Ne kadar yakışıklı olduğunu,” diye itiraf etti. “Beni arzulamana sevindim,” deyiverdi. “Ama ben Kathleen değilim.”

“Hayır, değilsin.”

“Onun yerini alamam,” dedi Grace.

“Onun yerini almanı istemiyorum. Ben sadece...”

“Evet?”

“Ben sadece seni istiyorum.” Elini ensesine götürüp onu kendisine doğru çekti. “Seni öpmek istiyorum. Tamam mı?”

“Evet, Daniel. Beni öpmeni istiyorum. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki...”

Dürüstlüğü Daniel'ı şaşırtmıştı, utangaç bir şekilde kollarını boynuna dolayınca göğsünün sıkıştığını hissetti. Dudakları hiç de uygun olmayan bir öpücükle birleşti. Sahiplenici, neredeyse vahşi bir dokunuşu vardı ama onu karşılık vermeye ikna ederken oldukça kibardı. Tadına bakmak için dilini dudaklarının arasından içeri kaydırды.

Uzun bir öpücüktü, ama sonlandığında onu tekrar öpmek istedi.

Grace geri çekilip pencereye doğru yürüdü, bir dakika boyunca boş boş baktıktan sonra ne yapmayı istediğini hatırladı. Elleri titriyordu, kilidi kaldırıp pencereyi yukarı kaldırması oldukça çaba harcamasını gerektirdi.

Daniel'ın yanından geçerken onu tekrar yakalayacağını umdu ama yanıldı. Gözleri kapalıydı ve başını sandalyeye yaslamıştı.

Cooper'ın yanındaki nöbetine geri döndü. Daniel gece yarısına kadar uyudu, Cooper debelenmeye başlayınca irkilerek uyandı. Grace yatakta oturmuş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sakin sesi işe yaradı ve saniyeler içinde Cooper sessizleşti.

“Durumu nasıl?” diye fısıldadı Daniel.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı genç kadın. “Değişken, ama ateşi çok yüksek gibi görünmüyor.”

“Onun başında ben bekleyebilirim, Grace. Biraz uymalısın. Bitkin görünüyorsun.”

“Biraz dinleneceğim,” diyerek ona söz verdi. “Şu an aklım çok karışık. Rebecca için endişeleniyordum. Sence hayatta mıdır? Umarım yaşıyordur.”

“Sanmam,” dedi Daniel. “Benim de aklımda bir sürü soru var. Kompartımanın neden boş olduğunu anlayamı-

yorum. Hiç mantıklı gelmiyor.” Öne doğru eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu. “Vagon görevlisi Cooper ve Rebecca’nın paylaştığı kompartımanın kimse tarafından kullanılmamış gibi görüldüğünü söyledi.”

“Evet, hatırlıyorum.”

“O halde kıyafetleri nerede?”

“Cooper’ın eşyaları da kayıp, öyle değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Daniel. “Eyer çantaları yük kompartımanındaydı.”

“Belki de Rebecca’nın çantaları pencereden dışarı atılmıştır.”

“Şerif adamlarının bölgeyi aradığını söyledi. Rebecca’yı ararken çantalarını bulabilirlerdi. Hiçbir şeye rastlamamışlar.”

“Belki de Bay Cooper’ı vuran adam eşyalarını almasına izin verdi,” dedi Grace. “Bu iyiye işaret olabilir, öyle değil mi, onu hayatta tutmayı planladıklarını göstermez mi?”

“Ama bunu yapmak istemeyebilirler,” diye karşı çıktı. “Onu bir an önce ortadan kaldırmak isterler.”

“Tanık olduğunu düşündükleri için mi?”

“Evet.”

“Ne kadar korkunç,” diye fısıldadı. “Zavallı Rebecca. Bankada bile değildi.”

“Cole ve bana orada olduğunu söyledi,” dedi Daniel.

“Ne dedi?” diye sordu Grace, şaşırıldığı belliydi.

“Rebecca soyguna tanık olduğunu söyledi. Bize detaylı bir şekilde olanları anlattı ve gördüğü adamları tarif etti.”

“Bu olamaz,” diye karşı çıktı genç kadın kafasını sallayarak.

“Olabilir ve oldu.”

“Hatırlarsan ben de sana bankada olduğumu söylemiş-tim. Rebecca muhtemelen Jessica ve beni korumaya çalışıyordu ve size yalan söyledi.”

“Jessica da bize tanık olduğunu söyledi,” dedi Daniel. “Ama bize detaylardan bahsetmedi, Rebecca ise bahsetti. Bize her şeyi anlattı.”

Tekrar kafasını salladı. “Hayır, bu mümkün değil.”

“Sana bize belirli detaylar verdiğini söylüyorum,” diye üsteledi Daniel. “Sorun ne?”

“Bu hiç mantıklı değil...” Çileden çıkıyordu.

Sabrını koruyup sordu: “Mantıksız olan ne?”

“Çünkü size detayları vermiş olmaz. Sessiz kalacağıma söz vermiştim... Ama bu daha önceydi... Şimdi ise...”

“Grace, bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Rebecca tanık değil. Tanık Jessica.”

Daniel öfkeden bembeyaz kesildi. “Ne söylediğinin farkında mısın? Eğer yalan söylüyorsan, Tanrı’ya yemin ederim ki...”

“Sana doğruyu söylüyorum,” diye diretti Grace. “Soygun sırasında bankada olan Jessica’ydı, Rebecca değil.”

Daniel odanın içinde kafese tıklımış bir hayvan gibi bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Kendi kendine Grace’e bağırmanın hiçbir işe yaramayacağını söyleyip dursa da dürtüsü onu neredeyse ele geçirecekti. Derin bir nefes alıp sakın bir sesle sordu: “Neden gerçeği bana daha önce söylemedin? Neden bu kadar uzun süre bekledin?”

“Jessica’ya kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim. Ona söz verdim.”

“Yüce Tanrım,” diye homurdandı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip yerine oturdu.

“Anlamaya çalış,” diye yalvardı. “Jessica çok korkuyordu.”

“Rebecca, Jessica’nın tanık olduğunu biliyor mu?”

“Hayır, bilmiyor.”

“Emin misin?”

“Evet.” O sırada şefin yüzündeki sinirli ifadeyi görmemek için kafasını çevirdi. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti ve bu onu korkutuyordu. “Şimdi Rebecca’nın size belirli detayları verdiğini söylediğinde neden şaşırdığımı anlıyor musun?”

“Ah, Grace,” diye fısıldadı öfkesini kontrol etmeye çalışırken.

“Daniel...”

Sözünü kesti. “Bana Jessica’nın bankada olduğunu nasıl öğrendiğini anlat,” dedi.

“Onun için Caleb’e bakıyordum,” diye açıkladı. “O gün daha önce bankaya giderken onu da yanında götürmüştü ve çocuk huysuzlanmıştı. Onu öğle uykusuna yatırdıktan sonra tekrar bankaya gitti.”

“Neden?”

“Teyzesinin hesabını kapatmak istiyordu, ama imzaladığı belgelerden birini Tilly’nin mutfak masasında unutmuş. O yüzden bankaya tekrar gitti.”

“Sonra ne oldu?”

“Korkunçtu,” diye fısıldadı. “Tüm yolu koşarak gelmişti, arka kapıdan içeri girdiğinde kasmaya başladı. Anlamsızca konuşuyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama korkudan aklını kaybetmek üzereydi. Onu yatağına yatırdım ve Caleb uyanana kadar yanından ayrılmadım.”

“Tilly orada mıydı?”

“Hayır. İşlerini halletmek için dışarı çıkmıştı. Ona Jessica’nın salgına yakalandığını, yatağında kalıp dinlenmesi gerektiğini söyledim.” Yanağından bir damla gözyaşı süzülünce sabırsızlıkla sildi. “Günün geri kalanı boyunca Caleb’le ilgilendim, yatma vakti gelince onu üst kata çıkardım ve Jessica’yı deliye dönmüş gibi valizlerini toplarken buldum. O gece Rockford Falls’dan ayrılmak istiyordu ama kalması için onu ikna ettim.”

“Bankadayken tam olarak neler olduğunu sana anlattı mı?”

“Evet, anlattı. Caleb uyuduktan sonra verandaya çıktık ve adamların isimleri dışında bana her şeyi anlattı.”

Öfkeye kapıldı. “Bana isimlerini bildiğini mi söylüyorsun?”

Grace ellerini kenetledi. Sessiz kalmasının ne kadar yanlış olduğunu biliyordu ve tanığın kendisi olduğu yalanını ekleyerek kabahatini daha da arttırmıştı. Daniel onu asla affetmeyecekti. Onu tutuklayıp hapse atmalıydı, fakat bunun şu anda hissettiği suçluluk duygusundan daha kötü olmayacağını düşünüyordu. “Çetenin liderlerinin diğerlerine isimleriyle hitap ettiğini duymuş. Hepsini görememiş... Ve hepsinin isimlerini duymamış... Sadece bazılarınıninkini duymuş.”

“Neden Cole’a ya da bana söylemedi?”

Anlaması için uğraşan Grace ona yalvarmak üzere ayağa kalktı. “Kimseye güvenemezdi.”

“Sana güveniyordu.”

“Evet, güveniyordu. Ama bankadan döndüğünde mutfakta olmasaydım bana olanları anlatır mıydı bilmiyorum... Ne halde olduğunu gördüm. Korkusunu kont-

rol edemiyordu ve tek düşünebildiği oğlunu güvende tutmaktı. Onu suçlayabilir misin? Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.”

Daniel kafasını salladı çünkü anlıyordu. “Sonra ne oldu?”

“Jessica sizin o adamları tutuklayacağınızı ve tanığa ihtiyacınız olmayacağını düşündü. Çaresizce bunun olacağına inandı.”

“Kaçmak isteyince... O zaman mı seninle birlikte gelmelerini önerdin?”

“Evet.”

“Çantasını bankada unuttuğunu ne zaman fark etti?”

“Masanın altında çantasının bulunduğunu duyunca.”

“Neden içi boştu?”

“Adamlar içeri girince parayı elbisesine tıktırmış. Parasını almalarından korkmuş. İnsanları...”

“Katledeceklerini mi?”

“Evet, bunu düşünememiş.”

Daniel bir süreliğine gözlerini yumdu. “Eğer Jessica çantasını geride bırakmasaydı Cole ve ben olanları gördüğünü asla bilemeyecektik.”

“Eninde sonunda ortaya çıkar mıydı bilmiyorum,” dedi Grace. “Ama çanta onun değildi. Benimdi. Parayı koymak için benden ödünç almıştı.”

“Senin çantan mıydı?” Bu bilginin onu neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyordu ama sinirlendirmişti.

“Tanrı aşkına, sen ve Jessica en başından beri bizden bilgi sakladınız. İkinizi bir hücreye atıp birlikte yaşlanmanıza izin vermiyim.”

“Lütfen sesini alçaltır mısın? Şef Cooper’ı uyandıracaksın.”

“Zaten uyanmasını istiyoruz,” diye kükredi.

Grace onun öfkesine yeterince katlandığını düşünüp kapıya yöneldi. “Bana bağırmana izin vermeyeceğim, Daniel. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum, eğer beni tutuklamak istiyorsan, hiç durma.”

“Grace...”

“Biliyorum, arkadaşımı doğruyu söylemeye ikna etmek için daha fazla uğraşmalıydım, ama geçmişî değiştiremem.”

“Buraya gel.”

Tartışamayacak kadar yorgundu. “Uyumak istiyorum.”

“Uyuyamayacak kadar sinirlisin,” dedi Daniel.

“Nasıl hissettiğimi nereden biliyorsun?”

“Yüzünden görebiliyorum. Sana karşı sesimi yükseltmemem gerektiğini biliyorum, bunun için özür dilerim, fakat sinirlendiğim için senden asla özür dilemeyeceğim. Hayatımın sonuna kadar seveceğim iki kişiyi kaybettim ve Jessica’nın ne kadar korkmuş olduğu umurumda bile değil. Ortaya çıkmalıydınız.”

Söylediklerinin etkisi yıkıcıydı, Grace onun fikrinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu ilk kez fark ediyordu. Daniel az önce ona bir daha asla sevmeyeceğini söylemişti, o ise ona âşık olmaya başlıyordu. Buna izin veremezdi. Sadece bir aptal, kalbini ona açmayacak bir adama âşık olabilirdi. “Neden beni öptün?”

Bu soruyu beklemiyordu. “İçimden geldi.”

“Bir daha sakın bunu yapma. Bana beni öpmeyeceğine dair söz ver.”

Daniel tutmayı düşünmediği bir söz veremezdi, o nedenle hiçbir şey söylemedi, ta ki genç kadın onu iyice zorlayana dek.

“Söz vermeni istiyorum, Daniel.”

“Hayır.”

“Hayır mı? Tüm olanlardan sonra... Beni yine de öpmek isteyeceğini mi söylüyorsun?”

“Evet, isteyeceğim ve öpeceğim.”

“Hâlâ karar veremediniz mi, Daniel?” Cooper’ın boğuk sesi tartışmalarını böldü.

Daniel ayağa kalktı. “Uyanmışsın.”

Grace hemen şefin yanına koştu. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, şef?”

“Bir savaşın ortasında gibi. Aranızda ölmek üzere olan bir adam varken nasıl oluyor da birbirinizi yiyebiliyorsunuz?”

Daniel arkadaşının uyanmasına o kadar sevinmişti ki suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

Grace’in gözleri doldu. “Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm.”

Daniel’a, “Bir leydiye bağırmmamalsın,” diyen Cooper Grace’e döndü. “Ve siz de bize bildiklerinizi söylemelisiniz. Şimdi ağlama, tatlım.”

“Ölmüyorsun, değil mi, Cooper?” diye sordu Daniel.

Hali olsa Cooper bu soruya gülebilirdi. Asırlık bir at kadar güçsüz ve bitkin hissediyordu kendini. “Sanmıyorum,” dedi. “Doğrulmama yardım edin ve bana bir bardak su getirin.”

Grace şefin sırtına iki yastık koyarken Daniel onun doğrulmasına yardımcı oldu ve ona bir bardak su verip sandalyesini yatağın yanına doğru çekti.

Grace, Cooper’ın ateşine baktı, yüksek olmadığını fark edince gülümsedi, sonra da kibarca izin isteyip rahatça konuşabilmeleri için odadan çıkmaya yeltendi.

“Grace, buraya dön,” diye emretti Daniel. Karşısındaki sandalyeye oturunca ona kafasını sallayıp yanına gelmesini işaret etti.

“Beni leydiyle tanıştırmayacak mısın?” diye sordu Cooper.

“Adım Grace Winthrop,” dedi ve içgüdüsel bir şekilde reverans yapmaya kalktı.

“O Leydi Grace Winthrop,” dedi Daniel arkadaşına. “Senin kim olduğunu biliyor, Cooper.”

Cooper genç kadına dönüp, “Gel yanıma otur tatlım,” dedi.

“O senin tatlın değil.”

“Değil mi?” diye sorduktan sonra soğuk suyundan büyük bir yudum içti.

“Hayır, değil,” diye yanıtladı Daniel. “O benim.”

Grace tökezleyip yatağın ayak ucuna yığıldı. Söylediği şeye karşı çıkamayacak kadar şaşırmıştı. Tüm erkekler böyle miydi? Daniel onu öpmüş, sonra ona bağırmış, sonra da duyduğu en romantik şeyi söylemişti. Zihnini iyice bulandırmadan ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmalıydı.

“Cooper kendisini leydilerin adamı olarak görür,” dedi Daniel.

“Ben leydilerin aradığı türde bir adamım,” dedi Cooper.

Daniel sandalyesinde arkasına yaslanıp rahat bir nefes aldı. Arkadaşı iyileşecekti. Şimdi olanlar hakkında konuşma zamanıydı. Her şeyi çözdüğünün farkındaydı ama doğrulanmasını istiyordu.

“Söylesene Cooper, seni vuran Rebecca mıydı yoksa başka biri mi?”

Grace bu soru karşısında o kadar şaşırmıştı ki karşı çıkmak için ayağa fırladı. “Ciddi olamazsın, Daniel. Rebecca’nın bu işle bir ilgisi olduğuna inanıyor olamazsın.” Rebecca’nın küçük Caleb’i kucaklaması gözlerinin önüne geldi. Yangından sonra Tilly’nin evine vardığında onun ne kadar endişeli ve korkmuş olduğunu hatırladı. İhtiyaçları olduğu anda ortaya çıkıp sorumluluğu üstlenmese ne yaparlardı? Hayır, diye düşündü... Daniel kesinlikle yanılıyordu.

“Rebecca vurdu,” dedi Cooper sessizce. “Böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmezdim, ondan hiç şüphelenmemiştim. Orada bir adam vardı, ama yüzünü doğru düzgün göremeden kendimi kaybettim. Hatırladığım en son şey kırılan camların sesi.”

Grace şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Cooper Daniel’a Rebecca’nın çıplak olduğu da dahil olmak üzere hatırlayabildiği kadarıyla tüm detayları anlattı. “Kapıyı açtım ve onu görünce çok şaşırdım, sanırım silahıma davranmadan önce tereddüt ettim. O saniyeler neredeyse hayatıma mal olacaktı. Her türlü şeye karşı hazırlıklı olmalıydım.”

Grace şaşkındı. “Onlardan biri mi?” Şaşkınlıkla gerçeği sindirmeye çalıştı. “Yangın!” diye haykırdı. “Yangını o mu başlattı? Bana vuran o muydu?” Titremeye başlamıştı.

Daniel kafasını salladı. “Büyük ihtimalle oydu,” dedi. “Diğer adamlardan biri geride kalmadıysa tabii... Ama bunun olduğunu sanmıyorum. Rebecca’nın yapması gereken tek şey evin etrafına gazyağı döküp kibriti çakmaktı. Kendinden oldukça emindi. Eve girdi ve...”

Grace tekrar ayağa fırladı. “Ve mutfak masasından bir

tane elma aldı,” dedi. “Hepimizi öldürmeye çalıştı... Tilly, Caleb, Jessica... Ve simsiyah giyinmişti... Değil mi? Tepeden tırnağa siyah giyinmişti.”

Grace tekrar yatağa oturunca Daniel Cooper’ın acıyla suratını buruşturduğunu fark etti; genç kadın her hareket edişinde onu rahatsız ettiğinin farkında değildi. Cooper’ı tanıdığı için ses çıkarmayacağını biliyordu, bu yüzden onu yavaşça kendisine doğru çekip sandalyesinin koluna oturttu.

Rebecca’nın hainliğine o kadar şaşırmıştı ki hareket ettiğinin bile farkında değildi Grace.

“O iyi bir oyuncu,” dedi Cooper.

Grace tekrar kalkmaya çalıştı ama Daniel kolunu beline dolayıp onu olduğu yerde tuttu. “Evet, iyi bir oyuncu,” diyerek ona katıldı. “Kanaatkâr ve temiz giyimliydi, arkadaşım olduğunu sanmıştım. Buna inanabiliyor musunuz, Şef Cooper? Dostum olduğunu sanmıştım.”

Cooper kafasını salladı. “Ona acıyorum.”

“Her şey bir yalandı, öyle değil mi? Jessica ve benim için endişelenmiş gibi yaparak bize birlik olmamızı söyleyip durdu.”

“Birlikte hapse atıldığınızda mı?” diye sordu Daniel.

“Evet,” diye yanıtladı. “Size ne söylememiz gerektiğini bize o söyledi. Her şeyi ezberleyene kadar tekrarlayıp durdu.”

“Tanığın hanginiz olduğunu öğrenmeye çalıştı mı?”

“Hayır, çalışmadı.”

“Muhtemelen ikinizi de öldürmeyi kafasına koymuştu.”

Grace ürperdi. “Neredeyse başarılı olacaktı. Eğer sen

ve Cole zamanında gelmeseydiniz hepimiz ölecektik.” Cooper’a döndü. “Şef, beni affedecek misiniz?” diye sordu. “Jessica ve ben size gerçeği söylemiş olsaydık vurulmamış olacaktınız. Bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.”

“Bu da bir olasılık,” dedi Cooper. “Ama başka bir olasılık daha var. Eğer ikiniz en başında doğruyu söyleseydiniz Rebecca tanık olduğunuzu söylemezdi. Rahatça kendi yoluna gider ve arkadaşlarının Jessica’nın peşine düşmesine izin verirdi. Rebecca’nın işin içinde olduğunuzu asla bilmezdik.”

“O halde Jessica ve benim gerçeği sizden gizlememiz pek de kötü olmadı?”

“Grace, sana teşekkür etmemi bekliyorsan, böyle bir şey olmayacak,” dedi Daniel. “Bana gerçeği söylemeliydin.” Rebecca zihnini kurcalıyordu. “Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim.”

“Kadına eşlik etmek için bin türlü zahmete girdim,” diye itiraf etti Cooper. “Hatta ona... Ah Daniel, ona Grace ve Jessica’nın onunla Red Arrow’da buluşacaklarını söyledim ve telgraf göndermesine izin verdim. Bana arkadaşlarına onlara katılamayacağını haber vermek istediğini söyledi, ama artık bunun da bir yalan olduğunu biliyoruz. Red Arrow’a giderseniz sizi orada bekliyor olacaklar.”

“Peki ya Cole ve Jessica?” diye fısıldadı Grace. “Tuzağa düşecekler.”

Bu olasılık Daniel’ı üzmüş görünmüyordu. Gözleri ışıldadı ve sabırsızlıkla ellerini ovuşturdu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu genç kadın. “Cole ve Jessica için endişelenmiyor musun?”

“Hayır, Red Arrow’a gitmek için buradan geçmek zo-

rundalar,” diye açıkladı. “Ayrıca bizden en az bir gün gerideler. Belki de iki...”

Cooper konuşmalarını gözleri kapalı dinliyordu. “Bir planın var değil mi?” diye sorarken gözlerini açmaya zahmet etmedi.

“Evet,” diye yanıtladı Daniel. “Ama planım seni de içiyor Cooper.”

“Daniel, arkadaşın çok kötü yaralanmış durumda ve ateşi henüz düştü.”

“Çok fazla şey yapmasına gerek olmayacak,” diye söz verdi.

“O halde ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Cooper.

“Ölmeni istiyorum.”

Kısım 3

*Yeşil çalıların ve örtünün altında
Yavaş yavaş bahar canlanıyor.*

11. BÖLÜM

İki gün ve gece boyunca Blackwater Çetesi'nin dört üyesi sabırsızlıkla Red Arrow'da trenden inecek olan kadınları tuzağa düşürmeyi beklediler. Üçü depoda nöbet tutarken, dördüncüsü arkadaşlarının başarılı olamama ihtimaline karşı gölgelerin arasına saklandı.

İstasyona günde iki tren varıyordu, biri sabah saat onda, diğeri akşam altıda. Adamlar araştırmalarını eksiksiz bir şekilde tamamlamışlardı. Yolcular indikten sonra kadınların saklanmadıklarından emin olmak için vagonları tek tek arıyorlardı.

Trenlerin varış saatleri arasındaki zamanı ise kasabanın meyhanesinde geçiriyorlardı. Dördü birlikte sert viski içiyor ama hiçbiri sarhoş olmuyordu. Fakat Robertson biraz dikkatsiz davranıyordu ve diğerkleri hatasını örtbas etmek için ona yardım etmek zorunda kalıyorlardı. Robertson kontrolsüzlüğünü sıkıntısına bağlıyordu, hatta bu yüzden Flo adındaki sevimli küçük fahişeyi mağaralardan birine götürüp bıçaklamıştı. Amacı onu öldürmek

değildi, sadece biraz korkutmak istemişti, en azından onu eyerine oturtup yola çıktığında aklındaki fikir buydu, fakat bıçağını çıkarıp oynamaya başladığında çılgınlıklarından o kadar zevk almıştı ki durmak istememişti.

Arkadaşları cesedi gömmesi için ona yardım etmişlerdi ve Robertson'ın kadının küçük bir domuz gibi inlediğini böbürlenerek anlatmasını dinlemek dışında hepsi tüm bu yaşananları geride bırakmıştı. Ne de olsa Flo sadece bir fahişeydi ve kimse onu özlemeyecekti.

Johnson'dan hâlâ haber alamadıkları için kadınları öldürmeyi başaramadığını düşünüyorlardı. Robertson ise diğerlerine patronlarının başlarında olmasını dilediğini, çünkü onun hepsinden daha zeki olduğunu ve kadınların nerede saklandıklarını bulabileceğini düşündüğünü söylüyordu. Ama patronları yanlarında değildi, o ve metresi Bell'i hapisten kurtarmak için güneye gitmişlerdi.

Nöbetlerinin üçüncü sabahında dedikodu gazetesinden Cooper adındaki bir polis şefinin öldürüldüğünü duydular. Biri onu vurup trenden atmıştı. Red Arrow'daki şerife şüpheli karakterler için tetikte olmasını belirten bir telgraf gönderilmişti. Şerif bu bilgiyi meyhanenin sahibine iletmiş, o da barına içki içmek için gelen herkesle paylaşmıştı.

Dört adam da kutlama yapmak için bir nedenlerinin olduğunu düşünüyordu. Hep birlikte bir köşeye oturup bir şişe Rabbit Rye'ı aralarında paylaştılar.

Uykusuzluktan gözleri kıpkırmızı olan Robertson kutlama yapacak havada değildi. "Kadınlar buraya ulaşmada neden bu kadar geciktiler? Patronun hesaplarına göre dün ya da önceki gün trenden inmiş olmaları gerekiyordu."

Tam bu sözleri söylediği sırada uzun dağınık saçları olan kokarca kadar berbat kokan yaşlı bir sersem meyhaneye girdi. Bara doğru gidip tezgâha yaslandı. “Bana bir içki ver, Harley. Müthiş bir şey gördüm, bir kadeh devirdikten sonra sana anlatırım.”

Kaslı kolları olan ve hiç gülümsemediği için kimsenin ön dişlerinin olmadığını fark etmediği iriyarı barmen, müşterisine gözlerini kısarak baktı. “Paran var mı, Gus?”

Biçimsiz, cılız adam yanıt olarak tezgâha bir bozukluk yapıştırdı. “Elbette var,” diye gururlandı. “Bugün çok para kazandım, neredeyse üç dolar.”

Gus’a sulandırılmış bir kadeh viski doldururken, “Parayı nereden budun?” diye sordu Harley.

“Boş ver,” diye yanıtladı Gus. “Gördüğüm şeyi duy-mak istiyor musun yoksa istemiyor musun?”

“Dinliyorum.”

“Sanırım kasabaya yeni fahişeler gelmiş, gördüğüm iki kadın da gerçekten çok güzel ve tazeydi. İkisini de gördüm ve inan bana önce hangisiyle oynaşacağıma karar veremedim. Belki ikisini de götürürüm.”

“Sarhoş musun?” diye sordu Harley.

“Hayır, henüz sarhoş değilim, ama sen bana bir içki daha doldurur doldurmaz o yolda ilerlemeyi planlıyorum. Sana gördüm diyorum... Yanlarında da iki adam vardı,” dedikten sonra içkisinden büyük bir yudum aldı. Ağgözlülükle susuzluğunu gidermek isterken içkiyi üzerine döktü ve elinin tersiyle yakaladığı damlaları yaladı.

“Onları sakladılar ama nereye sakladıklarını gördüm. Flo’yu aramaya gitmiştim. Onu bulamadım... Ama kadınları gördüm, tamam mı?”

“Sen neden bahsediyorsun, yaşlı keçi? Buraya yeni fa-
hişe falan gelmedi... Gelseydi bundan haberim olurdu.
Bu kasabayı ben yönetmiyor muyum?”

“Evet, Harley, elbette sen yönetiyorsun.”

“Ve ben işe yeni kadın falan almadım.”

“Sana gördüklerimi anlatıyorum. İki adam o güzel ka-
dınları kasabanın güneyindeki bir mağaraya gizledi. Belki
de bu adamlar kasabada kendi işlerini kurup sana rakip
olacaklar.”

“Göreceğiz,” diye tısladı. “Flo gittiğine göre birkaç gü-
zel kadın işime yarayabilir. Yanlarında iki adam olduğunu
mu söylemiştin? Sadece iki adam mı?”

“Aynen öyle söyledim,” dedi Gus. “Pek zeki olduk-
larını söyleyemem. Kadınları kendi başlarına bıraktılar,
onları mağaraya sakladılar, fakat biri meraklanmış olacak
ki kafasını dışarı çıkarıp etrafına bakındı. Sonra diğeri de
baktı, ikisini de gördüm. Çok güzeller... Güzel ve genç,
dahası kesinlikle enerjikler.”

Harley burnundan soluyordu. Mağaraya gidip kadın-
ları kaçırmayı düşünürken Robertson bara doğru yaklaştı.

Gus’ın kokusu Robertson’ın ona fazla yaklaşamama-
sına neden oldu. “Bana ne gördüğünü anlat, yaşlı adam,”
dedi bıçağının sapını okşarken. “O kadınlar hakkında her
şeyi bilmek istiyorum.”

Gus uzun zamandır ilgi odağı olmamıştı, hikâyesini
anlatırken böbürlendi, fakat iki kadını da detaylı bir şe-
kilde tarif etmesine fırsat vermeyen Robertson arkadaşla-
rına işaret edip meyhaneden ayrıldı. Üç arkadaşı da hızla
onun peşinden dışarı çıktı.

Uzun bir süre, neredeyse üç saat kadar ortada görül-

mediler, meyhaneye geri döndüklerinde Gus içerde de-
ğildi. Robertson adamı aramak istedi ama diğerleri buna
mani oldu. Durumlarını gözden geçirmek için köşedeki
masalarına geri döndüler.

Bir dakika sonra Cole sallanan kapıdan bara girdi. Har-
ley yeleğindeki rozeti görünce tezgâhın altında sakladığı
av tüfeğine uzandı.

“Ellerini tezgâhın üzerine görebileceğim bir yere koy,”
diye emretti Cole. Aşırı derecede kibardı. İçinden ise ada-
mın silahına davranmasını ve suratındaki o küstah ifade-
yi vurmayı istiyordu, fakat artık polis şefi olduğundan,
dürtülerine teslim olmaması gerektiğini biliyordu. “Şerif
bana senden bahsetti, Harley,” dedi. Bu tek bloklu kasa-
bayı senin yönettiğini sandığını söyledi.”

“Bu doğru,” diye gururlandı Harley. “Kasaba benden
sorulur.”

“Bana ayrıca bir adamı sırtından vurduğunu da söyle-
di.”

“Şerif adamı vuranın ben olduğumu kanıtlayamadı,”
dedi Harley yüzü öfkeden kızarıırken. “Sorun istemiyo-
rum.”

Masadaki dört adam dikkatle Cole’u izliyordu. Co-
le’un dikkati onlara kaydı, fakat Harley’nin ellerinin hâlâ
aşağıda olduğunu fark etti. “Sana ellerini görebileceğim
bir yere koymanı söyledim. Hemen.”

Sesindeki güçle gözlerindeki tehlikeli ifadenin birleş-
mi Harley’yi söylediğini yapmaya ikna etmeliydi. Bakış-
ları köşedeki masada oturan adamlarla kanun adamının
arasında gidip gelen barmenin olası sonuçları tarttığı bel-
liydi.

Bir elini tezgâhın üzerine koyup beklerken Cole'u sertçe test etti. "Seni vurmayı düşünmüyordum," diyerek yalan söyledi. "Sen bir kanun adamısın. Bela istemiyorum, hepsi bu. Meyhaneme yeni bir ayna aldım ve..."

Harley göz açıp kapayıncaya dek Cole silahını çekip aynaya ateş etti. Cam parçaları Harley'nin omuzlarına yağdı. Barmen küfrederek iki elini de tezgâhın üzerine koydu.

Arka masadaki dört adam haricinde meyhanede sadece üç müşteri vardı ve üçü de canlarını kurtarmak için kaçtı.

Sırtından vurulma fikrinden hoşlanmadığı için Cole yanından geçen adamların hiçbirinin silahlı olmadığını emin oldu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Harley.

Cole başıyla dört adamı işaret etti. "Kişisel bir mesele."

İlk olarak çetenin en uzun boylusu ayağa kalktı. "Seni tanımıyoruz bayım."

"Sizinle işim bittiğinde tanıyacaksınız," diye söz verdi Cole. "Şimdi hepiniz yavaşça ayağa kalkın. Sizi hapse götüreceğim."

Yanağında büzüşmüş bir yara izi olan adam, "Bizi tutuklamaya hakkın yok," diyerek buna karşı çıktı. "Yanlış bir şey yapmadık."

Cole'un dikkati bıçaklı adamın üzerindeydi. "Adın Robertson mı?"

Soru ani bir tepki aldı. Robertson'ın gözleri kocaman açıldı. "Ne olmuş?"

Cole herhangi bir açıklama yapmadı. "Hanginiz Bell?"

"Hiçbirimiz," dedi Robertson.

"Adını hiç duymadım," dedi bir diğeri.

“Bu ne demek oluyor, şef?” diye sordu Robertson, canayakın bir tavırla. “Arkadaşımızın söylediği gibi biz yanlış bir şey yapmadık.”

“Sizi tutuklamıyorum,” dedi Cole. “En azından şimdilik. Hapse gideceğiz. Orada size bakmak için bekleyen bir hanımefendi var.”

Adamların tavrı hemen değişti ve bir anda köşeye sıkışmış çakallara dönüştüler.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diyerek karşı çıktı içlerinden biri.

Robertson sol tarafındaki adama baktı. “Onu alt edebiliriz.”

“Denemekte serbestsiniz,” dedi Cole ve nihayet öfkesinin bir bölümünü görmelerine izin verdi.

“Lanet olsun ama ben senin denemeni istiyorum,” dedi Yaralı Surat. “Dört kişiye karşı bir kişi mi? Hızlı olduğunu sanıyor olmalısın, şef.”

Cole omuzlarını silkti. “Neden deneyip görmüyorsunuz? Hepinizi alt edebilirim, üstelik diz çökmenize gerek kalmadan.”

Yaralı Surat seğirdi ve Robertson’ın rengi soldu.

“Seni alt edebiliriz,” dedi Robertson gözlerini kısarak rakibini süzerken. “Işık kadar hızlı olduğunu mu sanıyorsun?”

Cole gülümsedi. “Hayır,” dedi onları kızdırmak amacıyla. “Bana Gök Gürültüsü derler.” Başını eğerek ekledi: “Ona da Yıldırım.”

Daniel arka kapıdan içeri girmişti. Adamlar arkalarını dönüp onu gördüler ve sonra Cole’a döndüler. Tuzağa düştüklerini biliyorlardı.

“Silahlarınızı masanın üstüne koymak için beş saniyeniz var,” dedi Daniel.

Silahına ilk davranan Robertson oldu. “Şimdi,” diye bağırıp sol tarafına uzandı ve silahını düşürdü. Eli silahının kılıfına ulaştığı sırada Cole onu göğsünden vurdu. Diğer üçü de silahlarına uzandı. Daniel ikisini vurup öldürdü, Cole ise sona kalan adamın boğazına bir mermi isabet ettirdi.

Cole silahını kaldırırken Daniel ile aynı anda barmenin av tüfeğini kaldırdığını gördüler. Ateş ettiler ve Harley’nin tezgâhın üzerine düşmesini ifadesiz bir şekilde izlediler.

Cole Robertson’ı öldürmemişti. Adam yere serilmişti, sırtı duvara dayalıydı ve acı içinde inliyordu. Göğsündeki yaradan kan akıyordu.

Daniel onun yanına diz çöktü. “Bana liderinizin adını söyle.” Silahının namlusunu Robertson’ın şakağına dayadı. “Çabuk ölmek istiyorsan, bana adamın adını söyle. Yoksa ölümün gerçekten çok yavaş olacak.”

Cole hızla onların yanına koştu. “Yapma, Daniel. Buna değmez.”

Daniel onu duymadı. “Bana adamın ismini söyle.”

Robertson ağlamaya başladı. “Yaralandım. Çok kötü yaralandım,” diye hıçkırdı. “Beni doktora götürmelisiniz.”

Cole onun sızlanmasına aldırmadı. Daniel’in gözlerindeki nefret dolu ifade onu çok korkutmuştu ve çok geç olmadan şefin öfkesine yenik düşmemesinin bir yolunu bulması gerektiğinin farkındaydı. “Silahını indir,” dedi kısık bir sesle. “Jessica onu gördü. Bize adamı gösterebilir.”

Cole'a bakarken Daniel'in gözleri acıyla parladı. "Hayır, adamın sadece gözlerini görmüş ve sesini duymuş. İsmi olmadan..."

Cole elini Daniel'in omzuna koydu. "Onu bulacağız," diyerek söz verdi. "Bu şekilde yapma. Onu hayatta tutmalısın."

"Hayır."

"Evet," diyerek ona karşı çıktı Cole. "Bu şekilde olmaz. Onu öldürmene izin veremem."

"O halde git," dedi Daniel.

Cole eğilip silahı Robertson'dan uzaklaştırdı. "Bu işte beraberiz," dedi. "Onu bulacağız... Hepsini ele geçireceğiz."

Daniel aniden kendine geldi. Ürpererek geri çekilip ayağa kalktı. "Jessica'yı buraya getir."

Cole kafasını salladı. "Bu pislği görmesini istemiyorum. Her yer kan içinde."

"Emin olmak için onlara bakmak zorunda."

Gus sendeleyerek meyhaneye girdi ama şeflerin silahlarını ona doğrulttuklarını görünce aniden durdu. "Sadece benim," diye kekeledi.

Cole ve Daniel silahlarını indirdi.

"Bu şekilde silah çekerek beni çok korkuttunuz," dedi Gus. Yüzünde memnun bir ifadeyle meyhanede ilerledi. "İyi iş çıkardım, değil mi?" diye sordu övgü bekleyerek.

"Evet, iyi iş çıkardın," dedi Cole.

"Harley'nin bana inanmayacağından korkuyordum, ama avcumun içine düştü, sonra o dörtlü koşarak buradan çıktı. Onları mağaraya kadar takip ettiniz mi?"

"Evet," diye yanıtladı Cole.

“Yalan söylemekte çok iyiyimdir,” dedi Gus. “Ama işinizin başına dönmeden önce size sormak istediğim bir soru var. Merak ediyordum da... Burada gerçekten iki kadın var mı?”

“Evet, var.”

“Yeni fahişeler mi?” İki şef de bu sorudan hoşlanmadı. Gus hemen telafi etmek istercesine elini havaya kaldırdı. “Değillerse saygısızlık etmek istemem.”

“O yalanı bulan sendin, biz değildik,” dedi Cole.

“Ama iyi bir yalandı, değil mi? Onları nereye sakladınız?”

“Kasabadaki en güvenli yere,” diye yanıtladı Cole.

“Gus git ve benim için yardım çağır,” diye bağırdı Robertson. “Kötü yaralandım.”

“Sana yardım etmeyeceğim. Flo’ya kötü bir şey yaptığını biliyorum, çünkü seni kasabadan onunla birlikte uzaklaştırken görmüştüm. O iyi biriydi ve onu incittiğinden eminim.” Elinden altın bir fırsatın kaçmak üzere olduğunu fark etti ve iki şişe viski almak için bara doğru koştu. Üç daha iyi bir fikirmiş gibi geldi ve sonra bir tane daha kaptı. Ganimetlerini göğsüne bastırarak barın köşesini döndükten sonra durup Harley’nin kafasına tükürdü ve hemen kapıdan dışarı çıktı, polis şefleri yaptığı hırsızlığı fark etmeden uzaklaşmayı umuyordu.

Daniel ve Cole ölen adamların ceplerini karıştırarak kimliklerini bulmaya çalışırken Robertson bebek gibi sızlanmaya devam etti. Ses dikkat dağıtıcıydı. Hiçbir şey bulamadıkları için sinirlenen Cole, Robertson’ın yakasına yapışıp liderinin adını söylemesini istedi.

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim,” diye haykırarak karşılık verdi Robertson. “Yoksa patron beni öldürür.”

“Söylemezsen ben seni öldüreceğim,” diye tehdit etti Daniel.

Cole Gus’ın kapı girişinde oyalandığını fark etti. “İstedğin bir şey mi var?”

“Ceplerinde para buldunuz mu? Biraz ekstra işime yarayabilir. Bana üç dolar verdiğinizi biliyorum, ama paranın onlarla birlikte gömülmesini istemem.”

“Viskileri alabilirsin Gus,” diye seslendi Daniel. “Ama hepsi bu kadar.”

“Şef?”

“Yine ne var?” diye sordu Cole.

“Kadınlara bakmayı çok isterim. Bana hangi mağarada olduklarını söyler misiniz?”

“Mağarada değiller,” dedi Daniel. “Hapisteler.”

Gus suratını buruşturdu. “Boş verin öyleyse. Oraya gitmem.”

Daniel, Cole’u Robertson’ın yanında bırakıp Jessica’yı almaya gitti. Şerifi kapının önünde görünce ondan Robertson için bir doktor bulmasını istedi.

“Onu kurtarmak istediğinden emin misin?” diye sordu şerif.

“Hayır ama yine de doktor getir.”

Jessica ve Grace masada oturuyorlardı, fakat Daniel’i görünce ikisi de yerinden fırladı. Grace hayatta olduğunu görünce o kadar sevinmişti ki kendini onun kollarına attı.

Daniel ona sarılmayı ne kadar çok istediğine şaşırdı ve genç kadına hemen karşılık verdi.

“Silah seslerini duydum ama... Ah Daniel, yaralanmadığına çok sevindim.”

“Cole iyi mi?” diye sordu Jessica.

“O iyi.” Daniel sakinleşene ve titremeyi bırakana dek Grace’i tuttu. Ama sonra onun değil kendisinin titrediğini fark etti. Kıl payı kurtulmuştu ve ona olanları, kanun ve kişisel kan davası arasındaki çizgiyi neredeyse geçmek üzere olduğunu anlatmak istiyordu, hayır buna ihtiyacı vardı... Grace yaşadığı ıstıraplı anlardı.

“Hepsini öldürdünüz mü, Daniel?” diye sordu Jessica.

“Hayır. Bir tanesi hâlâ hesap vermedi. Adamlara bakmak zorundasın. Üçü öldü.” Onu göreceği şeye hazırlamaya çalışıyordu. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama parayla tutulmuş gangsterler mi yoksa çetenin elemanları mı olduklarını bilmeliyim.”

“Anlıyorum.”

“Seninle geleceğim,” dedi Grace, Jessica’ya.

“Burada beklemeni tercih ederim,” dedi Daniel kafasını sallayarak.

Grace onun hafifçe göğsünü okşadı. “Bunu tercih edeceğimi biliyorum ama onunla gideceğim,” diye ısrar etti ve karşı çıkmasına fırsat vermeden gidip kapıyı açtı. “Gel, Jessica. Hadi bu işi bir an önce bitirelim.”

Jessica önden gitti. Ölü adamları görünce nasıl tepki vereceğinden endişe ediyordu ve Cole’un karşısında kendisini küçük düşürmek istemiyordu. Kendi kendine güçlü bir kadın olduğunu hatırlattı. Bunun üstesinden gelebilirdi, gelecekti.

Yürürken Grace’in eli Daniel’inkine değip duruyordu, ondan uzak duramıyordu. Ortadan kaybolmayacağından emin olmak için ona bakıp durmasına da engel olamıyordu. Silah seslerini duyunca kalbinin durduğunu sanmıştı ve o an onu ne kadar çok sevdiğini anlamıştı. Hayır, bu

doğru değil diye düşündü. Bunu uzun zamandır biliyordu ama şefin vereceği acı ve beraberinde getireceği karışıklıklar yüzünden kabul etmek istememişti. Daniel ona karşı başından beri dürüst olmuştu... Kathleen'i seviyordu. "Daniel bunun uygun bir zaman olmadığını farkındayım... Aslına bakarsan korkunç bir zaman..."

Daniel bakışlarıyla sokağın iki tarafını tararken ona doğru düzgün dikkat etmiyordu. Dışarıda bir yerlerde Blackwater Çetesi'nin en az bir üyesi dolaşıyordu. "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Senden hoşlanıyorum." Fısıldayarak dile getirdiği bu sözleri duyduğunu hiç sanmıyordu, çünkü hiçbir tepki alamadı. Aslında bundan memnundu, hiçbir şey söylememiş olması gerekirdi çünkü zamanlaması çok yanlıştı. Onunla yalnız kalana dek beklemeli, sonra ona nasıl hissettiğini itiraf etmeliydi ve...

"Evet, biliyorum."

Bu öylesine kibirli bir cevaptı ki gülümsedi. "Senden hoşlanmamayı denemeli miyim?"

"Hayır, bunu denemeni istemiyorum."

"Peki öyleyse," diye fısıldadı içini çekerek.

Adımlarını hızlandırmış olan Jessica koşarcasına meyhaneye doğru ilerliyordu. Korkunç manzarayı görmek için sabırsızlandığı söylenemezdi, fakat Cole içerideydi ve yaralanmadığını görmeye çok ihtiyacı var.

Bar kapılarına ulaşınca omuzlarını dikleştirip kapıyı itti. Cole'u hemen gördü. Duvara yaslanmış onu izliyordu. Hissettiği rahatlama duygusu onu güçsüz düşürdü ve kollarına doğru koşmamak için büyük bir çaba harcadı. Korkmayı bekliyordu ve tepkisini gizlemeye hazırlan-

mıştı, fakat asıl beklemediği şey, içinde dolaşan öfkeydi. Üç adam çoktan ölmüştü ama onları tekrar vurmak gibi çılgınca bir dürtü hissediyordu. İlk cesedi işaret etti. “Oradaydı,” dedi. “İsmi duymadım ama onu gördüm.” İkinci ve üçüncü adama geçti. “Bu ikisinin bankada olup olmadığını bilmiyorum, yüzlerini görmedim.” Yaralı adama döndü. Ona bakarken gözlerinden nefret saçıyordu. Ne irkildi ne de titredi, sadece hoşnutsuzlukla ona baktı. “Evet, oradaydı. Adı Robertson.” Sandığından daha çok sarsılmıştı, Cole’un yanına gelip elini tuttuğunu bile çok geç fark etti.

Cole elini sıkıca tutup onu dışarı çıkardı. Grace ve Daniel da şerifin doktorla birlikte dönmesini bekliyordular.

Jessica dışarı çıkar çıkmaz Cole’a döndü. “Bir kişi daha var,” dedi ona. “Johnson’ı öldürdün, Blackwater’daki hapishanede tuttukları bir adam var ve eğer içerideki dört adam da çetenin üyeleriye geriye bir kişi kalıyor.”

“Ve Rebecca,” dedi Cole.

“Ve Rebecca,” diyerek ona katıldı. “Onu yakalamanızı gerçekten çok istiyorum.”

“Yakalayacağız,” diyerek ona söz verdi Cole.

Blackwater’a varmak zamana karşı bir yarıştı ve Daniel son hız ilerlemekten yanaydı. Jessica’nın hapiste tutulan adamın Bell olup olmadığını söylemesi için bir an önce hapishaneye ulaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Ancak geri kalanını düşünmemişti ve küçük kızını öldüren adamın o olduğu doğrulanırsa ne yapacağını bilmiyordu.

Kadınlar yorucu hızdan şikâyet etmediler, ama yine de

grup güneş batarken berrak bir akarsuyun kenarında durup kamp kurdu.

Daniel yola devam etmek istemiş ama Cole reddetmişti.

Grace ve Jessica, Cole'un kasabadan aldığı yiyecekleri çıkarırken Daniel huzursuz bir şekilde dolanıp duruyordu. "Yola devam etmeliyiz," dedi. "Bu gece ay ışığı güçlü."

Cole tekrar kafasını salladı. "Jessie ve Grace'e bak," dedi. "İkisi de yarı ölü gibi. Atları da iyi durumda değil."

"Ama belki..."

Cole onun sözünü kesti. "Amaç oraya canlı bir tanık çıkarmak, ölü değil."

Daniel kendine geldi. "Evet, haklısın." Cole atlarla ilgilenmeye başlayınca Grace ve Jessica'ya baktı. İkisi de toz içindeydi ve hareket edemeyecek kadar yorgun görünüyordu. "Onları biraz zorlamış olabilirim."

Cole çoktan yarını düşünmeye başlamıştı. "Blackwater'daki şerife telgraf gönderdin mi?"

"Evet ama henüz cevap alamadım. Bu beni endişelendiriyor."

"Yarın öğleden sonra orada olacağız, belki o zaman bu işi sonlandırabiliriz."

"Yine de bitmeyecek," dedi Daniel. "Rebecca ve çetenin başındaki adamı yakalamak zorundayız."

"Sence hapiste tuttukları adam Bell mi?"

"Jessica onu gördüğünü ve liderleri ismini söylediğinde adamın döndüğünü söyledi, ayrıca meyhanedeki dört kişiden biri değilmiş. O halde Bell olmalı."

"Rebecca Bell'le birlikte olabilir."

“Hayır, gösteriyi yönetenle işbirliği yapar. Para karşılığı tutulmuş adamlarla işi olmaz.”

“Olmayabilir ama çok umutlanma.”

Daniel eyerleri kampa taşırken ve Cole atları tımar ederken birkaç dakikalık bir sessizlik çöktü.

“Daniel?” dedi Cole. “Düşünüyordum da...”

“Evet?”

“Eğer Jessica onun Bell olduğunu söylerse pişman olabileceğin bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Eşini ve bebeğini öldürdüğünü bilsen ne yapardın?”

Cole uzun bir süre düşündükten sonra cevap verdi. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum. Yüzüne bakana kadar da bilemeyeceğim.”

“Onu öldürürsen seni ya hapse atarlar ya da asarlar.”

“Bunun farkındayım. Asılmaktan daha kötü olan ne biliyor musun?”

“Asılmaktan daha kötü olabilecek birçok şey var,” dedi Cole.

“Bir hücrede otururken senin yüzünden çetenin iki üyesinin paçayı kurtardığını bilmek.”

“Onları yakalayacaksın.” Cole tartışmak istemiyordu. “Peki ya Grace?”

Daniel kafasını salladı. “Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. O beni... Hazırlıksız yakaladı.”

“Bilirim,” diye itiraf etti Cole.

“Jessica’yı mı kastediyorsun?”

“O kadar belli mi ediyorum?”

“Hayır ama o ediyor... Sana hep seni vurmaya düşünüyormuş gibi bakıyor.”

Cole sırtıttı. “Aşk böyle bir şey.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Seninle tanışan herkes seni vurmak istiyor.”

“Evleneceğiz.”

“Kabul etti mi?”

“Hayır.”

Daniel kakhaha attı ve gardını indirip birkaç dakikalık rahatlatanının kendini iyi hissetmesine neden olduğunu fark edince şaşırđı. “O halde seninle evleneceğini nereden biliyorsun?”

Cole gülümsedi. “Zorunlu evlilik diye bir şey duydun mu hiç?”

“Hayır ama içimde kaçırmak istemediğime dair bir his var.”

“Güzeli,” dedi Cole. “Çünkü katılımın gerekecek.”

“Neden?”

“Av tufeğini kim tutacak sanıyorsun?” İkisi de kakhaha attı.

Grace dönüp Daniel’a gülümsedi. O ve Jessica derenin kenarında yan yana oturmuş, ayaklarını suya sokuyorlardı. “Sence neye gülüyorlar?” diye sordu arkadaşına.

“Bilmiyorum. Gücü nereden bulduklarını anlamaya çalışıyorum. Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum.”

“Ben de.”

Jessica kampa doğru yürürken Cole’un ona doğru yaklaştığını gördü. Gülümsemiyor, aksine çok ciddi görünüyordu ve yanına vardığında tek kelime etmedi. Sadece elinden tutup yürümeye devam etti. Ya onu takip edecek ya da yere düşecekti. “Ne yapıyorsun?”

“Tutulan bacak kaslarını açmalısın,” dedi Cole.

“Yürüyemeyecek kadar yorgunum.”

“Düşündüğüm şey yürümeyi gerektirmiyor.”

Kalbi duracak gibi tekledi. “Ah hayır... Bunu düşünüyor olamazsın...”

“İzin verirsen düşünebilirim.”

Jessica elini çekmeye çalıştı ama bu faydasız bir çabaydı ve şef elini daha sıkı tutunca pes etti.

Cole kamptan iyice uzaklaşana dek onu sürükledikten sonra ona doğru döndü.

Ay ışığında yüzü altın gibi parlıyordu. Jessica onun muhteşem mavi gözlerine bakarken yeryüzündeki en yakışıklı erkeğin o olduğunu düşündü. Onu nasıl sevebilirdi? Çok sıradan ve sadeydi... Neden onu seçmişti? “Beni hâlâ seviyor musun?”

Bunu sorduğuna inanamıyordu. “Fikrimi bu kadar çabuk değiştirebileceğimi mi sanıyorsun? Hayır, cevap verme! Çünkü cevap verirsən sinirlenebilirim. Evet, seni hâlâ seviyorum.”

“Neden?” Jessica gerçekten şaşırmıştı.

Cole da şaşırmıştı ve onun bu konuda herhangi bir fikri olmadığını anladı. Kimse ona ne kadar muhteşem olduğunu söylememiş miydi? “Jessie, küçük bir kızken, annen ya da baban sana hiç ne kadar zeki, akıllı, tatlı, iyi kalpli ve...”

Sözünü kesmese sonsuza dek devam edebilirdi. “Babam çok küçükken bizi terk etti. İçki içerken ondan uzak durmak zorunda olmam dışında hakkında pek fazla şey hatırlamıyorum, bir elinden bardağı, diğer elinde şişesi eksik olmuyor gibiydi.”

“Peki ya annen?”

“Sanırım babamın gitmesi onu değiştirdi, ama emin değilim. İçi kurudu. Onun yaptığı hataları yapmamam için bana karşı sürekli sert davranmak zorunda olduğunu söylerdi.”

“Seni hiç ver miydi?”

“Hatırlamıyorum. Annemi severdim ama onun gibi olmak istemiyorum ve korkarım değişmem için artık çok geç.”

“Onun gibi değilsin,” dedi. “Nasıl sert olacağını bilmiyorsun.” Dönüp gitmeye çalışınca ona bakması için çenesini kaldırdı. “Caleb’i sürekli vyorsun. Ona ne kadar zeki ve sevimli olduğunu söylediğini duydum...”

“ocuklar sevildiklerini bilmeye ihtiyaç duyarlar.”

“Sende beni çeken şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

Kafasını salladı.

“Seninle ilk tanıştığımda, Tilly’nin evinde tel kapının önünde duruyordun. Hatırlıyor musun?”

“Korkuyordum.”

“Evet, korktuğunu biliyorum. Bölgedeki en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm.”

“yle mi?” diye fısıldadı Jessica. “zerimde rengi solmuş eski bir elbise vardı.”

Güldü. “Elbisene pek dikkat etmedim. Altında neler olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Çok biçimli bir vücudun var, Jessie ve sana dokunmak için sabırsızlanıyordum.” Yüzünün kızardığına inanamıyordu ama kızarıyordu ve bu onu sevmesinin yüzlerce nedeninden biriydi. “İlgimi ekmiştin, çünkü teyzesini ziyarete giden ama yeni doğmuş bir çocuğun sorumluluğunu alıp bir anne olarak dönen geç bir kadından bahsedildiğini duy-

muştum. Yaptığın şeyi ne kadar az sayıda kadının yapabileceğinden haberin var mı? Tek başına bir çocuk yetiştirmek yeterince zor, birçok kadın bunu ya yapamaz ya da yapmaz... Onu en yakındaki yetimhaneye bırakıp kendi yoluna gider.”

“Zor. Ama Caleb hayatımın neşesi.”

“Sana kardeşlerimle nasıl aile olduğumuzdan söz etmiştim, hatırlıyor musun? O zamanlar bir çete üyesiydim ve ev dediğimiz sokakta Mary Rose’u bulduğumuzda çok küçüktüm. Felakete doğru gidiyordum... Mary Rose ve kardeşlerim hayatımı değiştirdi. Ama kız kardeşimi tek başıma yetiştirmedim. Bana yardım eden üç erkek kardeşim vardı.”

“Ama...”

Devam etmesine izin vermeden sözünü kesti. “Gücüne ve cesaretine hayranım, sahip olduğun en iyi özellikleri ortaya çıkarmana da bayılıyorum. Bunlar sebeplerden sadece birkaçı.” Hafifçe yüzünü tuttu. “Sana âşık olmak istemedim ama...”

“O halde neden oldun?” diye sordu yavaşça.

“Tatlım, bu benden nefes almaktan vazgeçmemi istemenden farksız. Ah Jessie, sana ihtiyacım var.” Eğilip boynunun her yanını öperek onu çıldırttı. “Nasıl oluyor da hep çiçekler gibi kokuyorsun?”

Soru, cevap veremeyeceği kadar zordu. Onu durdurması gerektiğini düşünürken kulakmemesinin altında duyarlı olan noktayı öpmesi için başını eğdi. “Bilerek yapıyorsun... Ne kadar hoşlandığımı biliyorsun... Ama yapamayız...”

“Tek bir öpücük, Jessie. Sadece tek bir öpücük.”

Jessica onun gömleğini kavradı, ona ne karşı çıktı ne de arkasını dönmeye çalıştı. Kollarında olmak çok güzeldi. Baştan çıkaran sevgi sözcükleri sonu olacaktı. Parmak ucunda yükselip onu alıp götürmesine izin verdi. Dudakları dudaklarının üzerinde açgözlülükle hareket ediyordu. Tutku ani ve patlayıcıydı. İki için de tek bir öpücük yeterli değildi, dudakları tekrar tekrar birleşirken arzuyla ürperdi. Durmasını istemiyordu. Kafasını kaldırıncaya kadar daha yükselip onu öptü.

Cole onun daha fazla ileri gitmesine engel oldu. Ellerini gömleğinden çekip onu kollarının arasına aldı ve nefesinin normale dönmesini bekledi. “Nasıl geri çekileceğini bilmiyorsun, değil mi tatlım?” Herhangi bir açıklama yapmasını beklemeksizin kolunu omzuna sarıp onu kampa geri götürdü. “Sana hız hakkında her şeyi öğretemem gerekecek.” Bunu düşünürken gülümsedi.

Jessica onun söylediklerine kendini vermeye çalıştı, fakat Cole’un öpücükleri onunla sevişmek dışında hiçbir şeyi düşünemez hale gelmesine neden olmuştu. “Neyim var bilmiyorum... Sen hayatıma girene dek tam bir hanımefendiydim.”

“Hâlâ öylesin.”

“Önceki gece yaptıklarımın farkındaydım. Seni bileerek baştan çıkardım ve kendi kendime birlikte bir gece geçireceğimize dair söz verdim, fakat birkaç dakika önce seninle bir gece daha geçirmeyi düşünüyordum.”

İnledi. “Jessie, başka bir şey hakkında konuşmalıyız.”

“Neden?”

Açık konuşmaya karar verdi. “Çünkü tahrik olmuş durumdayım ve eğer tekrar sevişmekten bahsedersen ev-

lenene kadar bekleyemeyebilirim... Sakın seninle ne kadar kalacağımı sorma.”

“Bunu sormayacaktım.”

“Evet, soracaktın.”

“Ya sana istediğin ve hak ettiğin şeyleri veremezsem? Ayrıca bir kadının kocasına güvenmesi gerekir, fakat bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ya...”

Cole onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. “O halde evden her çıktığımda çok endişeleneceksin. Ama hep sana ve Caleb’e döneceğim, belki yirmi sene sonra anlarsın. Bunun uzun vadeli olmasını istiyorum. Sana sonsuza kadar dediğimde ciddiydim. Ve bu arada... Düğün gününden önce bana beni sevdiğini söyleyeceksin. Şimdi lütfen konuyu değiştir.”

“Sence Caleb iyi midir?”

“Evet,” diye yanıtladı. “Muhtemelen hayatının geri kalanı boyunca kızartmalardan uzak duracak, ama seviliyor ve şımartılıyor.”

“Tom ve ben uzun uzun sohbet ettik,” dedi Jessica.

“Ne hakkında konuştunuz?”

“Senin hakkında.”

Ona sert bir bakış attı. “Sana ne söyledi?”

“Seninle ilgili birçok hikâyesi var.”

“Ne gibi?”

“Abilene.”

Omuzları düştü. “Sen bunu öğrenmeden önce evlenmiş olacağımızı umuyordum.”

“Yanlış bir şey yapmışsın gibi konuşuyorsun.”

“Bir kadını vurdum, Jessie.” Onu soru yağmuruna tutmasını ya da ona bir kadının hayatını riske atmakla hata yaptığını söylemesini bekliyordu.

“Çok zekice bir karar vermişsin.”

Olduğu yerde kaldı. “Ne?”

“Çok zekice bir karar vermiş olduğunu söyledim.”

“Kadını vurdum,” diye ona hatırlattı Cole.

“Ah yüzeysel bir yaraymış. Silah kullanmada çok iyisin, öyle değil mi?”

“Jessie, havadan bahsediyormuş gibi konuşuyorsun. Şoke olmadın, değil mi?”

“Elbette olmadım.”

“Sonuç yaptığım şeyi haklı çıkarmaz.”

“Suçluluk duyuyorsun.”

“Evet.”

“En mantıklı seçenek buymuş.”

“Evet ama...”

“Hayatını kurtardın.”

“O halde neden ardından kendimi çok kötü hissettim?” Bu olay olduğundan beri ilk kez birine gerçeği itiraf ediyordu, hatta kendisine bile.

Kırılğanlığını görmesine izin vererek kalbine tekrar bakma şansı veriyordu... Dışarıdan sert ve kararlı bir görünümdeydi, fakat bu zırhın altında başkalarını çok önemseyen kibar, düşünceli bir adam vardı. “Çünkü onurlusun.” Parmak ucunda yükselip onu öptükten sonra elini tuttu ve tekrar yürümeye başladı. “Grace bugün bir şapka daha sattı.”

“Ne?” diye sordu Cole, genç kadının aniden konuyu değiştirmesine şaşırmıştı.

“Grace’in bugün bir şapka daha sattığını söyledim. Harika değil mi?”

Jessica konuyu değiştirmeye hazırdı ve bu pratik yanı

ona neden onu sevdiğini sorduğunda listesine eklemesi gereken nedenlerden biriydi. “Kime sattı?”

“Çok hoş bir kadına... İlk önce pek hoş değildi, aslına bakarsan oldukça saldırgandı, ama Grace insanları nasıl rahatlatacağını biliyor ve birkaç dakika geçtikten sonra çok eski dostmuş gibi sohbet etmeye başladılar. Grace’e yedi dolar verdi. Bana kalırsa daha fazlasını ödemeye razıydı, ama Grace bu çalışan kadının gururu söz konusu olduğunu anlayana dek şapkayı ona karşılıksız vermeye çalıştı. İyi bir pazarlık, sence de öyle değil mi?”

“Küçük bir kasabada bir kadın ne tür bir işle uğraşabilir ki?”

“Ofisi meyhanenin üst katındaki odalardan birindeymiş.”

Cole sırtıttı. “Ne tür bir iş yaptığını biliyorsun, değil mi?”

“Evet, ama tekrar güldüğünü görmek istedim. Fazla endişeleniyorsun.”

Cole onunla tartışabilirdi ama kampa varmışlardı ve Grace uyuyordu, o nedenle başka bir şey söylemedi. Jessica’ya iyi geceler öpücüğü verdi ve öpücük sona erdiğinde tam anlamıyla sersemlediğini görmek hoşuna gitti.

Daniel onlara aldırış etmedi. Grace ona doğru yan yatmıştı.

Cole yatağını Jessica’nın yanına çektikten sonra Daniel da yatağını Grace’inkinin yanına yaklaştırdı. Onu düşünerek uykuya daldı, gece bir ara elini tuttuğunu hissetti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Son oyunun oynanması için perde kalkmak üzereydi.

Mütevazı ancak baştan çıkarıcı bir yakası olan beyaz bir elbise seçen Rebecca özenle üzerini değiştirdi. Göğüsleri yeni dul kalan yargıcın gözlerini ayıramayacağı kadar ortadaydı. Donald şerifin Bell'i serbest bırakması için onun masum olduğuna ikna edilmesi gerektiğini söylemişti.

Yanına bir İncil almayı düşündü, sonra vazgeçti.

Oynayacağı rolü abartmamalıydı.

Saçlarını fırçalamayı bitirdikten sonra aynaya bakmak için ayağa kalktı. Erkekler saçlarını salan kadınlardan hoşlanırdı ve onun saçları olağanüstüydü. Gür lüleleri gün ışığında altın tutamları gibi parlıyordu.

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve aşkı içeri girdi. Fırçayı masaya atıp ona doğru döndü. "Buraya gelerek çok büyük bir riske girdin. Seni gören oldu mu?"

"Elbette olmadı. Ben hep dikkatliyimdir. Arka kapıdan girdim." Rebecca'yı beyazlar içinde görmek öylesine gülünçtü ki içinden kakhaha atmak geldi. Gerçekten de saf ve el değmemiş gibi görünüyordu.

"Donald, her şey yolunda mı? Şaşkın görünüyorsun," dedi genç kadın.

"Özür dilerim," diye yanıtladı. "Meşguldüm. Seni beyaz bir elbisenin içinde görmek beni şaşırttı."

Gülümsedi. "Güzel olduğunu düşündüm."

"İyi, gayet iyi," dedi Donald ve nihayet asıl meseleye döndü. "Bu sabah Maple Hills'ten gelen zavallı şerifin mahkeme salonunda kendini aptal yerine koymasını göremediğin için çok üzgünüm," dedi gülerek. "Yemin ettikten sonra sinsice yanına yaklaştığında Bell'i korkuttuğunu ve silahını çektiğini itiraf etti. Ayrıca o sırada rozetini takmadığını da itiraf etti. Bell'in avukatı jüriye

müvekkilinin o zaman hasta olduğunu ve ateşten yatağa düştüğünü söylediğinde, on iki adamı da avcunun içine aldı. Kürsüden indiğinde herkesin şerife öfkeyle baktığına yemin ederim. Yeniden seçileceğini hiç sanmıyorum.”

Haberler onu sevindirdi. “O halde cinayete teşebbüs suçu düştü, öyle mi?”

“Henüz değil ama bugün öğlen düşecek,” dedi Donald kesin bir tavırla. “Yargıç davayı olabildiğince uzatma peşinde.”

“Eğer Bell serbest bırakılırsa bu oyuna devam etmem için hiçbir sebep yok.”

Kafasını salladı. “Yine de devam etmek zorundasın,” dedi ona. “Yargıç Bell’i asmayı çok istiyor. Aradığı adamın elinde olduğunun farkında, bankada olmadığına ikna olana kadar Bell’i hapiste tutacak.”

“Pekâlâ.” Tuvalet masasına oturup tekrar saçlarını fırçalamaya başladı. “Bell hakkında ne yapacaksınız? İnsanlar ondan şüphelendiklerine göre bizim için bir engel olmaya başladı.”

“Elbette onu öldüreceğim,” dedi Donald.

“Diğerlerine söyledin mi?”

“Burton, Harris ve Andrews biliyor.”

“Peki ya Robertson?”

“Çocuklar benim yerime Robertson’la ilgilenecekler. Onların fikriydi, benim değil. Burton, Robertson’ın kontrolden çıkmaya başladığını söylüyor. Andrew ona kaçık diyor.”

Fırçasını bırakıp ona doğru döndü. “Burton’dan haber aldın mı?”

“Endişelenmeye başlama.”

“Ama Grace ve Jessica’yı öldürdükten sonra sana telgraf göndermesi gerekiyordu. Hâlâ ondan haber almadın mı?”

“İşi bitirdiklerine eminim. Hep bitirirler,” diye ekledi sırtarak. “Burton telgraf gönderemezdi.”

“Neden?”

“Telgraf ofisi iki gündür kapalı. Ekipmanlar arızalanmış,” diye açıkladı. “Endişelenme. Doğru olduğundan emin olmak için kontrol ettim.”

“Kasabadaki kimse telgraf alamıyor mu?”

“Ah alıyorlar, fakat otuz kilometre ötedeki bir sonraki kasabadan yönlendiriliyorlar.”

“Öyleyse telgrafi muhtemelen yarın gelir.”

“O zamana kadar gitmiş olacağız,” dedi Donald ona.

“Burton ve diğerlerinin ayrılma fikri hakkında ne düşündüklerinden bana hiç söz etmedin.”

“Bir süreliğine ara vermeye hazırlar. Tekrar işe çıkmayı istediklerinde ya da parasız kaldıklarında Paris’te evimizi kuruyor olacağız.”

“Bu gece Bell’in icabına bakarsan yarın yola çıkabiliriz.”

Donald kapıya yöneldi. “Hayır, bu gece yola çıkıyoruz. Eşyalarını topla ve kasabanın dışında benimle buluşmaya gelirken onları da yanında getir. Nerede buluşacağımızı biliyorsun.”

“Evet.”

“Keşke yargıcı görmeye giderken benimle gelebilseydin. Adamı izlemek çok hoşuna giderdi.”

“Biliyorsun, bu kasabada seninle birlikte görünmem doğru olmaz. Buradaki herkes beni tanıyor ve seninle

nasıl tanıştığımı merak edebilirler. Mahkeme salonunda olacağım.”

“Evet, biliyorum.”

“Şimdi nereye gideyim, doğruca mahkeme salonuna mı?”

“Şerifin ofisine git. O seni mahkeme salonuna getirir.” Donald ona bu emri verdikten sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Kendini az da olsa pişman hissetmesine şaşırdı. Rebecca’yı öldürecekti, ona gerçekten acıdığını fark etmesi gerçekten şoke ediciydi. Sonra onu bu gece nasıl öldüreceğini düşünmeye başladı ve birkaç dakika içinde sertleştiğini fark etti.

Tüm pişmanlığı kayboldu. Kendi zevkini sürdürmek için onu olabildiğince uzun süre hayatta tutacaktı, ayrıca kimsenin merhamet çığlıklarını duymaması için de ağzına bir şey tıkmayı unutmamalıydı.

Gerçekten yazık olacaktı. Onu yanında götürmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Rebecca öylesine etkileyici bir kadındı ki gittiği her yerde dikkat çekiyordu. Herkes, hatta yabancılar bile onu hatırladığı için kusursuz güzelliği onu bir risk haline getiriyordu.

Ama onu özleyecekti, çünkü onun kadar tuhaf cinsel tutkuları olan bir kadın bulabileceğini hiç sanmıyordu.

Kapıyı tekrar açıp içeri girdi ve pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

“Hayır, Donald,” diye bağırdı Rebecca ve ondan uzaklaştı. Yüzü korkudan ve heyecandan kızarmıştı. “Vakit yok.”

Donald sert bir kahkaha attı. “Her zaman vakit vardır.”

Rebecca o öğlen hapishaneye vardığında saat bir buçuktu. Donald’la işlerini bitirdikten sonra kendine çekidüzen vermesi iki saati almıştı. Neyse ki Donald mahvolmadan önce elbisesini çıkarmasına izin vermişti. Hâlâ canı yanıyordu ama umurunda değildi, çünkü acı daha kırılğan ve ürkek görünmesini sağlayacaktı.

Şerif orada değildi. İçeri girer girmez yüzünde çiçek bozuğu olan genç memurun bakışları göğüslerine kilitlendi. Bu, genç kadının hoşuna gitti ve hemen öne çıkıp onun elini sıktı. Avuçları terliydi, elini elbisesine silme dürtüsüyle mücadele etti ve kendisini tanıtip neden orada olduğunu açıkladı.

“Şerif buraya daha önce geleceğinizi umuyordu,” dedi polis. “Kendisi şu anda mahkeme salonunda. Sanırım biz de oraya gitmeliyiz, çünkü Yargıç Rafferty siz Bell için tanıklık yapana kadar mahkemeyi sonuçlandırmayacak.”

“Peki ya bankada gördüğüm adamlardan biri değilse?” Gülümsemesiyle başını döndürmeye çalıştı ama boşa gitti, çünkü adam gözlerini göğüslerinden alamıyordu. Donald’a polis memurundan bahsetmesi gerekiyordu. Dünce çok güleceğinden emindi.

“Hepimiz Bell’in Blackwater Çetesi’nin bir üyesi olduğunu umuyoruz. Sizi mahkeme salonuna kadar götürürken kolunuza girmemin bir sakıncası var mı?”

“Elbette yok. Çok nazıksınız.”

Mahkeme salonu sadece iki blok ötedeydi. Polis memuru onu arka kapıdan içeri sokup mahkeme salonuyla bitişik olan yargıcın odasına götürdü. Adam kâtabın yargıca vermesi için bir not yazarken, Rebecca da masaya yakın bir sandalyeye oturup bekledi.

“Bahse girerim Rafferty bunu okuyunca Bell’in kapanış konuşmasını bölecek,” dedi genç memur katladığı notu sallayarak. “Sizi birkaç dakika yalnız bırakabilir miyim? Yaşlı ekşi suratın ifadesini görmek ve züppe avukata ne söyleyeceğini duymak istiyorum.”

“Sorun değil,” diye fısıldadı Rebecca. Kapıyı hafifçe aralayıp mahkeme salonuna bakmamak için kendisini zor tuttu, fakat Donald mahkeme salonundaydı ve onun dışarı baktığını görürse deliye dönebilirdi.

Gözlerini kapatıp zihnini arındırdı ve rolüne hazırlandı. Beklenen an gelmişti.

Polis memuru geri döner dönmez onun için kapıyı açtı ve Rebecca mahkeme salonuna girip adının okunmasını bekledi. İzleyicilere göz gezdirdi ve memnuniyetle salonun dolu olduğunu gördü.

Ön kapıya doğru uzanan ortadaki koridor, mahkeme salonunu ikiye bölüyordu. Yargıcın oda kapısının tam karşısında bir yan kapı daha olduğunu gördü. O da korunuyordu.

Tanık kürsüsüne çağrıldı. Salondaki herkesin gözü onun üzerindeydi. Başı dikti, yüzünde korku dolu bir ifade vardı... Ne de olsa hayatının performansını gerçekleştirmek üzereydi.

Yargıç Rafferty onun ifadesini dinlemek için o kadar sabırsızlanıyordu ki kürsüye geçmesi için kapanış konuşmalarını böldü. Parmaklıkların ardındaki kürsüye oturmak için yanından geçerken dikkatle ona baktı ve Rebecca onu avcunun içine almanın pek de zor olmayacağına karar verdi. Rafferty orta yaşlı tıknaz bir adamdı, gözlük camları o kadar kalındı ki gözleri normal boyutlarının üç

katı daha büyük görünüyordu. İlgisini çektiği de gözünden kaçmamıştı, adam gülümseyerek hayranlıkla ona bakıyordu.

Kâtip tarafından yemin ettirilirken savunma avukatı ayağa kalkıp yargıcın ilgisini talep etti. “Sayın Yargıç, bu tamamen kuraldışı,” diyerek karşı çıktı. “Savcının ve benim konuşmalarımızı bitirip jürinin düşünmek için salondan ayrılmasını bekleyemez miydiniz? Müvekkilim cinayete teşebbüsten yargılanıyor. Savcı müvekkilimin bilerek ve kötü niyetle Maple Hills şerifini öldürmeye çalıştığını kanıtlamaya çalışıyor. Bu davaya tamamen farklı bir konu hakkında ifade verecek bir tanık karıştırılmamalı.”

Yargıç gözlüğünün üzerinden avukata baktı. “Bu davanın ne hakkında olduğunun farkındayım. Burada oturmuş başparmaklarımla oynarken balık tutma hayali kurduğumu mu sanıyorsunuz bayım? Bunu yaptığımı mı sanıyorsunuz?”

“Hayır, Sayın Yargıç, ben...”

Yargıç onun sözlerine devam etmesine izin vermedi. “Bayım, söylemeye çalıştığınız şey tanığın söyleyeceklerinin konumuzla ilgisinin olmadığı, ama bana kalırsa oldukça ilgili. Müvekkiliniz sandığım kişiye, o halde jürinin bunu bilmesi gerekir, çünkü kaçmaya ve şerifi öldürmeye çalışmış ve sizin deyiminizle bunu kötü niyetle denemiş olabilir.”

“Ama, Sayın Yargıç...”

“Bayım anlamak zorundasınız. Kimse bana kendi mahkeme salonumda ne yapmam gerektiğini söyleyemez, buna sizin gibi sonradan görme avukatlar da dahil. Genç ve tecrübesiz olduğunuzun ve bilmeniz gereken

her şeyi bildiğinizi sandığının farkındayım, fakat burada kuralları ben koyarım. Şimdi tanıgımla işim bitene kadar oturup sessiz olun. Beni anlıyor musunuz?”

“Evet, Sayın Yargıç.”

“O halde neden oturmuyorsunuz?” Dava vekili aceleyle yerine geçmeye çalışırken tökezleyince kalabalıkta gülme sesleri yükseldi.

Yargıç keyifsizdi. Tokmağını masaya vurup sessizlik istedi. “Salonda düzen istiyorum. Tek bir ses daha duyarsam, hepinizi dışarı çıkarırım. Daha önce de söylediğim gibi burada kuralları ben koyarım, siz değil. Oturun.” Kükreyerek emretti ancak Rebecca’ya döndüğünde ifadesi oldukça yumuşaktı. “Bir an önce konuya girip size direkt olarak sormak isterdim ama bunu yapmayacağım. Öncelikle jüriye kim olduğunuzu ve size ne olduğunu anlatmanızı istiyorum.”

Rebecca’nın nihayet beklediği an gelmişti. Jürinin ellerini görebilmesi için parmaklıkları kavrayıp titrek bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. Onlara o gün neden bankaya gittiğini ve gördüklerini anlattı. Gözyaşları rahatlıkla dökülmeye başladı, sesinde gurur duyduğu aksak bir nitelik vardı, hikâyesi sona erdiğinde mahkeme salonunda ağlamayan tek bir kişinin bile olmadığından emindi.

Katillerin yürek sızlatan anılarından yargıç da jüri kadar etkilenmişti. Kamburunu çıkartarak masasında oturuyordu, yakınlığı bir şekilde onu teselli edebilirmiş gibi ona doğru eğilmişti. “Pekâlâ,” dedi. “Tüm bunları yeniden yaşamamanızın sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve sizi takdir ediyorum. Şimdi de sağ tarafınızdaki masaya zincirlenen adama bakıp bana onun bankadaki adamlardan biri olup olmadığını söyleyin.”

Rebecca birkaç saniye Bell'e baktıktan sonra kafasını salladı. "Hayır," diye haykırdı. "Orada değildi."

Yargıcın yüzü hayal kırıklığını ele verdi. Bıkkınlığı görülebiliyordu ama vazgeçmeye hazır değildi. "Acele etmeyin ve karar vermeden önce ona iyice bakın."

Söylediği gibi yaptı. "Özür dilerim, Sayın Yargıç. Keşke Blackwater Çetesi'nden biri olsaydı ama değil. Size yemin ediyorum ki orada değildi."

Bell'in avukatının ağzı kulaklarına varmıştı ve bu, kahredici ifadesi kadar yargıcın ağına gitmişti. "Tekrar ayağa kalkmayı aklınızdan bile geçirmeyin, bayım. Sözüm bitene kadar sandalyenizden ayrılmayın. Bu genç hanımın kürsüden ayrılmasına müsaade etmeden önce ortadan kaldırmak istediğim, aklımı kurcalayan bazı noktalar var."

Rebecca başını eğip çaresizce kontrolünü korumaya çalışıyormuş gibi yaptı. Yargıcın dikkatle onu izlediğini biliyordu, kafasını kaldırıp tekrar ona baktığında Rafferty'nin yüzünde gördüğü şefkatli ifade sinsice sevinmesine neden oldu.

"Çok uzatmayacağım," dedi yargıç. "Sadece birkaç sorum var. Şimdi mi yanıtlamak istersiniz yoksa biraz ara verelim mi?"

"Bir an önce bitmesini istiyorum."

Hemen ilk sorusunu sordu: "Buraya üç kadının getirilmesini emretmiştim ve diğer ikisinin nerede olduğunu gerçekten merak ediyorum. Nerede olduklarına dair bir bilginiz var mı?"

"Hayır, yok. Şef Cooper bana Grace ve Jessica'nın da buraya getirildiklerini söylediğinde kendimi çok ama çok kötü hissettim. Benim yüzümden hayatları altüst oldu."

Gerçeği en başta söyleseydim bunların hiçbiri başlarına gelmeyecekti. Bana çok iyi dost oldular. Geldiğimde burada olacaklarını umuyordum ve onları grdğimde ne kadar zgn olduğumu söylemek için sabırsızlanıyordum. Geç kaldıklarından eminim. Grace'i en son grdğimde kendini pek iyi hissetmiyordu. Hastalığı nüksetmiş olabilir.”

“Bir sonraki soruya geçelim. Trene şef Cooper’la bindiğinizi ve kompartımandan ayrıldıktan sonra geri dönmediğini söylediniz. Neden dışarı çıkmıştı?”

“Başım çok ağrıyordu ve ilacım valizimdeydi. şef Cooper tam bir beyefendi olduğundan ilacımı almak için yk kompartımanına gitme konusunda ısrar etti. şikâyet etmeseydim... Sesimi ıkarımasaydım... şimdi hayatta olacaktı. lmesi benim suçum, hepsi benim suçum.” Yüzünü ellerinin arasına gömüp hikırıklara boğuldu.

Jriye bakan Rafferty herkesin zavallı kadına acıdığını gördü. İsyen ıkımadan önce acele etmesinin iyi olacağının farkındaydı. “Neredeyse bitti,” dedi. “Bize silah seslerini duyduğunuzda neler olduğunu anlatın. Kaç el ateş edildiğini hatırlıyor musunuz?”

Rebecca mendiliyle yüzünü silerken kafasını salladı. “İki el ateş edildiğinden eminim. Ne olduğunu anlamaya çalışamayacak kadar korkmuştum. Tren aniden durdu, zavallı şef Cooper’ın öldürüldüğünü o zaman duydum.”

“Sonra ne yaptınız?”

“Trene binmeye korktum. Ne yapacağımı bilmiyordum,” diye haykırdı. “alırların arasına saklanıp herkesin gitmesini bekledim. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum... Saatlerce olabilir,” diye kekeleydi. “Nihayet kendime geldiğimde ise hızla kasabaya koştum.”

“Ama orada şerifin yanına gitmediniz, aklıma takılan nokta da bu. Neden yardım istemediniz?”

“Çok korkmuştum,” dedi Rebecca. “Ve kime güvencęimi bilmiyordum. Oradan uzaklaşmak istedim. Beni beklediğinizi biliyordum. Sayın Yargıç, beni koruyacağınıızı biliyordum. Tek düşünebildiğim buraya... Yanınıza gelmekti.” Adamın ifadesi gülünçtü, uyutulmuş gibi ona bakıyordu.

“Doğru olanı yapmışsınız,” dedi boğuk bir sesle. “Buraya geldiğiniz için size ceza vermeyeceğim, çünkü size bunu yapmanızı emretmiştim. Çok cesur davranmışsınız. Gerçekten çok cesur.”

Savcı ayağa kalktı. “Sayın Yargıç bayandan bir kez daha sanığa bakmasını ister misiniz? Belki de olayların gerçekleştii sırayı hatırlamakta...”

“Bu zavallı kadın çok zor anlar geçirmiş,” dedi yargıç. “İkimiz de masum bir adamı asmak üzere olduğumuzu kabul etmek zorundayız.”

“Lütfen, Sayın Yargıç,” diye yalvardı savcı.

“Sorun değil,” diye seslendi Bell’in avukatı.

Yargıç şerife sanığın zincirlerini çıkarmasını ve daha yakından bakabilmesi için tanığın yanına götürmesini emretti. Bell parmaklıkların önünde durduğunda ise isteksizce Rebecca’ya döndü. “Size son kez soracağım... Karşınızda duran adam Blackwater Çetesi’nin üyelerinden biri mi?”

“Hayır, değil,” dedi genç kadın.

“Evet, çetenin üyelerinden biri!”

Ses yargıcın odasının kapısından geldi. Jessica yavaşça mahkeme salonunda yürürken herkes ona döndü. O ka-

dar öfkelenmişti ki kürsüye koşup Rebecca'yı sandalyesinden kaldırmak istiyordu, ama Daniel'a katillere yakın olmamak için savunma masasından daha ileri gitmeyeceğine dair söz vermek zorunda kalmıştı.

İçindeki öfke giderek artıyordu. Görüntüler aklında dolaşıp duruyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş ona yardımcı olmaya çalışan Malcolm... Alevlerin arasında be-beğini taşıyan Cole... Arkasında çöken çatı... Franklin'in patlayan kafası...

Daniel daha fazla ileri gitmesini engellemek için onu kolundan tuttu. Ama Cole çoktan koridorun ortasına kadar ilerlemiş, dikkatle duruşmaya katılanların saklamış olabilecekleri silahları olup olmadığına bakıyordu.

"Bankadaydı. Silahını bir adamın başının arkasına dayadığını ve onu vurduğunu gördüm. Her şeyi gördüm," diye bağırdı Jessica. "Çünkü oradaydım." Suçlamalarını yaparken Bell'i işaret ediyordu, fakat dikkati Caleb'i öldürmeye çalışan ve Şef Cooper'ı vuran kadının üzerineydi. Rebecca inkâr edercesine kafasını sallayıp ayağa kalkmaya çalışırken sandalyesine yığıldı. Yüzü öylesine beyazdı ki sanki hızla kan kaybediyor gibi görünüyordu.

Kalabalık çıldırmıştı, yargıç tokmağını vuruyordu, salonun arka tarafındaki genç bir polis memuru bağırdı: "O adamlar silahlı!" Sonra da tüfeğini kaldırmaya çalıştı.

İnsanlar çılgılık atamadan ya da yere eğilemeden Daniel silahını çıkarıp polis memurunun alnının ortasını hedef aldı. Adam çok geç olduğunu anladığında tüfeğini belinin üstüne kadar bile kaldıramamıştı. "Silahını indir, evlat." Kalın, ancak şaşırtıcı derecede sakin bir sesle emretti.

Cole gözucuyla Daniel'ın polis memuruna silah çek-

tiğini ve sonra mahkeme salonundaki diğer silahlı adamlara döndüğünü gördü. Biri şerif, diğeri ise yan kapının önünde duran polis memuruydu.

Polis memuru bağırır bağırılmaz şerifin silahına davranması içgüdüsel bir hareketti, fakat parmakları kıpırdadığı anda Cole silahını ona doğrulttu. Ancak sadece başını şerife sallamakla yetindi.

Mesaj netti.

Rebecca deliye dönmüş bir şekilde izleyicilerin arasında Donald'a bakındı. Üçüncü ya da dördüncü sırada oturacağına dair ona söz vermişti. Yavaşça elini cebine soktu.

Yerinden kalkan yargıç öne doğru eğilip ellerini masasının üstüne koyduktan sonra kükredi: “Sizin neyiniz var böyle? Polis şeflerine silah çekilmeyeceğini bilmiyor musunuz? Yarasa kadar kör olduğum halde ben bile rozetlerini görebiliyorum.”

Rafferty'nin sesi öylesine gürdü ki sözleri hızla kalabalığı yatıştırdı. Herkes sakinleşirken toplu halde iç çekmeler duyuldu. Adamlardan bazıları büyük bir rahatlıkla gülmeye başladılar.

Rebecca cebindeki küçük tabancayı kavrayıp başparmağını namluya yerleştirdi. Donald'ı gördü, mahkeme salonunun kendi bulunduğu tarafında dördüncü sıranın sonunda koridora doğru oturuyordu. Onu izleyen Donald belli belirsiz bir şekilde kafasını salladı ve sonra dikkatini sol tarafındaki kapıyı koruyan polis memuruna çevirdi. Rebecca onun ne söylemeye çalıştığını anlamıştı... Bell'e baktı.

Yargıç dalgalanan siyah pelerinini düzeltip yerine otururken gözlerini kısarak topluluğa baktı. Hâlâ biraz ger-

gin görünüyordlardı, kendilerine gelmeleri için onlara biraz daha zaman tanımaya karar verdi. “Şefler, silahlarınızı kaldırabilirsiniz,” diye emretti. “Hanginiz Daniel Ryan?”

“Benim, Sayın Yargıç.”

Yargıç onun kürsüye gelmesini işaret etti. “Anlaşılan buraya epey kestirme bir yoldan geldin,” dedi.

Daniel ona bahane ya da açıklama sunmadı. “Evet, Sayın Yargıç, öyle yaptık.”

“Hakkında çok şey biliyorum evlat, çünkü işim senin gibi adamlar hakkında her şeyi bilmek ve sana söyleyeceğim tek bir şey var: Nihayet seninle tanışmak büyük bir şeref ve ayrıcalık.”

Daniel nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

Yargıç çoktan Cole’a dönmüştü bile. “Senin adın ne, şef?”

“Cole Clayborne.”

Rafferty kafasını salladı. “Senin hakkında da bir iki hikâye duymuştum. Elbette anlatılanların doğru olamayacaklarını biliyorum.”

“Doğru olmadıklarından eminim, Sayın Yargıç,” diyen Cole adamın neden asıl meseleye dönmediğini merak ediyor ve kendine hâkim olup olmadığından emin olmak istercesine Daniel’a bakıp duruyordu. Ryan’ın Bell’i nasıl izlediğinin farkındaydı, bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu.

Yargıç topluluğa seslendi. “Pekâlâ. Kabaran tüylerinizi indirip sakinleşmeniz için size yeterince zaman tanıdım. Şu andan itibaren kimsenin çıt çıkardığını dahi duymak istemiyorum. Duyarsam, bu şeflerden size dışarıya kadar eşlik etmelerini isterim.” Sert emrinin ardından salona

sessizlik çöktü. Jessica'ya dönüp arkasına yaslandı. "Genç bayan, bize kendinizi tanıtır lütfen."

"Adım Jessica Summers."

"Bu mahkemeye ilişkinizi açıklayın."

Kürsünün ortasına doğru bir adım yaklaşıp yargıca baktı. "Bankada olanlara tanık..."

"Tanığınız benim," diye bağırdı Rebecca.

"Doğruyu söylüyorum," diye ısrar etti Jessica.

"Yalan söylüyor, Sayın Yargıç," diyerek karşı çıktı Rebecca. "Oradaydım."

Suçlamalar sürerken insanlar kafalarını mahkeme salonunun bir önüne bir arkasına çevirip duruyorlardı. Daniel, Jessica'nın yanından geçip yargıca bir evrak uzattı.

Rafferty sayfanın altındaki mühre ve sayfanın içeriğine bakıp kafasını salladı. "Pekâlâ..."

Öfkeden titreyen Jessica mantıksız bir şekilde Rebecca'ya gerçeği söyletmeye kararlıydı. Öncelikle kadının kontrolünü kaybetmesini sağlaması gerektiğini biliyordu.

"Geri çekil, Jessica," diye emretti Cole onun öne doğru adım attığını görünce.

Jessica bu emri hemen yerine getirdi, fakat bakışlarını mahvetmeye kararlı olduğu kadından ayırmadı.

"O mahkûmu kelepçeleysin, şerif," diye emretti Daniel.

"O sendin," diye bağırdı Jessica. "Yangını sen çıkardın. Oğlumu öldürmeye çalıştın. Grace'i yaraladın. Şef Cooper'ı vurdun. Sürpriz Rebecca, Cooper ölmedi. Evet, yaşıyor ve gayet iyi. Gördüklerini ve olanları çok iyi hatırlıyor. Yargıç şu an bunları okuyor. Cooper uzun, güzel bir mektup yazdı."

Bu haber Rebecca'yı sarstı. Sandalyesine çöküp Donald'a baktı ve yardım etmesi için bakışlarıyla ona yalvardı.

Donald çok iyi zaman geçiriyordu. Kafasını hafifçe eğmiş halde konuşulanları dinlerken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Onu tanıyabilecek hayatta kalan tek kişinin salonun öteki tarafında durması şeflerin çok düşünceli bir hareketiydi. Jessica kalabalıkta onu göremiyordu, ona ve Rebecca'ya hayretle bakan insanların arasında onu görmesi mümkün değildi. Fazla temkinli davranan şefler sayesinde Donald'ın endişelenmesine hiç gerek yoktu.

Oturmaya devam edip sabırla zamanın geçmesini bekleyecekti. Rebecca'nın kaçmasına yardım etmesini istediğini biliyordu, fakat elbette böyle bir niyeti yoktu. Duruşmanın bitmesini bekleyecek, sonra da ortadan tüyecekti. Zavallı kadın çok çaresiz görünüyordu. Donald ona işaret verir vermez ne olacağını biliyordu. Ayağa fırlayıp cebine sakladığı o acınası ufak silahı kullanmaya kalkacaktı. Elbette kanun adamlarından biri onu vuracaktı.

Donald, Bell'in de ne yapacağını biliyordu. Başı öne eğik, omuzları çökmüş, elleri gevşek bir halde orada öylece durmayacaktı. Soğukkanlı katil tilki kadar kurnazdı. Harekete geçmek için sadece fırsat kolluyordu. Şerifin Bell'i zincirlemesi için ona yaklaşması gerekecekti, yaklaştığında ise Bell saldıracaktı.

Jessica Rebecca'nın kalabalığın içinde kime baktığını anlamaya çalışıyordu. Blackwater'da kimi tanıyor olabirdi? "Cole," diye bağırdı Jessica. "O burada. Liderleri... Burada." Ve tam o anda lider Rebecca'ya işareti verdi.

Rebecca ayağa kalkıp şerifin şakağına doğru bir el ateş

etti ve adam yere yığılmadan Bell arkasına geçip onun silahını aldı. Bell yan kapıyı kollayan polis memuruna ateş edip onu göğsünün ortasından vurduktan sonra dönüp Jessica'ya ateş etti. Daniel genç kadını tam zamanında yere yatırdı ama mermi sol omzuna isabet etti.

Kalabalık ayaklanıp Cole'un görüş alanını engellerken büyük bir karışıklık çıktı.

Tanık bölmesinin yanında yere yatan Bell, Daniel'a ateş etti, fakat Daniel çoktan harekete geçtiğinden isabet ettiremedi.

Daniel ateş edip Rebecca'nın elindeki tabancayı düşürdü ve hemen diğer hedefine yöneldi. Yere yatıp yuvarlanırken tekrar tekrar Bell'e ateş etti. İnsanlar kaçmaya çalışırken kopan sağır edici çığlıklara aldırmadı ve boşalan silahını atıp sol kılıfındaki diğer silahı çıkardıktan sonra usulca ayağa kalktı.

Henüz işi bitmemişti. Yavaşça kolunu uzattı ve silahını kaldırıp bekledi. Gözlerini düşmanın gözlerine dikmişti. Altın renginde çizgileri olan kahverengi gözler ona bakıyordu.

Cole Jessica'ya ulaşmaya çalışıyordu. Kapılara doğru güçlkle ilerleyen deliye dönmüş kalabalığın arasında ilerlemek için bir hayvan gibi mücadele veriyordu. İlk birkaç el ateşten beri doğru düzgün etrafını görememişti, çünkü insanlar ayaklanıp çığlıklar atarak itişmeye başlamışlardı.

Cole en sonunda kalabalığın arasında ilerleyebildi. Silahı elindeydi ama sonuncu adamı kenara itip nihayet net bir görüşe sahip olunca kalbi duracak gibi oldu.

Lider Jessica'yı önünde tutuyordu ve sırtı kapıya dönüktü. Bir kolunu sıkıca genç kadının beline dolamıştı. Diğeriyle de silahını çenesinin altında tutuyordu, namlu Jessica'nın boğazına dayalıydı.

Vahşi bir kedi gibi mücadele eden Jessica tırnaklarıyla adamın kollarını yırtıp topuklarıyla bacaklarını tekmeliyordu.

Adam bu çabalara karşı dayanıklı görünüyordu. “Buna berabere diyoruz beyler. Kadının kafasını uçuracağım... Oldukça renkli geçmişimi göz önünde bulundurursanız onu öldürdükten sonra yüzünüzde belirecek ifadeyi izlemekten zevk alacağımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalısınız. Ah, beni yakalayacağınızı biliyorum, fakat kafası patladığında nasıl tepki vereceğinizi görmeden bu olmayacak.” Sesi buz gibiydi. “Çok pis olacak. Daha önce de yaptım.” Jessica tırnaklarını tenine geçirip kan çıkarınca, “Kes şunu,” diye emretti. “Şimdi ne yapacaksınız bakalım?” diye sordu geri çekilirken.

Cole yavaşça koridorda ilerledi. Daniel'dan yaklaşık sekiz metre ötede ve düzgün bir açıyla dururken yeniden liderin sesi duyuldu.

“Dur orada. Ölmek umurumda değil,” diye böbürlendi. “Son zamanlarda çok daha fazlasını gördüm. Nefes almaya devam etmesini istiyorsanız orada durur, silahlarınızı bırakırsınız.”

İki şef de tepki vermedi.

Daniel kafasını sallarken Cole kaskatı bir halde, “Hiçbir yere gitmiyorsun. Bırak onu,” diye bağırdı.

“Bunu yapamam,” dedi lider. “Benimle birlikte geliyor. Şuraya bakın. Rebecca yargıcın odasına doğru sürü-

nüyor. İşte benim kızım.” Jessica yine bir tekme savurunca onu daha da sıkı kavradı. “Sana durmanı söyledim,” diye bağırdı.

“Cole’a onu sevdiğimi söylememe izin vermeden durmayacağım. Ona bunu söylemek zorundayım,” diye fısıldadı Jessica. “Kaçmana yardım ederim, ne istersen yaparım...”

Lider kakhaha attı. “Ne kadar hoş,” dedi şeflere bakarak. “Küçükhanım sana bir şey söylemek istiyor.”

“Net bir görüşe sahip misin?” diye sordu Daniel, Cole’a.

“Hayır,” dedi Cole sert bir sesle.

“Hadi meleğim,” dedi Donald genç kadına. “Ona söyleyebilirsin.”

“Cole!” diye haykırdı Jessica. “Abilene!”

Cole onun ne yapmasını istediğini biliyordu. İznini almıştı, hedefi karşısındaydı ve silahını doğrultmuştu, fakat Tanrı biliyor bunu yapamazdı.

Onun yerine Daniel tetiği çekti.

“Hayır,” diye haykırdı Cole ve zihninde her şey ağır çekim gerçekleşti. Gözleri kapanan Jessica’nın yere yığıldığını gördü. Daha fazlasını zihni kabul etmiyordu. Silahındaki mermileri liderin üzerine boşaltarak onu duvara yapıştırdı.

Ve durmadı. Tetiği tekrar tekrar, sonunda sadece boş haznesi dönerken çıkan ses duyulana dek çekti. Daniel silahı elinden alıp, “Onu vurmadım,” diye bağırdı ona. “O iyi. Sadece bayıldı. Git ve onu yerden kaldır.”

Cole hemen genç kadının yanına gidip dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını boynunda nabzının üzerine ko-

yarken eli titriyordu. Güçlü ve hızla atan kalp atışlarını hissedince gözleri doldu. Onu yavaşça kollarının arasına alıp göğsünde tutarak ayağa kalktı.

Jessica birinin hıçkırdığını duydu. Gözlerini açınca Grace'ın Daniel'a doğru koştuğunu gördü. Yargıcın odasının kapısında duran polis memuru Rebecca'yı izliyordu. Kadın kanlı elini göğsüne bastırmıştı. Diğer eliyle duvara tutunarak yavaşça ayağa kalkmaya çalışırken Grace koşarak onun yanından geçti.

"Ben iyiyim, Grace," diye seslendi Daniel, onun göz yaşlarını görür görmez. Kollarına atılmasını bekliyordu ama genç kadın yüzünde tuhaf bir ifade belirterek aniden durdu ve arkasını dönüp Rebecca'ya doğru koştu.

Daniel'ın onu durdurmaya zamanı olmadı. Grace yumruğunu sıkıp savurdu ve onu bayıltıp yere serdi.

Grace geri çekilip ona baktı. "Canın yandı, değil mi?"

Daniel o kadar şaşırmıştı ki kahkaha attı. Grace kollarının arasına döndüğünde ise onu öptü.

"Seni seviyorum, Daniel. Seni seviyorum," diye fısıldadı genç kadın onun kaşlarını, burnunu ve çenesini öperken.

Daniel gözlerine bakmak için başını eğdikten sonra fısıldayarak ona aşkını ilan etti. "Nigel'la evlenme."

"Beni sevdiğin için mi onunla evlenmemi istemiyorsun, Daniel?"

"Ben de tam buna değinmek üzereydim Grace... Çünkü seni seviyorum."

Herkes yargıcın odasında toplandı ve doktorun Da-

niel'in omzuyla ilgilenmesini izlemeye başladı. Şef deri kanepeye sereserpe uzanmıştı. Grace yan tarafına doğru eğilmiş elini tutuyordu.

Cole kucağına aldığı Jessica ile yakındaki koltuğa oturmuştu.

Yargıç hâlâ mahkeme salonundaydı ve iki polis memuruna Rebecca'yı hapse götürmelerini emrediyordu.

Doktor elindeki aletle mermiyi bulmak amacıyla yarayı deşerken, Cole bilerek Daniel'a takıldı. "Hiç de cesur görünmüyorsun, Daniel."

"Sakın beni zorlama, Cole."

"Canın yanıyor, değil mi Daniel?" diye sordu Grace.

"Evet dersem beni bayıltacak mısın?" diye sordu Daniel tekdüze bir sesle.

Dehşete kapıldığı görülen Grace dışında herkes güldü. "Onu unutmama izin vermeyeceksin, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Daniel.

"Son gülen ben olacağım," diye gururlandı Grace.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu Daniel. Sesi sakindi ama alını boncuk boncuk terle kaplıydı. Doktora acele edip o lanet olası mermiyi bulması için bağırarak oldu, fakat Grace gergin ve üzgün görüldüğünden tek kelime dahi etmedi.

"Nigel'la zaten evlenmeyecektim."

"Biliyorum. Buna izin vermezdim."

Cole ona bakması için Jessica'nın bluzunu çekti. "Bana beni sevdiğini söylediğini duymak istiyorum. Artık dalga geçmek yok, Jessie. Ciddiyim. Bu senin son şansın yoksa..."

"Yoksa ne?" Cole eğilip kulağına bir şeyler fısıldayın-

ca yüzü anında kıpkırmızı oldu. “Yapamazsın... Grace ve Daniel’in önünde olmaz...”

“Çaresiz bir adamım. İşbirliği yapmanın tek yolu kıyafetlerini çıkarmaktan geçiyorsa bunu yaparım.”

“Dikkatimi dağıtacağı kesin,” dedi Daniel.

Grace yüzünü kapatarak güldü.

Jessica kollarını Cole’un boynuna doladı.

“Bekliyorum,” diyerek ona hatırlattı Cole.

“Seni seviyorum, Cole Clayborne. Seni seviyorum.”

İfadesi ciddileşti. “Sonsuza kadar sevecek misin, Jessica?”

“Sonsuza kadar.”

Yargıç elinde bir şişe kaliteli viskiyle odasına döndü. Herkese birer kadeh içki doldurup masasının başına geçti.

“Hâlâ şoktayım,” dedi Rafferty. “Kasabada saygı gören bir işadımı ve önde gelen biri olan Donald Curtis’in Blackwater Çetesi’nin lideri olduğuna inanamıyorum. Böyle birine dönüşmesine ne sebep olmuş olabilir?”

“Açgözlülük,” diye tahminde bulundu Daniel.

“Heyecan,” dedi Cole.

“Belki de Donald hakkındaki sorularınıza Rebecca yanıt verebilir. Onu iyi tanıyor,” dedi Jessica.

“Acımamam gerektiğini biliyorum, ama yine de onun adına üzülüyorum,” dedi Grace.

“Onu seviyordu, bazı kadınlar sevdikleri erkekler için her şeyi yapar, hatta cinayet bile işler.”

Yargıç kadehini kaldırıp, “Neden siz şeflerden biri kadeh kaldırmıyor?” dedi.

Daniel Cole’a baktı. “Rozetin sende mi kalacak?”

“Belki. Ya seninki?”

“Belki.”

Cole kadehini Daniel’a kaldırdı. “Adalete.”

Rosehill Çiftliği, Montana, Noel

Rose ön verandada oturmuş günbatımının tadını çıkarıyordu.

Bu her gün yaptığı bir şeydi ve hiçbir günbatımını kaçırmamaya çalışırdı, çünkü ona göre günbatımı Tanrı'nın dünyaya özel hediyesiydi ve onun mucizesini takdir etmek için kendine zaman ayırması gerekiyordu.

Yalnız değildi, çünkü yanında ailenin yeni üyesi Caleb vardı. Karşılaştıkları anda birbirlerinden hoşlanmışlardı ve ufaklık şimdi de sadece kendisinin anladığı bir dilde neşeyle konuşuyordu.

Çok sevimli bir çocuktü, öyle ki Rose arada sırada koyu renkli ipeksi lülelerini okşamadan edemiyordu.

Aile Jessica ve Cole'un evliliğini kutlamak, dahası Jessica ile oğlunu aralarına kabul etmek için eve dönmüştü. Ev olabildiğince kalabalıktı ve Rose Anne bundan daha mutlu olamazdı.

Kafasını kaldırıncı Cole'un kapıda durmuş, onu izlediğini gördü.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Cole. Dı-

şarı çıkıp yanına bir sandalye çekti. Başıyla Caleb'i işaret ederek, "Çok yaramaz, değil mi Rose Anne?" diye sordu.

"Evet. Her an bir şeyle meşgul. Bana harika bir hikâye anlatıyordu."

Cole güldü. "Jessie'yi bir dakika rahat bırakmıyor," dedi. "Onu kovalamaktan günün sonunda ikimiz de yorgun düşüyoruz."

"Öyle olmalı," dedi. Sonra ciddileşerek, "Ne kadar şanslı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Jessica da bu çocuk da senin için birer hazine."

"Biliyorum," diyerek ona katıldı Cole. "Geceleri... Bazen onu uyurken izliyorum ve boğazım düğümleniyor... Ben âşık bir adamım... Bundan hiç şüphem yok."

"Pazar günü kilisede olmanı umuyorum. Tanrı'ya şükretmelisin."

"Orada olacağım," diye söz verdi Cole. "Grace'in gönderdiği yeni şapkanı takacak mısın?"

"Ah elbette. Benim için fazla muhteşem."

"Hiçbir şey senin için fazla olamaz, Rose Anne."

Bu övgü karşısında utanan Rose hemen konuyu değiştirdi. "Jessica bana Grace'in Dillon'da bir şapka dükkânı açmaya karar verdiğini söyledi."

Cole kafasını salladı. "İşini kurmasına yardımcı olmak için Londra'dan ailesi gelecek. Daniel kalacaklarını umuyor."

"Daniel onunla ne zaman evlenecek?"

"Henüz tarihi kesinleştirmediler. Beklemek ve Grace'in babasının iznini almak zorunda, fakat önümüzdeki baharda evlenmeyi umuyor. Senin de orada olmanı bekliyor."

“Ah, orada olacağım ve yeni şapkamı takacağım. Daniel artık huzurlu, değil mi?”

Cole gülümsedi. “Neredeyse.”

Tel kapı açıldı ve Adam, Douglas, Travis dışarı çıktı. Bir dakika sonra Mary Rose da onlara katıldı.

Kalbi sevgi ve gururla dolan Rose Anne’nin gözleri yaşardı. “Tam da bebeğe bir hikâye anlatmak üzereydim.”

“Biz de dinleyelim,” dedi Adam.

“Neyle ilgili?” diye sordu Douglas bilmek isteyerek.

“Dört küçük çocuğun ve bir bebeğin aile olduğu New York’ta başlayan bir hikâye,” diye yanıtladı Rose Anne. Caleb kucağına tırmanıp göğsüne sokulunca onu kollarının arasında sallamaya başladı. “Bir varmış bir yokmuş...”